

Hvor skal freden komme fra?

Jason Ross

Den 28. september 2024

Når det gælder verdens varmeste brændpunkter, kan fred ikke skabes indefra i regionen. Kun et skift i de globale forhold kan forhindre en optrapning af kriser, som ellers vil føre til udslettelse af alt liv på jorden gennem atomar krigsførelse. Israels mulighed for at opnå fred med sine naboer gennem en række lokale dialoger er ikke-eksisterende, medmindre hele verden ændrer sig. Israel opfører sig, som om en løsning på slagmarken er mulig. USA og nogle andre NATO-lande har vist, at de ikke har nogen røde linjer for Israel, og Israel optrapper tilsvarende ... og optrapper endnu mere, med en tilsyneladende landinvasion af Libanon i støbeskeen, under det bredere mål at engagere Iran og derved få yderligere støtte fra »Vesten« til at omforme regionen. Israels handlinger er selvfølgelig vanvittige, men USA's vanvid i denne region er ikke usædvanligt.

Den angloamerikanske elite opfordrer til et militært nederlag for Rusland, mens de håber, at præsident Putins udtalelser om tærsklen for Ruslands brug af dets atomare arsenal er bluff. En fred mellem Rusland og Ukraine, betragtet som en fred mellem de to nationer, giver ingen mening, da det ikke er Ukraine, som Rusland er i konflikt med, men NATO, som bruger ukrainsk territorium og tropper i stedet for sine egne. NATO er i krig med en atombevæbnet supermagt.

Inden for halvanden time ville anvendelsen (eller den tilsyneladende anvendelse) af et enkelt atomvåben resultere i en kædereaktion af hurtige beslutninger, der ville dræbe milliarder af mennesker, både med det samme og i en meget kort periode efterfølgende, og efterlade store dele af planeten ubeboelig i århundreder eller mere.

Er den angloamerikanske elite virkelig skør nok til at risikere en global ødelæggelse af liv og kultur? »Ja«, ville de svare, »så skøre er vi«, mens de fastholder, at Putin er for fornuftig til at udslette verden og derfor bluffer.

Som Ungarn påpegede i FN, burde alle stille spørgsmålet: »Hvad er den hurtigste vej til fred?« Jo længere tid det tager, jo flere mennesker vil dø, og jo større vil ødelæggelsen blive. Dette er ikke den Globale Majoritets hensigt. »Fredsvenerne er i flertal i dette kammer,« sagde Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto.

Ungarn var observatør ved »fredens venners« møde i FN under ledelse af Kina og Brasilien den 27. september, som udsendte et kommuniké med ni punkter, der blev underskrevet af Algeriet, Bolivia, Brasilien, Kina, Colombia, Egypten, Indonesien, Kasakhstan, Kenya, Mexico, Sydafrika, Tyrkiet og Zambia. Disse nationer opfordrer ikke til et rungende militært nederlag for Rusland (som modstod Napoleon og Hitler), men snarere til »en omfattende og varig løsning fra konfliktens parter gennem inkluderende diplomati og politiske midler baseret på FN's charter.«

(Paragraf 7, som indeholder denne tekst: »Vi opfordrer til at afstå fra at bruge eller true med masseødelæggelsesvåben, især atomvåben og kemiske og biologiske våben. Alle bestræbelser må gøres for at forhindre spredning af atomvåben og undgå en atomkrig,« bliver fejlagtigt præsenteret som et angreb på Rusland, hvilket en gennemgang af hele kommunikéet afslører er forkert).

Kan diplomatiet lykkes, er en løsning overhovedet mulig uden at ændre USA og NATO? Hvem vil fremtvinge diskussionen om en udviklingsplan for i fællesskab at bekæmpe *ørkenen* i stedet for at levere våben til at bekæmpe andre mennesker i Mellemøsten?

De amerikanske kandidater Diane Saxe og Jose Vega tager en

ledende rolle i at ændre USA til gavn for verden.

Foto: kremlin.ru

Zoom-konference onsdag den 2. oktober 2024 kl. 17: Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur

Tilmelding til mødet her.

- **Ambassadør Jack Matlock**, tidligere amerikansk ambassadør i Sovjetunionen, 1987-1991.
- **Dr. Ted Postol**, professor emeritus ved MIT, førende ekspert i atomvåben.
- **Rainer Rupp**, Military and Intelligence expert (Germany)
- **Col. (ret,) Alain Corvez**, International Strategy Consultant. Former International Relations Consultant of the Defense and Interior Ministries, Paris.
- **Wolfgang Effenberger** (Germany), Author, „Pax Americana“(2004) & „Die unterschätzte Macht Von Geo- bis Biopolitik Oligarchen transformieren die Welt“ (2022).
- **Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Institutet

Det virker, som om erindringen om de to verdenskriges ødelæggelser og lidelser er blevet slettet. Der leveres stadig kraftigere og mere vidtrækkende våben til krigen mod Rusland, som om der ikke var nogen røde linjer i kampen mod den russiske atommagt. Vladimir Putins tålmodighed bliver tolket som svaghed, hvilket er en potentielt fatal fejlregning!

Hvis der gives tilladelse til at bruge amerikanske og britiske langdistancemissiler til at angribe dybt ind på russisk territorium, vil risikoen for optrapning til atomkrig være større end under Cuba-krisen. Præsident Putin har advaret om, at brugen af sådanne våben vil betyde, at NATO-landene er i krig med Rusland, og den russiske viceudenrigsminister Ryabkov har bebudet en revision af Ruslands atomdoktrin, som på nuværende tidspunkt kun foreskriver brug af russiske atomvåben i tilfælde af en trussel mod eksistensen af russisk territorium.

Den 26. august meddelte *New York Times*, at præsident Biden allerede havde ændret den amerikanske atomdoktrin tilbage i marts i år for at foregribe truslen om en trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea. USA's (!) beslutning om at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, som den tyske kansler bekendtgjorde i juli, skal ses i denne strategiske sammenhæng. Der var ingen debat om spørgsmålet i Forbundsdagen eller i offentligheden. Nu rapporteres det, at Pentagon har bestilt en undersøgelse af virkningerne af radioaktivt nedfald på det globale landbrug, og især i Østeuropa.

Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland, ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Med andre ord er vi fanget i en militær strategi, hvor der i værste fald ikke vil være nogen overlevelse. Er det i Tysklands interesse?

Ved afslutningen af Den kolde Krig og den tyske genforening

var der en mulighed for at etablere en fredsorten for det 21. århundrede. Denne store mulighed for menneskeheden blev forpasset på grund af Vestens triumferen, uden sidestykke, alle løfterne til Mikhail Gorbatsjov og Boris Jeltsin blev brudt, og i dag står vi på randen af en global atomkrig, der truer med at udslette alt liv på denne planet.

En atomkrig kan ikke vindes og må derfor aldrig føres. John F. Kennedy advarede verden efter Cuba-krisen om, at en atomar supermagt aldrig måtte bringes i en situation, hvor den skulle vælge mellem »enten et ydmygende nederlag eller atomkrig«. Aldrig har det været mere påtrængende at løse en konflikt gennem diplomati end i dag.

Disse spørgsmål vil blive diskuteret i et zoom-seminar af følgende vidner og forskere, hvis livsværk og ekspertise gør dem yderst kvalificerede til at indlede den påtrængende nødvendige offentlige diskussion, som nu er fraværende i Tyskland.

Onsdag den 2. oktober kl. 17:00 CET

Tilmelding til mødet her.

**Møde i Den Internationale
Fredskoalition (69):
Geopolitiske briller**

forårsager dødelig blindhed

Ikke korrekturlæst

27. september 2024 (EIRNS) – Mere end tusind forskere, akademikere, læger og aktivister fra hele verden mødtes i dag til det 69. ugentlige onlinemøde i Den Internationale Fredskoalition (IPC). Åbningspræsentationerne blev livestreamet og er tilgængelige online.

Helga Zepp-LaRouche talte til mødet og nævnte den mest åbenlyse fare, som kom til udtryk i den russiske præsident Vladimir Putins meddelelse den 25. september om revisionen af Ruslands doktrin om atomar afskrækkelse. Denne politikændring var et direkte modsvar til optrapningen af de åbne trusler fra USA og NATO om at give Ukraine tilladelse til at begynde at angribe steder på russisk territorium med vestligt styrede våben, som Ukraine ikke har kapacitet til at indsætte på egen hånd. Hun pegede på slagsmålet bag kulisserne i Washington, hvor tilbageholdenhed blev opfordret af militære ledere i Pentagon, som ser ud til midlertidigt at have overtalt præsident Biden til ikke at skrive under på den »målliste«, der tillader Rusland at blive angrebet med amerikanske våben – som den britiske premierminister Keir Starmer forsøgte at få fra Det Hvide Hus under sit besøg den 13. september – og også tilbageholdt enhver lignende aftale med Ukraines fungerende præsident Volodymyr Zelenskyj, da de mødtes med Biden i Det Hvide Hus den 26. september. En sådan farlig optrapning mod åben konfrontation med verdens største atommagt af de politisk ustabile amerikanske og europæiske nationer får nu følgeskab af optrapningen af Israels bestræbelser på at sprede den folkemorderiske krig mod palæstinenserne i Gaza og på Vestbredden til Libanon, hvor det endelige mål er Iran.

Kina

Zepp-LaRouche kritiserede det geopolitiske vanvid hos

viceudenrigsminister Kurt Campbell, som i et vidneudsagn i det amerikanske Repræsentanternes Hus kaldte Kina for den største trussel mod USA nogensinde, ikke kun militært, men også teknologisk og gennem dets forbindelser med det Globale Syd.

»Det er en løgn, som ikke må få lov til at stå,« udbrød hun, da Kina ikke er et aggressivt land, ikke er imperialistisk, men har udviklet sin økonomi og sit folk og nu gør det samme i det Globale Syd med den hensigt at afslutte den 600-årige arv fra kolonialismen ved at opbygge infrastruktur, uddannelse, sundhed, industri og landbrug – og det lykkes. Hun fortalte, at hun netop var vendt tilbage fra fejringen af »den internationale fredsdag« i Shandong-provinsen i Kina, og sammenlignede det med sit første besøg i Kina i 1971, som markerede nationens forbløffende forvandling fra ekstrem fattigdom til ekstraordinær udvikling.

»Hvis Vesten ville droppe sin unipolære følelse af verdensdominans og tilbyde samarbejde om udvikling, ville Rusland og Kina slutte sig til med det samme, og verden ville bevæge sig mod fred,« insisterede hun og tilføjede, at det ville være relativt nemt. Men i stedet forbereder Vesten sig på en global krig.

Udsigten fra Europa

Biden besøger Tyskland den 10. oktober. Zepp-LaRouche vil på en tyskbaseret Zoom-konference den 2. oktober sammen med ambassadør Jack Matlock og videnskabsmanden Ted Postol samt tyske og franske eksperter sætte fokus på faren for, at USA placerer sine mellem- og langdistancevåben på tysk jord, og på den krise, der nu bryder ud i Tyskland. »Hvis det kommer til krig, vil Tyskland være det primære mål for angreb, og hvis der bruges atomvåben, vil der ikke være noget tilbage af Tyskland: ingen industri, ingen byer, ingen infrastruktur – og ingen mennesker. Er det i Tysklands interesse?« står der i invitationen til konferencen.

Hun konkluderede: »Jeg tror, vi er nødt til at mobilisere, til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her.«

Prof. Glenn Diesen, en kendt norsk strategisk analytiker, uddybede Putins nye atomdoktrin, herunder hans erklæring om, at "aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men som involverer eller støttes af enhver atomar stat, som deres fælles angreb mod Den Russiske Føderation", med et passende svar – og at et angreb på nabolandet Hviderusland "som medlem af unionsstaten" ville blive behandlet på samme måde. Dette er helt klart et russisk svar på den politiske konference i USA i 2022, som konkluderede, at et atomart angreb på Rusland ville fremprovokere et atomart svar, så det var bedre at angribe Ruslands allierede Hviderusland.

Atomvåbenekspert Steven Starr advarede om, at siden Sovjetunionens sammenbrud er frygten for atomvåben gået tabt i USA, og der undervises ikke længere i faren for atomkrig i de amerikanske skoler. Han viste den russiske »Tsar-bombe«-eksplosion og scenariet med en atomar udveksling mellem atommagter, der hurtigt – på kun 72 minutter i alt – fører til drab på 85 millioner mennesker og en »atomvinter«, der skyldes, at soden fra eksplosionerne fylder stratosfæren, hvilket vil blokere for sollyset og resultere i en langvarig global nedkøling, der vil dræbe det meste liv på jorden. Dette blev af nogle kaldt en »falsk teori«, men det er et eksistentielt spørgsmål for menneskeheden.

Dr. Feroze Sidhwa, en californisk traumekirurg, som rejste med Dr. Mark Perlmutter til Gaza i foråret, rapporterede, at ud over massedøden af sult er sundheds- og sanitetsfaciliteter stort set blevet elimineret, at der var 1 toilet for hver 4.000 mennesker, 4 liter vand pr. person (15 liter betragtes som minimum i nødsituationer), og konkluderede, at hvis dette

USA-sponsorerede folkemord ikke blev stoppet, er verden i alvorlig fare.

Dr. Jorge Rachid fra Argentina meddelte, at et hold argentinske læger ville tage til Gaza, og at 15 intellektuelle havde oprettet en afdeling af IPC i Argentina, og han læste organisationens stiftende erklæring op. Han udpegede general Laura Richardson, chefen for USA's sydkommando, som personligt ansvarlig for bestræbelserne på at bryde alle sydamerikanske nationers bånd til Rusland og Kina på vegne af BlackRock og andre hedgefonde.

Mødets diskussionsdel begyndte med, at Jose Vega beskrev, hvordan hans kampagnehold i New York havde forsøgt at distribuere en rapport fra Dr. Perlmutter og Dr. Sidhwa til de delegerede i FN's generalforsamling, men at politiet havde konfiskeret folderne fra de delegerede og censureret kirurgernes rapporter om Gaza fra de delegerede!

Jacques Cheminade, lederen af det LaRouche-associerede parti Solidarité et Progrès i Frankrig, rapporterede om et katolsk fredsforum med 3.000 mennesker i Paris med repræsentanter for forskellige religioner fra hele verden, som modtog et budskab fra pave Frans. Cheminade læste en erklæring om det globale finanssystems sammenbrud som drivkraft for krigene, som formanden, en tidligere fransk ambassadør i Vatikanet, uden held forsøgte at stoppe. Cheminade og hans medarbejdere uddelte over 1.000 foldere til deltagerne.

En spanier rapporterede, at der ville være demonstrationer i 50 spanske byer den 28. september til forsvar for Palæstina, med støttestrejker fra flere fagforeninger, der opfordrede til at afslutte diplomatiske forbindelser og våbenleverancer til Israel. Den spanske regering anerkender staten Palæstina, men har undladt at gribe ind over for Israel. En anden person fra Spanien rapporterede, at den 2. oktober, den internationale dag for ikke-vold, vil en verdensomspændende march for fred starte i San José, Costa Rica.

Demonstrationer for fred optrappes den 28. september med en Humanity for Peace-rally i Stockholm, Sverige, med solidaritetserklæringer fra flere amerikanere som Ray McGovern og oberst Douglas Macgregor (ret.), parallelt med en demonstration af Rage Against the War Machine, der finder sted i Washington, D.C. Samme dag finder Peace and Freedom Rally sted i Kingston, New York, med Scott Ritter og andre store talere. Der vil også være store fredsdemonstrationer i hele Tyskland den 3. oktober [eir].

Møde i Den Internationale Fredskoalition, 27. september 2024

27. september 2024 (EIRNS)-ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Mit navn er Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small og Dennis Speed, som er mine medordstyrere. Dette er det 69. møde i træk i IPC. Vi skabte dette forum for at samle folk fra mange forskellige ideologier, mange forskellige religioner og nationer for at forene menneskeheden og skabe ægte fred. Der har været for meget splittelse blandt forskellige fredsorganisationer, og hvis vi rent faktisk ønsker at stoppe atomkrig, som er det, vi er på randen af lige nu, mens vi taler, er vi nødt til at forene hele menneskeheden for at få det til at ske. Så tak igen, fordi du er med. Vi sender over flere platforme lige nu.

Vi har talere, som vil holde indledende præsentationer i den første times tid, og så har vi en generel diskussionsperiode med publikum; folk, der er en del af Zoom-mødet. Hvis du gerne vil være en del af Zoom-mødet for at diskutere med talerne, skal du tilmelde dig denne begivenhed. Du finder linket i beskrivelsen af YouTube-kanalen. Hvis du er på en anden platform – ikke YouTube eller Rumble – skal du gå til schillerinstitute.com, og det vil være det første punkt på hjemmesiden, og registrere dig der.

Tak til jer alle, fordi I er med os på dette forudseende tidspunkt, hvor vi samler alle vores kræfter. Jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at indlede. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, vi befinder os i en ekstremt farlig situation, som har mange elementer. Men jeg tror, at det mest åbenlyse – selv om det måske ikke er det værste – er den ændring, der er sket i de sidste par dage i den russiske atomare doktrin. Naturligvis som reaktion på NATO's igangværende skridt i forbindelse med krigen i Ukraine og mere og mere snak om behovet for at give Ukraine kontrol over langtrækkende missiler, så de kan ramme dybt ind i Ruslands territorium, hvilket var emnet for diskussionen på et møde mellem den britiske premierminister Starmer og Biden den 13. september. Starmer var kommet med en liste over mål, som sådanne missiler skulle rettes mod i Rusland. På det tidspunkt skrev præsident Biden ikke under på dette, og det ser ud til, at der er et stort slagsmål i baggrunden af Bidens administration, hvor Pentagon forsøger at begrænse situationen. For som så mange gange før er militæret mere bevidst om konsekvenserne af visse handlinger end de såkaldte civile. Det ser ud til, at udenrigsministeriet i det mindste indtil videre har tabt denne kamp, så Biden har endnu ikke givet ukrainerne lov til at bruge amerikanske missiler til sådanne angreb dybt ind på russisk territorium. Dette blev også gentaget af [White House National Security Communications Advisor] Kirby i går, så ikke desto mindre ser det ud til, at den russiske regering ikke stoler på, at denne udtalelse fra Biden er hugget i sten, for ikke desto mindre annoncerede præsident Putin for et par dage siden en ændring i Ruslands atomdoktrin; som hidtil var, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Den Russiske Føderations territorium ville blive truet. Nu er dette ændret ved at sige, at hvis der kommer et massivt luftangreb fra et ikke-nukleart land – et stort antal droner, missiler, cyberangreb – og hvis et sådant

ikke-nukleart land støttes af en atommagt, vil de betragte dette som et fælles angreb og derfor bevare retten til at bruge atomvåben mod aggressoren.

Dette er meget tydeligt et signal, hvis der kan være noget signal, om at stoppe denne ekstremt farlige vej mod ragnarok; jeg ved ikke, hvad folk ellers har brug for. Men det ser ud til, at de vestlige medier igen bare behandler det som »Åh, Putin truer med atomvåben igen«, mens de totalt underspiller den absolutte forskel i Ruslands atomdoktrin, som netop er blevet vedtaget. Det ser ud til, at også præsident Zelenskyj, som er i USA i forbindelse med FN's generalforsamling, på en eller anden måde fortsætter med at tale, som om der ikke var sket en sådan ændring. Da han mødtes med en tværpolitisk gruppe af senatorer og præsenterede sin såkaldte »sejrsplan«, var det ikke særlig klart, hvordan den sejr skulle opnås i betragtning af Ukraines dramatiske tab på slagmarken. Det, der i bund og grund kom frem på mødet, var, at Zelenskyj kræver flere F-16-fly og retten til at bruge de angloamerikanske langdistancemissiler til dybe angreb på russisk territorium. Ifølge Zelenskyj ville denne garanti så tvinge Rusland til forhandlingsbordet senest næste år. På den måde ville krigen slutte hurtigt. Men igen er det, som om ændringen i den atomare doktrin ikke er sket.

Det er en situation, som naturligvis er ekstremt farlig, for det er ikke bare sådan, at hvis Pentagon tror, at de har situationen under kontrol, så er det én ting. Men hvor hurtigt der kan ske en fejl, en fejlvurdering, en menneskelig fejl, en teknisk fejl, en fejllæsning af situationen. Så vi bør være meget bekymrede over denne situation. Men desværre er det ikke den eneste.

Den anden er naturligvis, hvad der sker i Mellemøsten, hvor de israelske angreb på Libanon og Hizbollah har stået på i et par dage og allerede har kostet et betydeligt antal ofre. Og samtidig er der gjort forberedelser til en landinvasion af de israelske væbnede styrker i Libanon. Netanyahu, som ifølge

forskellige rapporter også er ankommet til USA for at deltage i FN's generalforsamling, antydede privat, at han måske ville gå med til det amerikansk-franske forslag om en 21-dages våbenhvile, men offentligt sagde han præcis det modsatte. Han sagde, at Israel vil angribe Hizbollah med fuld kraft og ikke stoppe, før målet er nået, hvilket giver genlyd af de forfærdelige hændelser i Gaza indtil videre.

Den nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan sagde, at USA må tage skridt til at forhindre, at situationen kommer ud af kontrol. Men hvis der kommer et fuldt angreb med det formål at udslette Hizbollah, er målet naturligvis at trække Iran ind i konflikten. Hvis det sker, er praktisk talt alle stop potentielt ude, og hvis det skulle komme til brug af atomvåben i Mellemøsten, ville det være endnu farligere end den umiddelbare situation i Ukraine. Vi talte med nogle militære kilder i Europa, som faktisk advarede om, at de anser den umiddelbare fare for brug af atomvåben i Mellemøsten for at være større end situationen i Ukraine. Det er klart, at det er endnu en ekstremt anspændt og superfarlig situation.

Desværre ikke den eneste, for den virkelige krise, eller den geopolitiske konfrontation mellem USA og Kina, er det andet ekstremt bekymrende aspekt. Udenrigsminister Kurt Campbell vidnede for et par dage siden for udenrigsudvalget i Repræsentanternes Hus, hvor han holdt en tale, som er helt utrolig; grundlæggende fordi det ikke kunne være mere forbløffende, hvordan et geopolitisk skuespil gør folk blinde for at se, hvad der faktisk foregår. Campbell sagde, at Kina er den største trussel i USA's historie nogensinde; at den blegner i forhold til truslerne under den kolde krig. Og at truslen fra Kina ikke kun er militær, men også teknologisk og Kinas indflydelse på det Globale Syd. Han sagde også, at der er behov for langt hårdere foranstaltninger fra europæernes side over for Kina. Og han beklagede, at fokus på Ukraine og Mellemøsten forhindrer et fuldt udbygget fokus på Kina og Indo-Stillehavet.

Jeg vil gerne sige dette. Hele linjen om, at Kina er en trussel mod USA, er en løgn, som ikke må blive stående. For Kina – og Kinas historie er beviset på det – er ikke et aggressivt land; det forsøger ikke at erstatte USA som hegemon. Det er ikke en imperialistisk orientering. Kina gør, hvad der er den absolutte ret for ethvert suverænt land på planeten – det udvikler sit eget folk; det udvikler videnskab og teknologi; og det hjælper det Globale Syd med at overvinde resterne af kolonialismen. Det er en utrolig succes, for i modsætning til NATO's fortælling, som folk er nødt til at tro på, ellers bliver de udsat for alle mulige trusler, bøder og forskellige negative ting, så hjælper Kina relativt ubemærket lande i Afrika, Latinamerika og Asien med at udvikle sig og overvinde fattigdom og underudvikling ved at forsyne dem med infrastruktur, industri, landbrug, hjælpe dem med uddannelse, sundhed og alle mulige andre ting. Og som følge heraf betragter mange lande i det Globale Syd naturligvis Kina og BRIKS som deres venner. Jeg kan bare sige, at jeg er kommet tilbage fra en tur til Shandong, hvor jeg i sidste uge deltog i Den Internationale Fredsdag, som blev arrangeret i Shandong med en stor gruppe mennesker fra hele verden. Det var en blanding af fejring af forskellige bedrifter – vi besøgte en masse fabrikker og gårde. Jeg kan kun sige, at jeg var i Kina for første gang i 1971; det var midt under kulturrevolutionen. Forskellen på fattigdommen i 1971 – som jeg så på første hånd, og jeg har ikke brug for bøger og sekundære kilder – er, at jeg har været i Kina gentagne gange siden da. Jeg har med egne øjne set, hvilket gigantisk civilisatorisk bidrag Kina har ydet ved at anvende videnskab og teknologi i deres egen økonomi og nu give det som hjælp til udviklingslandene.

Jeg har set, hvordan repræsentanter for disse lande forholder sig til Kina og betragter det som en ven. Så hele ideen om, at Kina er en trussel, er simpelthen ikke sand. Det ville være ekstremt nemt at løse hele denne situation, hvis Vesten – begyndende med USA og de europæiske lande – ville stoppe denne geopolitiske konfrontation og reagere på den kinesiske version

af mit forslag om at få en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For Kina har fremmet et Globalt Sikkerhedsinitiativ, et Globalt Udviklingsinitiativ og et Globalt Civilisationsinitiativ; hvilket egentlig bare er en anden måde at sige, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur og en renæssance for civilisationernes dialog. De er formuleret forskelligt, men det er præcis, hvad vi har promoveret som vejen ud af denne krise. Hvis Vesten ville sige: »Vi samarbejder, vi stopper kampen om overherredømme. Vi er enige om, at verden er multipolær, og vi går fra konfrontation til samarbejde,« så ville alle disse konflikter stort set forsvinde fra den ene dag til den anden. For hvis de store magter – USA og Kina og på samme måde Rusland – gik ind i et sådant samarbejde, ville alle regionale konflikter straks være yderst håndterbare. Så vejen ud er meget klar. Og jeg kan kun sige, at Den Internationale Fredskoalition mobiliserer for at uddanne folk i, at der er en udvej. Truslen er enorm; den er overvældende. Men vejen ud af denne situation ville være relativt let.

Lad mig lige nævne et sidste aspekt af dette billede. Det er, at der lige nu er en meget bred indsats, især i Tyskland, fra NATO og visse kredse i Bundeswehr, for grundlæggende at forberede befolkningen på den kommende krig med NATO. Som generalløjtnant Alexander Sollfrank, der er chef for NATO's Joint Support and Enabling Command, netop udtaler dagligt, skal folk være forberedt på at transportere et stort antal sårede fra østfronten tilbage til de europæiske lande. Pistorius, den tyske forsvarsminister, ønsker at gøre det tyske samfund »krigsklart«; han prædiker det samme om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029; og at alle institutioner i Tyskland skal være forberedt på den kommende krig, herunder Røde Kors, der skal lære at transportere disse store mængder af sårede mennesker. Dette er absolut psykose. Vi er nødt til at få befolkningen væk fra denne form for hjernevask, for det kan nemt blive en selvopfyldende profeti.

Om få dage, jeg tror den 10.-12. oktober, vil præsident Biden aflægge sit sidste besøg i Tyskland som præsident. Han vil være formand for Ramstein-gruppen, og emnet vil naturligvis være mere støtte til våben til Ukraine og lignende ting. Der er allerede mange mennesker, der er ved at vågne op til den fare, vi befinder os i; især hvis planerne om at placere amerikanske lang- eller mellemdistancemissiler på tysk territorium fra 2026, uden at tyskerne har noget at skulle have sagt. De blev ikke spurgt, om de ville have disse våben; de bliver ikke spurgt, hvordan disse våben skal placeres. Hvis de nogensinde bliver opstillet, har de ingen indflydelse på beslutningen. Folk er ved at vågne op nu. Der cirkulerer et åbent brev til Biden, og der forberedes store demonstrationer til den 3. oktober. Det er en af de ting, vi absolut skal mobilisere folk til, for problemet er, at den brede befolkning stadig ikke aner, hvilken akut fare vi befinder os i. Ellers tror jeg, vi er nødt til at mobilisere til virkelig at gå på gaden; få et stort antal mennesker på gaden for at protestere mod dette. Og mere grundlæggende skal vi arbejde internationalt for at få den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur på dagsordenen. Det er det, vi bør diskutere her; tak.

Bemærkninger under diskussionen

Jeg vil gerne takke alle talerne, som har bidraget med ekstremt vigtige aspekter. Jeg kan kun sige, at informationen om, hvad en atomkrig ville betyde, på nuværende tidspunkt nok er den vigtigste information at sprede rundt om i verden. For jeg er helt sikker på, at hvis folk vidste, hvilken livsfare de befinder sig i, ville de absolut ikke tolerere det. Så jeg beder alle deltagerne i dette møde om at sørge for, at I tager videomaterialet fra dette møde og får det bredt ud.

Jeg tror også, at det, der blev rapporteret om den faktiske situation i Gaza, hvis folk ved det, så er Gaza i en vis forstand næsten forsvundet fra overskrifterne, i hvert fald hvad angår det folkemord, der foregår hver dag. Så jeg hilser

også idéen om at oprette IPC-afdelinger velkommen, fordi det er mere påtrængende end nogensinde før at forene fredsbevægelsen. Der er stadig en masse splittelse, som faktisk spredes af imperiets kræfter, der gerne vil have kræfterne splittet for at kunne kontrollere dem. Så jeg tror, at ideen om, at en global krig ville forårsage ødelæggelse på den sydlige halvkugle, er grunden til, at jeg mener, at landene i det Globale Syd også skal vækkes. Jeg tror, det var enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der allerede på Bandung-konferencen i 1955 advarede om, at hvis det nogensinde kommer til en atomkrig, vil landene i det Globale Syd måske dø lidt senere, måske to eller tre uger senere, men de vil dø under alle omstændigheder. Det er faktisk efter min mening det eneste element, der endnu ikke er regnet med i ligningen. Hvis landene i det Globale Syd havde mulighed for at tale højere, så er de i flertal. De har helt klart taget det moralske lederskab, som det blev demonstreret af Sydafrikas handling i sagen mod Israels folkemord i Gaza i Haag. Så jeg vil bede jer alle om at hjælpe os med at sikre, at denne diskussion spredes, især i landene i det Globale Syd, og at vi bringer så mange af dem – eller deres repræsentanter – med til den næste IPC-diskussion.

Afsluttende bemærkninger:

Hvad angår debatten mellem Jeffrey Sachs og John Mearsheimer, er jeg nødt til at se på den, og måske kan jeg sige noget mere væsentligt i næste uge. Jeg er lidt overrasket, fordi Mearsheimer tidligere plejede at sige, at det var Vesten, der var ansvarlig for krigen i Ukraine; så jeg er nødt til at se lidt nærmere på det. Generelt kan jeg sige, at denne idé om, at der altid vil være en hegemon, er en bestialske opfattelse af mennesket, som ikke svarer til menneskets potentiale som et kreativt menneske. For hvis det altid er sådan, at der skal være en toptyr, som jager de andre tyre væk, så er det ikke ligefrem en idé om menneskelighed. Jeg mener, at dette er oligarki; der er stor forskel på et oligarkisk system og et

system af nationalstater og civilisationer.

I menneskehedens historie er der mange filosoffer, som har meget mere avancerede forestillinger, begyndende med Konfucius. Han havde en idé om en harmonisk udvikling af alle nationer, alle familier og alle individer. Den sande udvikling kan kun ske på en harmonisk måde. En lignende idé kan findes hos Leibniz, som endda har en forestilling om en på forhånd etableret harmoni i det fysiske univers, ifølge hvilken den politiske udvikling på Jorden bør bringes i overensstemmelse. Og naturligvis havde den store filosof fra det 15. århundrede, Nicolaus af Cusa, også den idé, at fred i universet kun er mulig, hvis alle mikrokosmoser udvikler sig for at gøre fred i makrokosmos mulig. Og at fred faktisk kræver, at hvert mikrokosmos tager de andre mikrokosmers interesser som sine egne og i gensidig form støtter den andens udvikling som forudsætning for ens egen udvikling. Jeg tror, det er en idé, som gjorde den Westfalske Fred mulig; at man er nødt til at tage hensyn til den andens interesser.

Tidligere var der nogen, der nævnte, at man skal sætte sig i russernes, kinesernes eller enhver anden kulturs sted. Det er faktisk ikke en byrde, det er en glæde. For når man først begynder at forstå, hvordan den andens sind fungerer, og hvor smuk kulturen er, bliver man beriget. Jeg tror, vi står på randen af historien og menneskehedens udvikling, hvor vi enten når frem til det synspunkt, at vi i en vis forstand er ligestillede over for retten, og at der skal være en absolut respekt for den andens suverænitet, de fem principper for fredelig sameksistens; det er ideer, som er meget bedre end ideen om, at man altid vil have en hegemon, og at alle andre skal adlyde. Det er faktisk Leviathan; det går tilbage til den britiske oplysningstid, som havde en idé om, at mennesket er ondt, og derfor er den eneste måde, man kan få fred på, at have en stærk stat, som undertrykker de andre og indfører politistatslige kontrolforanstaltninger. Det går tilbage til den britiske oplysningstid, og det er absolut en filosofi, der

er forbundet med oligarki og ikke med menneskelig udvikling.

Så jeg tror, vi skal have en bred diskussion, og jeg vil opfordre alle, der deltager i Den Internationale Fredskoalition, til at begynde at oprette lokalafdelinger. I kan oprette diskussionsgrupper om spørgsmålet om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Den fredsbegivenhed, jeg deltog i i sidste uge i Kina, var faktisk ret interessant. De havde flere paneler om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som er deres måde at tale om det, vi kalder en dialog mellem civilisationer. Jeg synes, vi skal begynde at kopiere det i diskussionsgrupper for virkelig at ændre klimaet for, hvordan vi forholder os til hinanden som mennesker. Hvis du vil have hjælp til det, så kontakt os; vi kan hjælpe dig med at sætte det op. Men jeg tror, vi er nødt til at udvide diskussionen om, hvad der faktisk skal til, for at menneskeheden kan nå frem til et punkt, hvor vi kan kalde os virkelig menneskelige.

I mellemtiden er vi absolut nødt til at gå hele vejen og øge disse demonstrationer i den næste periode. I morgen i USA, og den 3. oktober vil der være en stor demonstration i Berlin. Folk bør arrangere parallel- og søsterdemonstrationer, hvor de kan. Arrangementet med Jack Matlock, Ted Postol, Rainer Rupp, Alain Corvez og andre talere finder sted den 2. oktober kl. 17.00 CET, kl. 11.00 ET. Så du bør absolut også mobilisere folk til det, for der vil vi diskutere effekten af og behovet til at forhindre installationen af mellemdistancemissiler i Tyskland, og hvorfor Tyskland har en særlig rolle at spille i denne sammenhæng. Så deltag også i den diskussion.

Opgør i FN, det Globale Syds udfordring af den unipolære orden

Webcast med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Torsdag den 26. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Det er torsdag den 26. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, en stor del af verdens opmærksomhed har de seneste dage været rettet mod FN's generalforsamling i New York City. Spørgsmålet om krig og fred er et centralt emne, som tages op, da NATO's krig mod Rusland truer med at udvikle sig til tredje verdenskrig, og da Netanyahu og Israel udvider deres krig til det sydlige Libanon med brutale følger. Zelenskyj holdt en sindsoprivende tale til FN's Generalforsamling i går, hvor han krævede mere krigshjælp og frihed til at angribe Rusland. Biden er under ubarmhjertigt pres fra London for at give Ukraine grønt lys til at sende missiler dybt ind på russisk territorium, og i går udsendte præsident Putin en revideret doktrin omkring atomprogrammet. Hvilke ændringer foretog han, og hvad er konsekvenserne af disse ændringer?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at verden er ved at få øjnene op for, hvor vi står. De facto har Putin virkelig gjort den røde linje så klar, at alle kan se, at hvis der kommer et angreb fra et land, som kun har konventionelle våben, men som støttes af et land, med atomvåben, og hvis der kommer et massivt luftangreb, så har Rusland ifølge sin nye doktrin fri ret til at besvare det med atomvåben. Det refererer meget tydeligt til Ukraine, da forskellige russiske talsmænd fra Lavrov til Peskov og jeg tror, at Putin selv har gjort det meget klart, at alle disse ukrainske angreb ikke ville være mulige uden USA's eller NATO's vejledning, satellitstøtte, datastøtte, og så er NATO de facto allerede på randen af at være i krig med Rusland, og at hvis dette yderligere skridt tages, at Biden kapitulerer over for kravet om, at USA giver Ukraine grønt lys til at bruge langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland, så er den betingelse opfyldt. Så vi er på kanten, og jeg kan kun sige, at disse vestlige kommentatorer, som i Tyskland, der dybest set stadig siger, at Putin »bluffer«, disse mennesker er så fuldstændig ude af deres forstand, at man kun kan sige, at vi virkelig er i fare for at blive regeret af galninge, og medierne, som er fuldstændig i sådanne galninges tjeneste.

Så det eneste svar på nuværende tidspunkt er en bred offentlig diskussion. De demonstrationer, der er planlagt for den næste periode, både i USA og især i Tyskland, skal være en klar demonstration af, at masser af mennesker, i bedste fald hundredtusinder eller millioner af mennesker, mener, at de er absolut imod dette. Og der må endelig komme den længe tiltrængte diskussion om, hvor vi står, og hvorfor denne nuværende politik med at forsøge at opretholde »overherredømme«, når dette overherredømme tydeligvis allerede er fortid, det må vendes, og vi må sætte en helt anden tilgang på dagsordenen, som f.eks. det, vi har diskuteret i næsten tre år nu: En ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som virkelig skal have en helt anden tilgang, stoppe denne geopolitiske konfrontation og gå ind i et samarbejde med den Globale

Majoritet af lande, der helt klart bevæger sig i en anden retning.

Men hvis folk ikke lytter til denne alarmklokke, kan det være for sent for hele menneskeheden.

SCHLANGER: Det andet land, som er i Vestens geopolitiske søgelys, og du er lige vendt tilbage fra en hurtig rejse dertil, hvad var din fornemmelse af at være i Kina? Jeg ved, at du ikke har været der i et stykke tid. Hvordan er situationen der?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg har ikke været der i et år, og det interessante er, at hver gang man vender tilbage til Kina, selv om der kun er gået et år, bliver man fuldstændig chokeret over forandringerne til det bedre. Anledningen til, at jeg rejste dertil denne gang, var den internationale fredsdag den 21. september, og jeg deltog i vigtige festligheder i Shandong-provinsen, i Jinan og Weifang. Og det var en ret betydningsfuld konference med folk fra mange, mange lande, som grundlæggende fejrede Kinas bidrag til en helt anden tilgang.

Det bemærkelsesværdige er, at Kina helt klart har fået et gennembrud som det førende land inden for mange, mange fakulteter – jeg har ikke det nøjagtige tal nu, men det er noget i retning af 65 områder, hvor Kina nu er førende inden for ca. 55. Så det er for længst forbi det punkt, hvor intellektuel ejendom skal beskyttes mod Kina, for i mellemtiden er Kina førende! Så Kina var det første land, der landede et rumfartøj på Månens bagside, nu to gange. De har lige afsluttet en meget vellykket mission, hvor de bragte materialer tilbage fra Månens bagside – der har ikke været nogen andre før det. Og på samme måde besøgte vi under denne flere dage lange fejring nogle af de højteknologiske virksomheder, hvor Kina er på forkant med udviklingen inden for optik og forskellige nye teknologier, men også inden for robotteknologi, automatiserede fabrikker og højteknologiske landbrug.

Og jeg kan kun sige, at jeg besøgte Kina første gang i 1971, og jeg tog også ud på landet. Der var ingen mekanisering der; folk var virkelig, ekstremt fattige, praktisk talt på niveau med landene syd for Sahara. Og nu har de et landbrug, som er fuldstændig intelligent, det er integreret med alle former for digitalisering og intelligente teknologier. Der findes absolut intet af den slags i Europa eller USA. Og folk er generelt glade.

Så ideen om, at Kina kun laver propaganda eller sælger en fortælling – Kina {gør}, hvad de siger! De forbedrer livet for deres eget folk, og grunden til, at den kinesiske model er så meget mere attraktiv, er, at de forbedrer livet for folk i hele verden, især i Afrika og de asiatiske lande, og det kommer til udtryk i en helt anden attitude. Nu er det ikke sådan, at Vesten konkurrerer med fortællingen. Vesten tænker stadig, at det er et spørgsmål om fortællingen, mens Kina gør det i virkeligheden og forbedrer livet for så mange mennesker. Så kontrasten kunne ikke være større.

Denne fredsdag, som blev arrangeret af Chinese People's Association for Peace and Development, var en absolut demonstration af, at en anden samarbejdsmodel er mulig, og at det er vejen til fred. Og idéen om fred gennem udvikling er en realitet, som denne nye model virkelig gør synlig for folk.

SCHLANGER: Vi har lige fået en besked fra Bob van Hee; jeg tror, han stadig er folkevalgt i Minnesota, som svar på det, du sagde om Putin. Han sagde: »Putins seneste udtalelser om USA's involvering i leveringen af våben til Ukraine er for mig en perfekt timing til at ruske op i det såkaldte amerikanske lederskabs dumhed.« Han opfordrer til, at der udarbejdes et budskab til vores folkevalgte, så folk kan få deres stemme hørt for at stoppe dette vanvid, og han sagde, at hvis vi udarbejder et sådant budskab, »vil jeg og andre sende det til vores ledere i D.C. for at stoppe dumheden i at være medskyldige i Ukraines involvering i angrebet på Rusland.« Så det er fra en tilhænger i Minnesota.

Helga, du nævnte vigtigheden af den Globale Majoritet, som ses i FN, der går imod USA's og NATO's politik. Der er et spørgsmål her fra en person, der sagde: »Jeg hører dig tale om det Globale Syd, men det Globale Syd er ikke rigtig forenet. Det er ikke stærkt nok. Hvordan skal de kunne tage kampen op mod City of London og NATO?«

ZEPP-LAROUCHE: Det Globale Syd er en meget forskelligartet kombination af lande. De forsøger at skabe et nyt system. Der vil være det årlige topmøde i BRIKS i Kazan i Rusland den 22.-24. oktober. Og selv om jeg ikke har kendskab til planerne for det topmøde, tyder alt på, at der vil blive taget et stort skridt fremad i bestræbelserne på at skabe et andet betalingssystem, et andet kreditsystem, og at alle bestræbelserne på at øge den økonomiske magt i landene i det Globale Syd vil blive bragt et stort skridt fremad.

Nu kunne det være en overraskelse, det kunne være et nyt Bretton Woods, som der tales om i en artikel af Pepe Escobar. Jeg har ikke noget belæg for at tro, at det vil ske; det kunne ske. Under alle omstændigheder tror jeg, at nøglespørgsmålet er, at vi skal overbevise landene i det Globale Nord, i det kollektive Vesten, i det tidligere eller nuværende NATO, om, at de skal samarbejde: Vi kan ikke have en situation, hvor verden bliver delt i to nye blokke, hvor NATO bliver til »Globale NATO« med konfrontation; Mellemøsten på randen af en potentiel regional krig, der kan komme ud af kontrol; situationen i Ukraine absolut på randen af en katastrofe; så flere provokationer i Taiwanstrædet, i Det Sydkinesiske Hav. Vi er nødt til at komme væk fra denne konfrontationskurs, ellers vil en fejltagelse – situationen er så absolut anspændt, at en lille menneskelig fejl, en teknisk fejl, en række uheld, kan gøre en ende på civilisationen! Vi er nået til det punkt.

Så jeg tror ikke, det er et spørgsmål om det Globale Syd mod det Globale Nord.

Jeg tror, at vi er nødt til at nå til et punkt, hvor vi i

Vesten er nødt til at sige, at vi vil samarbejde. BRIKS-landene bevæger sig i den rigtige retning. Kina har helt klart en helt anden tilgang: De tænker på en langsigtet, harmonisk udvikling af alle nationer. De forsøger ikke at opnå overherredømme. Jeg har virkelig studeret dette i et halvt århundrede, og der er absolut ingen måde, hvorpå Kina ønsker at erstatte USA's hegemoni – det er ikke deres hensigt. Og det ville være meget, meget nemt for landene i det kollektive Vesten bare at sige: »Vi vil samarbejde med det nye system, der er ved at opstå«, for vi har problemer nok, som vi skal løse sammen: overvinde fattigdom, underudvikling, skabe et sundhedssystem for hele verden; sørge for, at alle børn har adgang til universel uddannelse. Der er så mange problemer, som bedst løses i fællesskab. Og jeg tror, at det er det absolutte skridt, vi skal tage, og vi har valget: Vil vi have tredje verdenskrig, hvis vi holder fast i denne konfrontation mod Kina, Rusland og dermed det Globale Syd? Eller skal vi gå i retning af at tro, at vi kan løse alle problemer sammen? Og jeg tror, at det er et spørgsmål, hvor alle personligt bliver udfordret til at være med til at skabe løsningen.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om BRIKS-topmødet på vej fra en supporter, der arbejder med afrikanske regeringer og ikke-statslige organisationer. Han sagde, at han har to spørgsmål om BRIKS-topmødet, der finder sted den 22.-24. oktober: »Er det muligt, at de vil være klar til at indføre en ny valuta, for jeg er bange for, at hvis de venter for længe, vil USA og briterne sabotere deres initiativ?« Og for det andet spørger han: »Vil du være der, eller vil Schiller Instituttet have repræsentanter der? Jeg synes, det er vigtigt, at Schiller Instituttet er der for at hjælpe med at forme diskussionen.«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der er bestræbelser på at bevæge sig i retning af en ny valuta, men det er ikke et let spørgsmål. Jeg mener, tænk bare på de fejl, der blev begået i forbindelse med oprettelsen af euroen: For man kan ikke samle

økonomier og lande med helt forskellige økonomiske udviklingsniveauer i én integreret økonomisk og valutamæssig zone uden at skabe massive problemer for dem, der er mindre udviklede. Så det skal være meget omhyggeligt udformet, og jeg ved, at der er nogle fremragende økonomer både i Rusland og i Kina, som lægger en stor indsats i denne opgave.

Så jeg kan kun sige, at hvis man bevæger sig for hurtigt eller for langsomt, så tror jeg ikke, at der er nogen fare på færde. Den eneste fare er, at kræfter i Vesten, som briterne har demonstreret med Keir Starmer's besøg i Washington, at de forsøger at gå efter den militære konfrontation for at kompensere for svagheden i deres økonomi; at indsatsen for at dæmpe det nye økonomiske system vil være på det militære område og bringe os ind i Tredje Verdenskrig: Det er faren...

Nu tror jeg, at Schiller Instituttet, {EIR}, helt sikkert vil dække begivenheden. Jeg tror ikke, at vores indsats for at forme, hvad der sker, vil være i Kazan, fordi det vil være et regeringsmøde. Men jeg tror, at vi helt sikkert vil komme med alle mulige løsninger, især ideen om det nye niveau af den nye udviklings- og sikkerhedsarkitektur, som er det, Schiller Instituttet promoverer. På samme måde går Kina i retning af det, Xi Jinping har foreslået som det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ og det Globale Civilisationsinitiativ, som går i samme retning. Der er en stor samhørighed. Men jeg tror, at vores unikke bidrag er at forsøge at uddanne folk i Vesten om det utrolige potentiale, der ville være, hvis de stoppede deres geopolitiske spektakel – fjernede det fra deres næse – og tænkte i samarbejde på et helt nyt niveau: Tænke på menneskeheden, som den burde være om 100 år, og så bruge den visdom fra fremtiden til at løse problemerne i nutiden.

SCHLANGER: Helga, jeg har to spørgsmål om det delstatsvalg, der fandt sted i søndags, den 22. september, i Tyskland. En skriver: »Efter at Scholz-koalitionen blev knust af vælgerne i tre tyske delstater, hvad så nu? Vente et år på det nationale valg [planlagt til september 2025], eller kan der gøres noget

for at stoppe den skade, de forvolder?» Og det andet spørgsmål var: »Hvor stærk er den ekstreme højrefløj i Europa og Tyskland?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at valgresultaterne i disse tre delstater, Thüringen, Sachsen og Brandenburg, helt klart har ændret den politiske situation i Tyskland. Jeg tror, at det bedste resultat er De Grønnes forsvinden, deres pulverisering. Nogle har sagt, at dette er {Ibykus' kraner}, med henvisning til Schillers digt, hvor de skyldige afslører sig selv og bliver stillet for retten på grund af deres egen manglende evne til at holde forbrydelsen skjult. Nu er den forbrydelse, De Grønne har begået, den fuldstændige ødelæggelse af den tyske økonomi: De fik præsenteret lovforslaget, ledelsen trådte tilbage, og den grønne ungdomsorganisation, ikke alene trådte hele ledelsen tilbage, men de forlod også partiet og antydede, at de vil skabe et nyt parti på venstrefløjen, hvilket betyder, at De Grønne i det mindste for tiden er færdige. Og det er en god ting, for den grønne politik er det, der har været det mest ødelæggende element i ødelæggelsen af den tyske økonomi, bortset fra de geopolitiske faktorer som sabotagen af Nord Stream 2, som i øvrigt også bliver et emne igen. For den russiske efterretningstjeneste har netop udsendt en erklæring om, at de er sikre på, at Nord Stream-rørledningen blev saboteret af briterne og amerikanerne.

Men jeg tror, at med hensyn til valget kan det meget vel være, at den nuværende koalitionsregering ikke holder et år mere. Jeg tror, der er mange faktorer, der spiller ind, og alle disse partier er i oprør. Socialdemokraterne, hvis de beholder Scholz – alternativet ville være forsvarsminister Boris Pistorius, hvilket er endnu værre, fordi han ønsker at gøre Tyskland »krigsparat«. Jeg tror, at Tyskland virkelig har brug for en klar afvisning af krigspolitikken: Denne afvisning er det, der forener AfD, i det mindste delvist, med Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW): Det er et positivt element.

Problemet er, at højrefløjen, det du sammenfatter med

»højrefløj«, er en meget blandet landhandel: Der er mange mennesker, som er ganske fornuftige, som er for alle de rigtige politikker, som afviser NATO's krigspolitik, som er for atomkraft, som er for alle mulige ting, som man kan støtte; men jeg tror, at problemet er, at de har visse meget uheldige elementer i deres parti, som de burde smide ud, og så kunne man arbejde sammen med dem – men indtil videre har de ikke været villige til at gøre det.

Så jeg tror, vi ser en tektonisk forandring, og problemet er, at massemedierne forhindrer folk i at få en idé om alternativet. Hvis man for eksempel spørger almindelige mennesker i Tyskland, hvad de ved om BRIKS, så ved de næsten ingenting. De har ingen idé om, hvilken enorm chance for fremtiden, der opstår der. Tyskland er for eksempel en eksportnation, og det ville være det mest naturlige for Tyskland at samarbejde med voksende markeder. Hvis Tyskland ville deltage sammen med andre lande i BRIKS og forhåbentlig andre europæiske lande og endda USA for at skabe 2-3 milliarder nye produktive job i Afrika, Asien og Latinamerika, ville det være en måde at løse migrantproblemerne på, på en human måde. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, og den eneste måde, hvorpå der vil være en positiv fremtid og ikke hundredtusinder af migranter, der kommer til Europa og drukner i Middelhavet eller bliver skubbet af EU's grænsevagter i Frontex på en modbydelig måde, som det er sket indtil nu, ville være, hvis Europa vendte sig om og sagde: »Vi vil samarbejde med BRIKS om at skabe 2 milliarder nye produktive job inden 2050 og hjælpe Afrika med at modernisere sig.« Det ville kræve joint ventures mellem Kina og europæiske nationer og andre nationer rundt om i verden: Og det er den retning, vi skal skubbe det hele i, og så er der håb.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra en professor, som sagde: »Med Ukraines beslutning om at slå til dybt inde i Rusland, hvis det sker, og om at opstille atomare missiler i Tyskland, har vi så brug for, at folk i NATO-landene strømmer ud i

gaderne, som de gjorde i kampagnen mod euro-missilerne i 1980'erne?»

ZEPP-LAROUCHE: Det er helt klart, hvad vi skal opnå, for situationen lige nu er, at alle tegn tyder på krigsforberedelser. Der tales om, at det tyske samfund skal være forberedt på snart at håndtere et meget stort antal sårede, der kommer tilbage fra alle mulige fronter i øst. Røde Kors får endda at vide, at de skal integreres i et sådant system. Det er meningen, at sundhedssystemet i Tyskland skal prioritere de sårede fra de kommende krige – jeg mener, det er sindssygt!

Og heldigvis er der nu flere mennesker, der vågner op til denne fare. Jeg tror, at den næste store demonstration bliver den 3. oktober i Berlin, og det er nødvendigt, at vi virkelig sørger for, at denne demonstration bliver meget, meget stor. Så hvis du har mulighed for det, så hjælp med at opbygge den. Den 28. september vil der være en stor demonstration i USA: Det skal absolut gøres så stort som muligt. Og jeg tror, vi er nødt til virkelig at vække folk: Hvis du kender dine naboer, dine kolleger, så tal med dem om det! Tal med dem, for folk har på en eller anden måde mistet erindringen om de sidste verdenskrige i det 20. århundrede, og de yngre generationer synes at være blevet så påvirket af computerkrigsspil, at de har mistet fornemmelsen af, hvad det betyder, når byer som Dresden bliver jævnet med jorden af massebombardementer, og den elendighed, der fulgte med. På et af de sidste møder i Den Internationale Fredskoalition havde vi besøg af en professor fra Tyskland, som havde boet i Dresden som ung dreng, da bombardementerne fandt sted, og han var meget følelsesladet, da han fortalte om det. Og jeg tror, at den virkelighed skal bringes hjem til folk i dag, for hvis det kommer til en tredje verdenskrig, tror jeg, at der er mange lande, som der ikke vil være noget tilbage af. Og hvis det bliver en global krig, hvilket er meget sandsynligt, når man begynder at bruge atomvåben, vil hele civilisationen forsvinde, da atomkrigen

vil blive efterfulgt af ti års atomvinter.

Og sandsynligheden for, at de mennesker, der tror, at de kan overleve det i deres bunkere, hvilket er en meget lille procentdel af de privilegerede mennesker, tror jeg vil være et mareridt, som ikke vil fungere i virkeligheden: For tanken om, at man kan leve i flere år i en bunker og så komme ud og fortsætte sit liv, er ikke et særlig realistisk perspektiv. Men det er, hvad nogle mennesker diskuterer i disse dage!

SCHLANGER: Vi har to spørgsmål mere om mediespørgsmålet og også anmodninger til dig om at give folk en bedre fornemmelse af, hvordan de skal organisere sig omkring det. Det ene er fra Storbritannien, hvor en person skriver: »Medierne stempler alle, der er imod fortællingen, som >det yderste højre<. Men er der virkelig en 'yderste højrefløj' i Tyskland? Hvad er deres politik?«

Og det andet spørgsmål er fra Pat, som skriver: »Mainstream-medierne kontrollerer en stor del af befolkningen. Hvordan kan sandheden komme til at afsløre det kvælertag? Hvad skal vi gøre for at få sandheden ud til folk?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror først og fremmest, at der er en slags digt af Friedrich Schiller – det er mere som disse par eller {distichon} på tysk – hvor han siger: »Hvis du ikke kan være en helhed, så knyt dig til en.« [Og jeg tror, at det er sandt, for hvis man kun er et individ, føler man sig næsten hjælpeløs over for det, vi står over for. Derfor bør du i morgen deltage i mødet i Den Internationale Fredskoalition: Det er et forsøg på at forene den internationale fredsbevægelse, som vi har været i gang med i over et år nu – i morgen er det 69. møde i træk, hvor vi mødes hver fredag, og vi er vokset ganske støt. De sidste par møder har vi haft mere end 1.000 deltagere online, og så har tusindvis af andre set videoen bagefter. Og hver uge diskuterer vi, hvad vi skal gøre. Og jeg tror, at en af de tidligere spørgere spurgte: »Hvorfor sender I ikke et budskab ud?« Måske vil vi præsentere et kort budskab i morgen, så folk har noget at bevæbne sig med, så de kan ringe til de

folkevalgte, bruge sociale møder, tale med alle deres slægtninge, kolleger og venner: Få dem mobiliseret, for vi befinder os virkelig i et utroligt farligt øjeblik, og jeg tror, at til sidst – jeg er ret sikker på, at kontrollen over medierne smuldrer. Det faktum, at vi i Tyskland havde disse valgresultater, hvor to partier, FDP Liberale og De Grønne, blev pulveriseret, og dybest set udtrykker befolkningen deres bekymring med en klar erklæring mod krigen.

Så det er ikke umuligt. Men jeg vil sige, at det mest umiddelbare, du kan gøre, er at slutte dig til Den Internationale Fredskoalition (IPC) i morgen; fortæl alle dine venner om det, vi vil igen have en ekstraordinær kombination af talere. Så vidt jeg ved, er der ingen platform, som mødes regelmæssigt med udveksling af synspunkter på så højt et niveau, altid om dagens emner. Og du kan være sikker på, at vi i morgen udførligt vil diskutere konsekvenserne af, at Rusland har ændret sin atomare doktrin som reaktion på NATO's politik. Og jeg tror, at det er noget, der vil trænge igennem til befolkningen, fordi vi nu er ved at nå et punkt, hvor der næsten ikke er nogen vej tilbage – men ikke endnu: Så der er stadig tid til at gøre noget.

SCHLANGER: I den forbindelse har vi lige fået en besked fra en person, som sagde: »Min ven sagde til mig, at jeg skulle melde mig til Den Internationale Fredskoalition i sidste uge. Jeg var skeptisk. Jeg har altid troet, at LaRouche-bevægelsen var noget marginal, og at ideen om at tage den internationale kamp op var noget håbløs. Men jeg er glad for, at min veninde blev ved. Hun har bedt mig om at komme med i ugevis. Jeg kom med: Det var utroligt!« Og hun skriver: »Jeg opfordrer alle til at deltage i opkaldet og blive aktive.«

Opkaldet finder sted kl. 11 østkysttid i morgen. Og jeg tror, at det viser, at folk bliver berørt af det, vi gør. Situationen er under forandring, der er et vakuum for reel diskussion på grund af mediernes rolle, men det er det, vi gør – vi ændrer det.

Så, Helga, har du nogle afsluttende ord?

ZEPP-LAROUCHE: Nej, men dette er helt klart det farligste øjeblik i verdenshistorien nogensinde. Og i stedet for at gemme sig og tænke, »hvordan kan jeg bevare mit privatliv«, som under Anden Verdenskrig, hvor de mennesker, der forsøgte at undgå krigen, endte med at blive ramt, fordi det endte med, at der ikke var noget sted at gemme sig. Og faren for en tredje verdenskrig er helt sikkert, at der ikke er noget skjulested! Så mobiliser det positive billede, du har af menneskeheden, og handl ud fra kærlighed til menneskeheden. For det, der motiverer mig stærkest, er tanken om, at hvis vi ikke løser dette problem, så vil alle de smukke ting, der er blevet skabt af generationer før os, gå tabt: Beethovens og andre komponisters musik; poesien fra alle de smukke digtere rundt om i verden vil være blevet komponeret for ingenting. Og det ville være en skam!

Så det er virkelig noget, man skal mobilisere i sig selv for at have styrken til at være en del af løsningen og stoppe dette og skabe en bedre verdenssituation med en ny økonomisk verdensorden ved at samarbejde med BRIKS-landene, for det ville være den nemme udvej.

SCHLANGER: Nå, Helga, jeg ved, at du er træt af jetlag og lige er kommet tilbage fra din rejse. Men tak, fordi du er med os i dag. Og igen, alle bør være med i morgen kl. 11.00 østkysttid. Du kan registrere dig og få linket på Schiller Instituttets hjemmeside. Så indtil i morgen, Helga, vi ses senere.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses i morgen!

Invitation til Den Internationale Fredskoalitions møde fredag den 27. september 2024 kl. 17 på Zoom: Putin annoncerer revideret atomdoktrin; verden på knivsæg af generel krig

Man kan nu se mødet live og senere via YouTube linket her.

Meld dig for at deltage aktivt i live diskussionen her.

Ikke korrekturlæst

Tysk, spansk og fransk tolkning tilgængelig

Af Dennis Small

Onsdag den 25. september annoncerede den russiske præsident Vladimir Putin foreslåede revisioner af Ruslands stående doktrin for brug af atomvåben, som sænker tærsklen for deres anvendelse markant – præcis i det øjeblik, hvor en ny militær aktion fra USA og NATO, der handler gennem Ukraine, er ved at overskride denne tærskel. Medmindre Washingtons politik om at søge den strategiske ødelæggelse af Rusland ændres øjeblikkeligt, står verden på randen af en global atomar krigsførelse.

»Brugen af atomare styrker er en ekstrem foranstaltning for at beskytte landets suverænitet,« begyndte Putin sin 4 minutter lange erklæring. »I dag er den atomare triade fortsat den vigtigste garanti for at sikre vores stats og borgeres sikkerhed ... Samtidig ser vi, at den moderne militærpolitiske situation ændrer sig dynamisk.« Af den grund, meddelte Putin,

fastslår Ruslands foreslåede nye atomdoktrin, at »aggression mod Rusland fra enhver ikke-atomar stat, men med deltagelse eller støtte fra en atomstat, bør betragtes som et fælles angreb på Den Russiske Føderation.»

Putin meddelte desuden, at Rusland vil »overveje en sådan mulighed [for at bruge atomvåben – red.], så snart der foreligger pålidelige oplysninger om et masseangreb fra luftrummet og overskridelse af vores statsgrænser. Dette omfatter strategiske eller taktiske fly, krydsermissiler, droner, hypersoniske og andre luftbårne fartøjer.«

Putin kom med denne meddelelse på et ordinært møde i Ruslands sikkerhedspolitiske råd, som blev transmitteret live. Det var planlagt til at finde sted 24 timer før det planlagte møde den 26. september mellem præsident Joe Biden og Ukraines Volodymyr Zelensky. Mødet vil fokusere på, om Washington endelig vil give grønt lys for affyring af NATO's raffinerede langdistancemissiler (såsom Storbritanniens Storm Shadow-krydsermissiler) mod Rusland fra Ukraines territorium.

Som den tidligere FN-våbeninspektør og marineefterretningsofficer Scott Ritter gjorde det klart på sidste uges møde i Den Internationale Fredskoalition: »Så når et Storm Shadow-missil affyres mod et mål inde i Rusland, er det bogstaveligt talt et mål for NATO. NATO godkender målet og gør det lettere at bruge dette våbensystem mod målet« gennem raffinerede styringssystemer, der er baseret på krypterede GPS-signaler i realtid fra amerikanske og andre NATO-satellitter.

Affyring af sådanne våben ville nu klart falde inden for Ruslands retningslinjer for tilladte atomvåben.

Vil Biden – eller mere præcist, Kollektive Biden – skrive under på den vanvittige plan, som har sit udspring i London? Mange vestlige medier, såsom The Hill og MSN, skrev i dag, at »rapporter tyder på, at Biden er på nippet til at tillade

Ukraine at affyre de langtrækkende våben.«

Amerikanere og europæere skal lade deres stemmer høre så hurtigt som muligt. Og resten af verden, som er samlet til FN's generalforsamling i New York, og som er forfærdet over de krige, der fejer hen over planeten, må med stor kraft kræve en forhandlingsløsning på krisen i Ukraine – og også på krigen mellem Israel og Palæstina – baseret på at opnå fred gennem fælles udvikling.

Der er forslag på bordet om at gøre netop det. Kina og Brasilien har indkaldt til et møde i FN fredag den 27. september, hvor de vil invitere 20 førende nationer til at diskutere deres fredsplan for en forhandlingsløsning på krigen i Ukraine.

Som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche understregede i dag: »Det ville være så let for Vesten at tilslutte sig, som ligemænd, til det, Kina og BRIKS foretager sig for at gøre verden til et bedre sted.«

Den Internationale Fredskoalitions 69. ugentlige møde afholdes fredag den 27. september kl. 11.00 ET. Talerne vil snarest blive annonceret.

Deltag i mødet på Zoom på kl. 17 dansk tid

Gaza og Ukraine: Vi må blive bedre for at overleve

af Dennis Speed (EIRNS) – 25. september 2024

Tirsdag den 24. september blev der fremsat usædvanligt vigtige

erklæringer og taler ved åbningen af den 79. session af FN's Generalforsamlings debat. (Det omfattede ikke præsident Bidens pinlige bemærkninger). Selv om truslen om atomkrig tydeligt var til stede under FN-drøftelserne, krævede det en strategisk omvæltning af »krigens mestre« for at italesætte denne virkelige trussel og få det moralske overtag, før det »kollektive Zelenskyj/kollektive Biden«-show kunne få fodfæste.

På den første dag, hvor stats- og regeringscheferne talte til FN, blev »NATO-fortællingen« forstyrret og udmanøvreret. I bemærkningerne fra Brasiliens præsident Lula, Tyrkiets præsident Erdogan, Sydafrikas præsident Ramaphosa og Jordans kong Abdullah II blev NATO's »israelske« befolkningskrig mod det palæstinensiske folk klart identificeret som den egentlige, centrale uretfærdighed, som verdens opmærksomhed skal koncentreres om, og som straks må løses – ikke NATO/Ukraines »moralske korstog mod Rusland«.

Integriteten blev i dette øjeblik udvist af flere af de nationale ledere. Tyrkiet, et NATO-medlem, vidste, at det kritiserede NATO's støtte til masse mordet i Gaza, da Erdogan sagde: »Og de, der ubetinget støtter Israel! Hvor længe vil I fortsætte med at bære skammen over at se på denne massakre, over at være dens medskyldige?« Dette viste, at der kan trækkes en linje, som viser den klare forskel mellem det Globale Flertals moralske såvel som strategiske prioriteter og NATO-verdenens.

Det »moralske korstog i Ukraine« er naturligvis det ønskede NATO-fokus for »public relations«. Hensigten er at bruge Zelenskyjs kommende tale om »sejrsplanen« som udløsende faktor for USA's »endelige beslutning« om at godkende udstationeringen af langtrækkende missiler i Ukraine, som skal bruges til at angribe dybt ind i Rusland. Det er netop det, som Biden-administrationen sagde var forbudt i 2022, fordi det ville »føre til en atomkrig med Rusland«. Rusland har faktisk gjort det klart, hvad dets svar vil være, hvis og når en sådan

beslutning træffes. Fornuftige mennesker i Tyskland ønsker ikke at være en del af »NATO's sejrplan«, som det fremgik af det nylige delstatsvalg i Brandenburg.

Absurd nok har en sådan opstilling af missiler heller ingen chance for at føre til en sejr for Ukraine, som ikke har soldaterne; landets befolkning er gået fra 52 millioner mennesker i 1992 til 36 millioner i 2023. Det er blevet affolket med 30 % i løbet af de seneste årtier, og især siden 2022. Den malthusianske politik mod Gaza og den malthusianske politik i Ukraine er den samme. Den mørke tidsalders »moralske syn« på begge krige er også det samme. Det, der må stå i kontrast til begge, er en anden vision for menneskeheden, og den vision, som bedst kommer til udtryk i Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur, skal manifestere sig i demonstrationer, valg og dialoger, der involverer millioner og derefter snesevis af millioner, så hurtigt som muligt.

Der er en vigtig amerikansk intervention, som kan give en ekstra flanke til menneskehedens forsvarere, der beslutter sig for at få FN til at handle. To læger, Mark Perlmutter og Feroze Sidhwa, der for nylig er vendt hjem fra Gaza, forsøger at blive hørt af de delegerede i FN, efter at medlemmer af den amerikanske kongres og andre amerikanske embedsmænd har ignoreret kirurgernes sønderlemmende rapport om den sataniske karakter af krigen mod børn i Gaza. Med Dr. Perlmutters ord: »Jeg var på Ground Zero den 11. september. Jeg var ved jordskælvet den dag, det ramte Haiti, og tog tilbage fire gange mere. Jeg var ved Katrina den dag, orkanen 'ramte jorden', og jeg har udført 40 kirurgiske missioner i barske miljøer på fire kontinenter. Når man kombinerer al den erfaring, kan intet af det måle sig med det, jeg så i Gaza...«

Ligesom dr. Perlmutter og Sidhwa må det globale flertal kræve, at drabet på, hvad der sandsynligvis svarer til mere end 200.000 palæstinensere i en befolkningskrig – hvor målet ikke er » Hamas«, men kvinder i den fødedygtige alder og deres

afkom, i Gaza, på Vestbredden og snart i Libanon – straks stoppes med alle mulige etiske midler.

I forbindelse med præsident Erdogans bemærkninger var der en hentydning til den mulige påberåbelse af FN-resolution 377, som »beslutter, at hvis Sikkerhedsrådet på grund af manglende enstemmighed blandt de permanente medlemmer ikke udøver sit primære ansvar for opretholdelse af international fred og sikkerhed i ethvert tilfælde, hvor der ser ud til at være en trussel mod freden, fredsbrud eller aktiv aggression, skal Generalforsamlingen straks overveje sagen med henblik på at fremsætte passende henstillinger til medlemmerne om kollektive foranstaltninger, herunder, i tilfælde af fredsbrud eller aktiv aggression, brug af væbnet magt, hvis det er nødvendigt, for at opretholde eller genoprette international fred og sikkerhed. «

At påberåbe sig resolution 377 ville ikke kun bringe spørgsmålet op i Gaza. Det kunne også gøre en ende på praksis og det (u)moralske påskud i NATO-doktrinen om »retten til at beskytte«, som Tony Blair lancerede i 1999 som »afslutningen på den Westfalske Fredstraktat«, og som Blair og den britiske efterretningstjeneste brugte til at starte krigsforbrydelsen i 2003, der er kendt som den anden Irak-krig, og som dræbte over en million mennesker. En tilbagevenden til den Westfalske Fred fra 1644-48 og dens princip om »den andens fordel« er emnet for Zepp-LaRouches »ti principper«. Det er også det perspektiv, som de uafhængige kandidater i New York, Diane Sare og Jose Vega, i deres respektive kampagner til det amerikanske senat og kongressen har bragt ind i den amerikanske valgsæson 2024. Tiden er nu inde for alle dem, der tror på én menneskehed, til at gøre denne ene menneskehed gældende i magtens korridorer verden over.

Foto: UN Photo/Shareef Sarhan

Israel søger at udvide krigen; verden hænger i en tynd tråd: Der er brug for et nyt paradigme

af Jason Ross (EIRNS) – 23. september 2024

Netanyahus mål ser ud til at være at trække Iran og Hizbollah ind i en optrapning af konflikten ved at få dem til at reagere gennem en række stadig mere provokerende angreb, herunder mord, ødelæggelse af diplomatiske faciliteter, personsøger-ekspllosioner, der forårsagede mange vilkårlige skader og dødsfald, og nu en række angreb på det sydlige Libanon, der har efterladt hundredvis af døde og over tusind sårede på én dag. (Angrebet blev hurtigt fordømt af Brasilien).

Vil Iran eller Hizbollah reagere, som Israel håber, de vil? Hizbollah har sagt, at terrorhandlingen med at få tusindvis af personlige elektroniske apparater til at eksplodere ikke vil få dem til at holde op med at støtte befolkningen i Gaza. Dets egne angreb på steder i Israel fortsætter og gennemhuller ideen om israelsk usårlighed. Men det er ikke gennem vold, at vi opnår fred.

Vejen frem går gennem det ændrede globale miljø: Den faldende magt, indflydelse og moralske status hos de grundstødte lande i det angloamerikanske NATO står i modsætning til Ruslands suverænitet, Kinas økonomiske succes og BRIKS' optimisme. Israels barbariske handlinger ødelægger landets internationale status og dets økonomi. (Mange købere vil nu tænke sig om en ekstra gang, før de køber israelske højteknologiske produkter

og tjenester).

Og hvad sker der i USA? Den siddende (eller sovende) amerikanske præsident var til stede ved det første møde i sit kabinet i et år, men fik sin kone til at lede det fra bordenden. I weekenden, da han blot skulle præsentere Indiens premierminister Narendra Modi, mistede han besindelsen og skældte vredt ud på sine medarbejdere.

Kollektivet Biden har nu fløjet Volodymyr Zelenskyj til USA i et militærfly og bragt ham til svingstaten Pennsylvania. I mellemtiden dukker der nye detaljer op om det seneste attentatforsøg mod Trump, herunder flere års tilsyneladende ignorerede advarsler.

I Europa har de seneste dage afsløret kontraster:

Ved delstatsvalget i Brandenburg i Tyskland mistede det forfærdelige grønne parti alle sine pladser. Hvorfor er det sådan? Ikke nok med at »energiomstillingspolitikken« driver energipriserne i vejret og ødelægger industrien, men det grønne parti i Tyskland er også en rabiater krigstilhænger. Det relativt antikrigsorienterede parti Alternative für Deutschland (AfD) kom ind på en meget tæt andenplads efter SPD, og antikrigsgruppen BSW, der er grundlagt af Sahra Wagenknecht, kom ind på en tredjeplads.

I Danmark insisterer statsministeren dog på, at Ruslands røde linjer skal ignoreres fuldstændigt. »Det har været en fejl under denne krig at have en offentlig diskussion om røde linjer,« siger hun. At gøre det er »simpelthen at give russerne for gode kort på hånden.«

Den nuværende militære kurs, som drives frem af den angloamerikanske insisteren på at være verdens hersker, fører uundgåeligt til en civilisationsødelæggende atomkrig. At erkende denne grundlæggende kendsgerning er ikke at give russerne et trumfkort; det er at anerkende, at der er en virkelighed hinsides de »fortællinger« og den ønsketænkning,

som er kommet til at dominere de gamle medier og »tænketaanke« i det angloamerikanske NATO.

Vi må også erkende, at den menneskelige økonomi er underlagt universelle principper, i lighed med dem som videnskabsmænd har opdaget. Det er ved at vedtage en mission for den videnskabelige, økonomiske og kulturelle udvikling af befolkningen i hver nation og verden som helhed, at den store overflod, der kunne være vores, kan realiseres.

Det er kun under indflydelse af et sådant paradigme, at de flammer, der truer med at opsluge Sydvestasien helt, kan slukkes, og en ny fremtid skabes, som det opfordres til i LaRouches Oase-plan.

Foto: Netanyahu Facebook page

Brug fredsmandatet på verdensplan under denne uges højprofilerede FN-begivenheder

MARCIA BAKER

Den 21 september 2024, EIRNS

Ugen med højprofilerede begivenheder i og omkring New York, der involverer stats- og regeringschefer og andre i FN, er allerede begyndt. FN's Generalforsamlings generaldebat med talsmænd for 134 nationer løber fra tirsdag den 24. september til og med den 30. september. FN's i forvejen planlagte Summit for the Future løber af stablen 22.-23. september. FN's

Sikkerhedsråd har tre særlige samlinger.

Sideløbende møder omfatter særlige BRIKS-møder, bl.a. om energi og udenrigspolitik. G20-gruppen mødes for første gang sammen med FN's Generalforsamling. I dag mødtes de nationale ledere fra Indien, Japan, Australien og USA til et Quad-møde i Delaware.

Uanset emnet for møderne eller deltagernes rang i og omkring New York, står det øverst på verdens dagsorden at træffe nødforanstaltninger for sikkerhed, hvilket betyder at nedtrappe krigsførelse og faren for atomar udslettelse.

Dette fredsmandat har været fokus for Den Internationale Fredskoalition (IPC) i 68 ugentlige møder. Det sidste møde den 20. september havde mere end 1.000 direkte deltagere, og siden da har tusindvis deltaget i dialogen for at blive klogere på situationen og drøfte, hvad der kan gøres.

I USA er deltagere i IPC direkte involveret i begivenheder i New York i denne uge for at stoppe fremstødet for atomkrig. Lørdag den 28. september i Kingston, New York, 95 miles nord for New York City, er der en demonstration arrangeret af Scott Ritter, som talte på IPC-mødet den 20. september. Han er tidligere FN-våbeninspektør og udøver nationalt lederskab for at gøre et stop for krigsdriften til det vigtigste emne i det nuværende amerikanske valg.

Grupper fra kampagnerne for de uafhængige LaRouche-kandidater i New York, Diane Sare (USA's senat) og Jose Vega (Bronx CD 15), er aktive i New York City under alle de nuværende internationale konferencer.

Et eksempel på valgpres kommer fra Tyskland, hvor delstaten Brandenburg søndag den 22. september stemmer om et nyt delstatsparlament. Det forventes, at vælgerne massivt vil dumpe de krigspartier, der styrer forbundsregeringen i Berlin, som det blev set ved delstatsvalgene i de nærliggende delstater Thüringen og Sachsen den 1. september. De Grønne –

en del af Berlins trepartsregeringskoalition og ultra-pro-krig – får måske ikke engang stemmer nok til at forblive repræsenteret i delstatsparlamentet.

Den tyske kansler Olaf Scholz gentog i en tale i Brandenburg i går, at Tyskland ikke vil sende langtrækkende Taurus-missiler til Ukraine for at angribe inde i Rusland. »Selv om mange mennesker lægger pres på mig, vil jeg ikke levere krydsermissiler, der kan nå helt til Moskva. Jeg kan forsikre jer om ... her på dette sted, at jeg vil holde fast i denne holdning.«

Det tværnationale »krigsparti« i USA, Storbritannien og NATO er på krigsstien for at få præsident »Kollektiv« Biden til at godkende brugen af amerikanske langdistancemissiler fra Ukraine mod Rusland og direkte og vanvittigt afvise præsident Putins klare advarsel om, at det vil gøre det officielt, at NATO er i krig med Rusland. På FN's generalforsamling den 27. september vil den britiske premierminister Keir Starmer tale, og han har sagt, at han vil meddele Storbritanniens beslutning om dette spørgsmål i forbindelse med generalforsamlingen. Ukraines præsident Zelenskyj sagde i går aftes i Kiev, aftenen før han kom til USA, at han skal have godkendelse fra USA og Storbritannien. Han vil tale på FN's topmøde for fremtiden mandag den 23. september og på FN's generalforsamling den 25. september; han vil mødes den 24. september med præsident Biden og vicepræsident Kamala Harris, og et møde med tidligere præsident Trump er på tale.

Søndag den 22. september tager Zelenskyj til Pennsylvania, den største kampagnestat i præsidentvalget, for personligt at føre kampagne for amerikansk hjælp til Ukraine ved at besøge Scranton Army Ammunition Plant i Scranton/Wilkes-Barre, som fremstiller 155 mm. artillerigranater. Det militær-industrielle-finanskompleks har planlagt et arrangement på fabrikken med deltagelse af Pennsylvanias guvernør Josh Shapiro og Pentagons øverste ansvarlige for våbenkontrakter, Will Plante. Zelenskyj siger, at han vil takke de amerikanske

arbejdere. Er dette udenlandsk indblanding i amerikanske valg, eller hvad?

Hvem og hvor er fornuftens stemmer? På scenen i og omkring FN i New York vil der være begivenheder og personer til støtte for det egentlige grundlag for sikkerhed og fred: økonomisk udvikling. For eksempel vil Kina være vært for et møde om sit globale udviklingsinitiativ (Global Development Initiative – GDI), hvis venner nu tæller 80 nationer. Titlen på mødet er »GDI's støtte til det Globale Syd: Vi agerer.» Lørdag den 28. september vil den kinesiske udenrigsminister Wang Yi tale til FN's Generalforsamling. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov vil også tale på det tidspunkt.

Det er helt åbent for enkeltpersoner og nationer rundt om i verden, både at slå alarm og udvise lederskab. Indiens premierminister Narendra Modi taler den 23. september på Summit for the Future. Han kom med den bemærkelsesværdige pointe i sin erklæring ved afrejsen fra Indien til USA: Indien repræsenterer en sjettedel af hele verdens befolkning, når det deltager i internationale dialoger. Det indiske udenrigsministerium sagde i denne uge, at når det drejer sig om at fremme fred i modsætning til den krigsførelse, der finder sted, har Indien løbende »samtaler« med alle parter om dette. Det er et »igangværende arbejde«, og Indien vil fortsætte disse samtaler.

Der er ingen tid at spille. Krigsførelsen tager til. Ukraine rettede i går aftes droner mod flere ammunitionsdepoter i Rusland, bl.a. i det føderale Tver-distrikt 250 km nordvest for Moskva. Rusland brugte præcisionsvåben mod Kharkov og andre steder.

Israels forsvarsstyrker (IDF) ramte i dag 180 mål i det sydlige Libanon.

Tag imod mandatet for fred. Slut dig til Den Internationale Fredskoalition for at fremme handling overalt.

Zepp-LaRouche til Solidarité & Progrès' partikongres: 'Ideernes kraft kan ændre historien'

21. september 2024 (EIRNS) - {Solidarité & Progrès' partikongres i Paris samlede i dag folk til præsentationer og drøftelser under ledelse af landsformand Jacques Cheminade. Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og leder af Schiller Instituttet, gav et forudindspillet videobudskab med titlen »Ideernes kraft kan ændre historien«. Den fulde udskrift er her:}

{Bonjour mes amis français} [smiler],

Mine damer og herrer,

Jeg vil gerne tale til jer i dag om idéers magt til at ændre historien. Der er ingen tvivl om, at vi sandsynligvis befinder os i den farligste periode i historien nogensinde. Lørdag den 14. september rapporterede {Le Monde}, at franske regeringsmedlemmer frygter tredje verdenskrig, fordi de er bange for, at konflikten mellem Ukraine og Rusland er ved at komme ud af kontrol.

Det kan være en god ting, for det er kun, hvis befolkningen vågner op – og forhåbentlig vågner regeringerne op – at vi forhåbentlig kan ændre dette i tide. De næste fem-seks uger er

de farligste. For »inside the Beltway«, som man siger – det vil sige i etablissementet i Washington – taler folk om, at USA, og dermed NATO, snart bliver nødt til at udkæmpe en mulig trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea, og for den sags skyld kan man tilføje Iran.

Se, hvad der ligger bag, er, at der blandt disse personer fra etablissementet er en frygt for, at USA er ved at miste sin dominerende position i verden, fordi Rusland, Kina – det er et synonym for BRIKS – vil holde deres årlige topmøde i oktober i Kazan i Rusland. Og på det tidspunkt vil det stå klart, at de allerede vil udgøre langt størstedelen af verdens befolkning, og at mange flere medlemmer vil komme til på det tidspunkt. Det er derfor, Dick Cheney, som vi alle mindes med gru, støttede Kamala Harris, fordi han sagde, at Trump repræsenterer ”den største fare for det amerikanske demokrati”.

De frygter, at NATO vil tabe til den »Globale Majoritet«, som BRIKS repræsenterer, og derfor vil de have en krig for at ødelægge Rusland.

Det ville være tredje gang, det blev forsøgt. Napoleon var første gang. Jeg tror, at folk i Frankrig er smerteligt klar over, hvor det endte. Anden gang var Hitler, og Europa er endnu ikke kommet sig over konsekvenserne af det storhedsvanvid. Og nu er det tredje gang, at NATO, eller ”Anglofæren” med deres kontrol over NATO, vil gøre det samme. Anglofæren ofrer allerede Europa uden nogen nævneværdige bekymringer. EU, som er det bureaukrati, der styrer de europæiske vasaller, er i færd med at ødelægge Europa indefra. »Godtroende fjolser« udkæmper anglofærens krig, ukrainerne i Ukraine, men også lejesoldater, franske, britiske og andre soldater.

Der er dog stor forskel på fortællingen og den virkelige historie. Hvis man ser på det fra overfladen lige nu, ser det ud til, at NATO og EU har styr på det hele. Men når man ser på

den virkelige historie, er {ideer}, selv om de måske ikke lykkes i øjeblikket, nødvendigvis succesfulde på mellemlang og lang sigt. Se på følgende eksempler.

I 1975 kom Lyndon LaRouche, min afdøde mand, tilbage fra en rejse til Irak, hvor han havde diskuteret med ledere af Den Alliancefrie Bevægelse og foreslået at erstatte IMF med Den Internationale Udviklingsbank (IDB) for at få en kreditfacilitet til udviklingslandene, som ville gøre det muligt at udvikle dem. Vi spredte den idé blandt alle de alliancefrie lande, og i 1976 meddelte de, at det var Den Alliancefrie Bevægelses hensigt at få en ny økonomisk verdensorden. På det tidspunkt lykkedes det ikke, fordi der var en utrolig modreaktion. Mange lande blev destabiliseret: Indira Gandhi (Indien), fru Sirimavo Bandaranaike (Sri Lanka). Zulfikar Ali Bhutto (Pakistan) blev endda myrdet.

Men hvis man ser på BRIKS i dag, i 2024, er de lige nu den mest magtfulde økonomiske blok, der opstår. De har begyndelsen på det, som Brasiliens præsident Lula kalder Sydens Store Bank, Den Nye Udviklingsbank (NDB), som er fuldstændig udformet efter Lyndon LaRouches IDB.

Se på en anden ting. Oligarkiet besluttede at påtvinge verden deres malthusianske ideologi i 1972 ved at udgive skriftet Grænser for vækst {Limits to Growth}. Det havde gjort stor skade, fordi det skabte en verdensomspændende »økologisk« bevægelse. Men Lyndon LaRouche skrev en bog, der hed Der er ingen grænser for vækst; og det tog ganske vist kun et par årtier, men ikke desto mindre opgav Kina til sidst sin »etbarnspolitik«, som havde været resultatet af Romklubbens idé om, at ressourcerne er begrænsede. De overtog filosofien fra den gamle kinesiske filosof Sun Bin (død 316 f.Kr.), som allerede på det tidspunkt havde erklæret, at der ikke findes noget mere værdifuldt i universet end mennesker. Kineserne opdagede, at hvert barn er et enormt bidrag i form af det kreative potentiale, det tilfører verdens befolkning.

Tag et andet eksempel. Mellem 1989 og 1991, da Den kolde Krig endelig sluttede, og den tyske genforening kunne finde sted, blev Vesten, på trods af advarsler fra pave Johannes Paul II om, at der var "syndens strukturer" i både øst og vest, de neokonservative i anglofæren, dybest set triumferende og hævdede, at de havde vundet Den kolde Krig. Og de begyndte at fortsætte med etableringen af en unipolær verdensorden, "regimeskift", "farvede revolutioner", interventionskrige, op til den nuværende krise.

Men samtidig udviklede Lyndon LaRouche og vores internationale bevægelse allerede en modplan, "Productive Triangle", som var ideen om at forbinde Paris-Berlin-Wien, et område på størrelse med Japan, gennem tilførsel af moderne teknologier, og derefter bringe "udviklingskorridorer" ind i Comecon, ind i Polen, Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan. I 1991 udvidede vi det til at blive »Verdenslandbroen«. I den forbindelse arrangerede vi, vil jeg sige, hundrede seminarer og konferencer. I 2013 annoncerede præsident Xi Jinping Kinas politik for den Nye Silkevej i Kasakhstan.

Siden da er Bælte- og Vej-Initiativet (BVI), som afspejler disse ideer, blevet til det, der helt klart er i færd med at blive Verdenslandbroen. Derfor vandt de ideer, der går i retning af global udvikling, åbenlyst.

Endnu et eksempel. Den 3. januar 2001 kom Lyndon LaRouche med en profetisk forudsigelse, hvor han sagde, at den nye Bush-regering ville blive konfronteret med så mange problemer i finanssektoren, at de ville gå efter en »ny rigsdagsbrand«. Præcis ni måneder senere, den 11. september, fandt angrebet på World Trade Center og Pentagon sted. Det var begyndelsen på det, der skulle blive til en amerikansk politistat og bestræbelserne på at opnå global dominans og en unipolær verden.

Hvis man ser på det nu, 23 år senere, i Sydvestasien, hvor USA har foretaget mange interventioner – Afghanistan, Irak,

Syrien, Libyen osv – er USA's indflydelse ved at smuldre.

Se på situationen i Afrika. I Frankrig tror jeg, at folk er meget bevidste om, at den kolonialistiske politik er ved at blive forkastet.

Så hvad er Europas muligheder i denne situation? Vi oplever »tektoniske«, jeg vil endda sige »intergalaktiske« forandringer, hvor de fleste mennesker ikke er klar over, hvad det betyder i form af forandringer!

Så for Frankrig er der helt klart en mulighed for en »gaullistisk« impuls. Jeg tror, at Frankrig i den næste periode kunne tage initiativ til at forlade NATO's integrerede kommando, ligesom de Gaulle gjorde, og tilslutte sig BRIKS. Selv Tyskland, som ser ud til at være helt i lommen på Anglosfæren lige nu, kan ændre sig dramatisk. Den tyske økonomi er i frit fald. Det vigtigste bilfirma i Tyskland, VW, lukker fabrikker, selv i Tyskland! Det har resulteret i et fuldstændigt sammenbrud i støtten til den nuværende koalitionsregering. Fireogfirs procent af befolkningen i Tyskland er utilfredse med denne regering.

Nu er det ikke nok bare at blive medlem af BRIKS. Jeg tror, vi er nødt til at foretage et mentalt spring og tænke på et helt nyt paradigme i de internationale relationer. Vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager højde for alle landes sikkerhedsinteresser på planeten, præcis som det skete med den Westfalske Fred (1648).

Vi er nødt til at tænke over, hvilken rolle Europa, de europæiske suveræne nationer, vil spille i den kommende verdensorden, som vil blive styret af Asien, som meget tydeligt vil blive domineret af det "Globale Syd", den "Globale Majoritet". Så Europa vil ikke længere blive styret af arrogante mennesker, der sidder på en høj hest og tror, at »Europa er en have, og resten af verden er en jungle« [sagt af EU's udenrigsrepræsentant Josep Borrell, og vi skal bare

sørge for, at junglen ikke kommer ind i vores smukke have.

Nej, vi er nødt til at tænke helt anderledes. Vi er nødt til at tænke, at Europas identitet skal være at hjælpe alle steder på planeten med at blive en have, det vil sige helt konkret: Vi skal bruge vores videnskabelige og industrielle potentiale til at hjælpe med at skabe 2 til 3 milliarder produktive job i det Globale Syd. Kan vi gøre det?

Sergei Glazyev, en meget vigtig, måske den vigtigste russiske økonom, sagde i et smukt budskab til Lyndon LaRouches 100-års fødselsdag, at de lande, der følger Lys økonomiske, videnskabelige metode, har succes. Og de, der ikke gør det, fejler.

Måske vil de europæiske nationer på grund af den dybe degeneration af vores kultur være de sidste på planeten, der forstår det. Men jeg tror, at hvis vi griber modigt ind i denne situation og »følger Lyndon LaRouches kloge ord« [sagde den mexicanske præsident José López Portillo] og Jacques Cheminade, så kan vi gøre det.

Foto: SI

**Virkeligheden om faren for
atomkrig bryder ud i
amerikansk valgpolitik – møde
i Den Internationale**

Fredskoalition, nr. 68

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen, tak fordi I er kommet i dag. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 68. møde i træk. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag. Jeg har også Dennis Small og Dennis Speed med. Vi har et godt program til jer, som jeg lægger ud i chatten. Vi co-streamer dette på tværs af mange forskellige platforme. Hvis man gerne vil deltage i denne diskussion, er man nødt til at registrere sig og komme på Zoom.

Grunden til, at vi skabte dette forum for ægte fred, er at bringe folk med mange forskellige ideologier sammen, som faktisk ønsker at stoppe atomkrig; som ønsker at forhindre drab på mennesker over hele planeten, og at bringe alle disse forskellige organisationer sammen på trods af vores ideologiske forskelle, gennem vores mange forskellige kulturelle aspekter af vores nationer og sprogkulturer for at opnå det. Så vi har indtil videre haft en meget succesfuld periode på 68 uger. Forhåbentlig bliver vi ikke lukket ned – det er en meget vigtig dialog. I sidste uge havde vi 1000 deltagere, hvilket er et meget flot spring. Endnu engang tak til jer alle for at deltage i denne dialogproces.

Jeg vil give ordet til Dennis Small, som er fra Schiller Instituttet. Han er en af mine IPC-ordstyrere, og han vil holde åbningstalen.

DENNIS SMALL: Tak, Anastasia. Tak til alle for at deltage i denne diskussion. Jeg vil gerne begynde med at bemærke, at det er en klar mulighed, at på tidspunktet for den Internationale Fredskoalitions næste, 69. møde om en uge, er det faktisk muligt, at NATO's langtrækkende præcisionsstyrede missiler allerede kan flyve fra ukrainsk territorium i retning af

Rusland. Det er en meget klar mulighed. I sidste uge var der et møde i Det Hvide Hus mellem den britiske premierminister Keir Starmer og præsident Joe Biden (undertiden kendt som »kollektiv Biden«), hvor dette emne blev diskuteret. Aftalen på forhånd mellem USA og Storbritannien var, at de ønskede at bevæge sig i retning af at bruge disse NATO-missiler, men at det skulle organiseres yderligere, presses internationalt, og at de forventede at have nogle meddelelser i løbet af det kommende møde i FN's Generalforsamling i næste uge. Der er især planlagt et møde torsdag den 26. september mellem præsident Biden og Ukraines præsident Zelenskyj. Zelenskyj skal efter planen præsentere sin »sejrsplan«, som eftertrykkeligt omfatter brugen af langtrækkende præcisionsstyrede missiler affyret fra ukrainsk territorium dybt ind på russisk territorium.

Til at begynde med vil jeg gerne understrege, og det er virkelig et af fire hovedpunkter, som jeg vil tage op i mine korte indledende bemærkninger, hvad vi taler om her med hensyn til faren for krig. Aspektet med missilernes lange rækkevidde, som er vigtigt, er ofte blevet fremhævet, mens man ikke har taget højde for, at præcisionsstyringen måske er den mest betydningsfulde funktion. Det vil sige, at disse tingester ikke kan flyve forbi, gennem, rundt om, under og over russiske luftforsvarssystemer uden realtids, meget raffineret vejledning, der kun er tilgængelig gennem USA og andre NATO-aktiver; især amerikanske satellitter. Når man taler om at »tillade« ukrainerne at skyde disse tingester af, taler man derfor om, at beslutningerne om vejledningen og om selve missionerne ikke træffes i Ukraine, men i London og Washington. Russerne er udmærket klar over dette; de har sagt det gentagne gange. Præsident Putin har sagt det i løbet af denne uge. Der har været gentagne udtalelser om det fra bl.a. lederen af Dumaen Vyacheslav Volodin, som har gjort det helt klart, at hvis dette sker, så taler vi om at gå ind i en atomar krigsførelse.

I løbet af de sidste par dage, hvor trommerne er begyndt at rulle og bevæge sig i retning af en sådan proces, kan man se forberedelserne til dette på forskellige måder. For det første angrebet på Toropets-depotet i Rusland. Uanset den faktiske militære betydning af dette – og jeg ved, at der er mange forskellige versioner af dette, der flyder rundt, og vi kender ikke de militære fakta. Men den egentlige hensigt var at skabe en hændelse, som kunne bruges til at opbygge idéen om, at dette skulle fortsætte og blive langt mere alvorligt; dybere ind på russisk territorium og så videre. Også aspektet med at tjekke, hvad det russiske luftforsvarssystem er; profilere det og forberede sig på, hvad der kommer bagefter. Det er en meget vigtig udvikling.

En anden meget vigtig udvikling er den hurtige optrapning af krigen på Libanon-fronten; Israels angreb på Libanon. Det er en del af den samme globale kamp. Vi kan komme nærmere ind på det i resten af diskussionen, men de samme mennesker, som står bag dem, der forsøger at provokere Rusland og fremprovokere en krig mellem NATO og Rusland ved hjælp af Ukraine, er de samme mennesker, som bruger Israel til at forsøge at udvide krigen der. De forsøger at få Iran og andre involveret, og ud fra det synspunkt også Rusland. Denne åbenlyse terrorhandling, som fandt sted med personsøgerne og de håndholdte radioer og så videre, er simpelthen en åbningssalve i den optrapning mod Hizbollah og ind i Libanon.

Et tredje punkt, som jeg gerne vil nævne, er en udtalelse fra Europa-Parlamentet i går, hvor de opfordrede alle medlemslande til at ophæve alle begrænsninger på de våben, som Ukraine har lov til at bruge. Det er en meget stærk erklæring; den siger også udtrykkeligt, at Tyskland skal tillade, at Taurus-missilerne bruges. Det er noget, som kansler Scholz har sagt gentagne gange – hvilket er ret utroligt for en person, der har udvist så lidt mod som ham – »Nej, nej, nej, vi ønsker ikke at bruge Taurus-missilerne.« Europa-Parlamentet opfordrede til det; det kan godt være, at Europa-Parlamentet

ikke har beslutningskompetence. Men russerne ved præcis, hvad det betyder, og de har reageret på det. Volodin igen, som er leder af Dumaen, personligt meget tæt på Putin og desuden sidder i Ruslands nationale sikkerhedsråd, reagerede på Europa-Parlamentets afstemning ved at sige, at det, de gør, åbner vejen for en atomkrig i verden. Moskva har stærkere våben; ingen bør have nogen illusioner om dette; Statsdumaen insisterer på dette.

Timing omkring dette og insisteren i den retning har alt at gøre med to relaterede udviklinger. Den ene er, hvad der sker omkring valget i USA; og den anden er, hvad der sker i den Globale Majoritet – især opbygningen af BRIKS.

Med hensyn til valget vil jeg gerne citere, hvad Jake Sullivan sagde tidligere på ugen i et budskab, som han leverede via videolink til en konference i Kiev, Yalta European Strategy Conference. Diskussionen handlede om, hvor meget hjælp USA kan og vil give Ukraine; det særlige spørgsmål var disse langtrækkende præcisionsstyrede missiler. Sullivan sagde, at de forstår, at der kun er fire måneder tilbage, før en ny amerikansk præsident tages i ed. »Vi vil behandle hver eneste af de dage kostbart, når det handler om at støtte Ukraine.« Han sagde: »Jeg tror, at vi befinder os i et afgørende øjeblik, ved en korsvej.« Det er sandt. Vi befinder os i et afgørende øjeblik; vi står ved en skillevej. Når du planlægger, hvad du skal lave i næste uge, bør du måske overveje det, jeg sagde i begyndelsen. Nemlig at vi om en uge kan befinde os i en varm krig, medmindre vi handler og mobiliserer for at sikre, at det ikke sker.

Den anden pointe, jeg gerne ville have frem, er, at der er en krigscensurproces, der breder sig over hele planeten, og som ville gøre Goebbels misundelig. Det er en del af krigsmobiliseringen; det er ikke adskilt fra den. Den er især rettet mod de områder, hvor der kunne være en vis modstand mod denne politik, og hvor de, der er imod den, bliver bragt til tavshed. Målet er at bringe dem til tavshed. Der er

forskellige måder at bringe folk til tavshed på. En måde er at eliminere dem, og jeg mener, at de to mordforsøg på præsident Trump skal ses på præcis den måde af en grund, som jeg vil forklare om et øjeblik. Dette er ikke et spørgsmål om valgpolitik; dette er et spørgsmål om atomkrig. Begge angreb inden for en periode på to måneder peger i en bestemt retning. Begge viser stærke antydninger af sikkerhedsnedskæringer, og det er et meget alvorligt spørgsmål om, hvordan Secret Service fungerer. Routh, som er anklaget for mordforsøget, kan spores direkte til netværk i Ukraine og gennem Ukraine til London i Azov-bataljonen, CCD – Centers for Countering Disinformation – og folk, som har erklæret deres politik om, at de vil lukke munden på (eller, deres ord er »afslutte«) enhver, som er imod den ukrainske (dvs. den vestlige) fortælling, og enhver, som synes, at krig er en dårlig idé. Mange af jer, der deltager i dette opkald, er blevet sat på CCD-listen. Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttet står øverst på den; den næste taler i dagens program, Scott Ritter, er en af de mest fremtrædende på CCD-listen. Der er en klar CCD-forbindelse til dette andet attentatforsøg gennem Routh.

Det skal også bemærkes, at CCD er direkte involveret – CCD, Myrotvorets, Molfar – det er alt sammen den samme udenrigsministerium-finansierede, britisk-finansierede hitliste-operation. Deres erklærede formål er, at alle, der er imod deres synspunkter, er informationsterrorister, som skal bringes til tavshed og udryddes. Men deres engagement er også tydeligt i forbindelse med mordforsøget på Fico [15. maj] i Slovakiet for nogle måneder siden, og den nye udvikling omkring præsident Lukashenko i Hviderusland peger i samme retning.

Som en del af denne tavshed om enhver modstand mod krigsmobiliseringen skal vi se på den åbenlyse censuroperation, der var i gang for en uge siden, fredag den 13. Udenrigsministeriet annoncerede de nye direktiver som en del af den eksisterende bekendtgørelse, der ikke kun

sanktionerer RT og Sputnik og en masse andre russiske medier, men stort set alle, der har nogen som helst forbindelse med dem. Hvis du har læst det med småt – og det har vi – er det en blankocheck til McCarthy-lignende og andre former for censur. Der er et gammelt ordsprog i den juridiske verden, som siger, at man kan få en storjury til at anklage en skinkesandwich. I dette tilfælde har du en situation, hvor du med disse nye regler faktisk kan dømme en ingenting-burger. Og det er, hvad de er i færd med at gøre. Det er en del af krigsmobiliseringen, og sammen med det tager briterne med CCD direkte skridt til at udbrede mulighederne for at lukke munden på folk. Konkret rejste Ian Patterson, som er vicedirektør for Ruslandskontoret i det britiske udenrigsministerium, den 17. september til Kiev, hvor han mødtes med lederen af CCD, Andriy Kovalenko, og de kortlagde en fælles indsats for at lukke munden på enhver stemme, der er imod NATO's krig mod Rusland. De sagde, at de var blevet enige om at intensivere koordineringen, og det var en udløber af den foregående uges tætte strategisk dialog mellem Storbritannien og USA i London. Det særlige forhold mellem briterne og USA står bag udvidelsen af krigen på forskellige fronter, herunder situationen i Sydvestasien.

Den tredje pointe, jeg gerne ville have frem, er, at det, der foregår i den amerikanske præsidentvalgproces nu, er nyt. Spørgsmålet om atomkrig er, takket være mange af jer i denne samtale og det arbejde, vi har gjort, samt situationens alvor, faktisk brudt ud i kampagneprocessen. Det er ikke et partipolitisk spørgsmål. Trump har tre gange i løbet af den sidste uge nævnt faren for atomkrig. Uanset hvad man mener om Trump, så nævner han faren for atomkrig alvorligt. Det var først i debatten med Kamala Harris, så ved et møde i Las Vegas og så i Flint, Michigan. Ved mødet i Las Vegas talte Tulsi Gabbard, og hun var veltalende i spørgsmålet om atomkrig. Bobby Kennedy har udtalt sig om atomkrig. Dennis Kucinich, som er demokrat – han stiller op som uafhængig kongreskandidat nu, men han var demokratisk kongresmedlem fra Ohio. Han har talt

på IPC's platform. Han kom med en meget stærk udtalelse om atomkrig. Så selv om der er mange bestræbelser i gang for at sikre, at dette ikke bryder ud i offentligheden, er det absolut derude og meget vigtigt for vores bestræbelser på at stoppe det.

Mit fjerde og sidste punkt har også alt at gøre med at stoppe dette. Det er den ekstraordinære udvikling på FN's generalforsamling i denne uge med afstemningen om Palæstina-spørgsmålet. Det var en overvældende stemme for fornuft, en overvældende stemme for menneskelighed i lyset af et af de værste folkemord i vores liv – mit liv i hvert fald – som vi har været vidne til. Det var en afstemning med 124 stemmer for, 14 imod og 43 hverken for eller imod. {The Economist – jeg så lige en overskrift i morges – skrev: »En FN-afstemning om Palæstina understreger USA's svækkede indflydelse.« Det er faktisk tilfældet. Det er den første direkte præsentation af den palæstinensiske ambassadør, repræsentanten der, af en resolution. ICJ's 19. juli konklusioner var en del af denne resolution. Dette viser, at den Globale Majoritet faktisk har fået nok. Det er bare et mikrokosmos af det faktum, at den Globale Majoritet har fået nok af dette bankerotte, kollapsende system, og den er i oprør. Antydet af det samme erklærede Indien hurtigt, at de ikke ville have noget at gøre med udenrigsministeriets sanktioner mod RT; de er ikke interesserede. Medlem af BRIKS; stort land. Brasiliens præsident Lula svarede Zelenskyj, at nej, vi vil ikke støtte jer i denne krig med Rusland. Ligesom Brasilien ikke ville støtte krigen mod Irak på det tidspunkt, fordi vi vidste, at det var en falsk operation. Vi vil ikke være en del af det her.

Så med BRIKS-mødet den 22.-24. oktober er det et middel til at udtrykke modstand mod hele dette paradigme, som fører os til krig. Vi har udviklingen i den amerikanske præsidentvalgkamp, som åbner døre og muligheder.

Det sidste punkt, jeg vil nævne, er, at det krakkede

finansielle system, som er det, der ligger bag krigsdriften i første omgang, er i meget dårlig form. Federal Reserves rentenedsættelse på 50 basispoint i denne uge er ikke et tegn på styrke; det er et tegn på systemets enorme svaghed. De forsøger desperat at pumpe likviditet ind i en derivatboble på 2 billioner dollars, og det kommer ikke til at virke. Det vil føre til yderligere massive strømme frem og tilbage i den ene og den anden retning, som med overførselshandel og omvendt overførselshandel i en situation, hvor der ikke er nogen måde at holde det finansielle system flydende på.

Alt dette sætter blot vores grundlæggende spørgsmål på dagsordenen, nemlig at vi må have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for at trække os tilbage fra randen af krig og for at give menneskeheden retten til udvikling og sikkerhed tilbage til alle mennesker overalt. Jeg vil gerne takke jer.

{Afsluttende bemærkninger

Morgan spurgte, hvad forskellen er i dag, og hvad vi kan gøre; hvordan vi kan tackle disse forskelle? Vi befinder os i et systemisk sammenbrud af hele systemet. Det er meget forskelligt fra noget, som nogen af os har oplevet, medmindre du måske var med i 1454. Nogle af deltagerne i dette opkald lyder måske, som om de levede dengang, men det er ikke tilfældet, eller i perioden med den Westfalske Traktat. Dette er et system, som er ved at bryde helt sammen. Og det er både den store fare og den store fordel, vi har. Vi har nødvendigvis fået en krise af et sådant omfang, at den ikke kan løses med andet end fundamentale løsninger. Ideen om BDS – boykot, frasalg og sanktioner – er jeg enig i; men jeg mener, at den skal tages alvorligt. Vi er nødt til at boykotte, frasælge og sanktionere hele det kriminelle, kræftsyge, spekulative finanssystem, som har ødelagt planeten, ødelagt de fleste nationer på planeten, og som har skabt betingelser for krig. Vi kan ikke have, at menneskeheden fortsætter med at eksistere og dette nuværende system; de kan ikke sameksistere

længere. Hvis vi skal tage tanken om at træffe foranstaltninger mod organiseret ondskab alvorligt – hvilket vi bør – så er vi nødt til at tage Lyndon LaRouches opfordring til os alle gennem 50 års organisering op, nemlig at vi skal tage fat på de underliggende problemer. Vi er nødt til at organisere en situation, hvor vi kommer ud af denne unipolære verden. Unipolær i forsvaret af en kræftsvulst; i forsvaret af 2,1 kvadrillioner dollars i spekulative interesser, og hvis man forsøger at forsvare dem – hvilket er det, der sker nu – vil man ødelægge alle. Og det er det, de gør. Vi har et massivt folkemord i gang i Afrika; vi har et massivt folkemord i gang i Iberoamerika. Vi har en anden form for massivt folkemord i gang i Gaza; det er bare mere synligt og forfærdeligt, men det er det samme. Dette er et system, hvis forsvarere siger, at jordens befolkning skal reduceres fra 8 milliarder mennesker til omkring 1 milliard mennesker.

Jeg spørger dig, hvad er det andet end folkedrab? Og de tilskriver det planetens såkaldte bæreevne. Planetens eneste bæreevne er grænserne for menneskets sind. Hvis vi rent faktisk er i stand til at udvikle nye teknologier og anvende dem gennem økonomisk udvikling, gennem videnskabelige fremskridt og ved at nå helt ud i solsystemet og videre endnu, så er der helt klart ingen grænser for de ressourcer, vi har til rådighed. Begrænsningerne er dem, der pålægges af dette bankerotte banksystem og de ideer, det pålægger os; hvilket igen er et menneskesyn, der benægter den grundlæggende eksistens af kreativitet og derfor af agape. De to ting er det samme.

Så den nuværende situation er anderledes, for i tidligere mobiliseringer, selv om krisen var meget stor, og faren for atomkrig bestemt var stor omkring Cubakrisen, er vi nu nået til vejs ende. Der er ingen mulighed for, at dette finansielle system, hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street – og jeg vil gentage det for effektens skyld: Hvis centrum er London, og en af dets vigtige grene er Wall Street.

Det er London, der er centrum for handelen med derivater; det er London, der er centrum for al hovedhandel med alle råvarer. Vigtigst af alt er det London, hvor de ideer, der lænker os til dette bestialske menneskebegreb, har deres oprindelse. Det er det, vi er nødt til at gøre noget ved.

Så da der ikke er nogen anden vej ud af dette end at skabe et helt nyt system, hvilket var spørgsmålet i forbindelse med den Westfalske Traktat, var det spørgsmålet omkring renæssancen. Den eneste vej ud af den sorte død var renæssancen. Og noget af det mest forfærdelige, jeg læste i dag, var nyheden om, at man i Ukraine planlagde at vælte statuer af store russiske kulturpersonligheder. Det er virkelig grundlæggende spørgsmål om, hvad der gør os i stand til at løse disse problemer.

Men jeg slutter med en opfordring til virkelig at gå i retning af LaRouches økonomiske og globale løsninger. Vi kan ikke tillade, at verden deler sig i to lejre. Vi er nødt til at finde et grundlag, hvor både Vesten og Østen, Nord og Syd, kan samles om et højere, anderledes menneskesyn. Måden at gøre det på er, at vi bliver nødt til at være aktive. Jeg synes, at Ann Reynolds' forslag var i den rigtige ånd. Vi skal ud og gøre noget, så vi ikke, når vi mødes igen i næste uge, trækker os tilbage og siger: »Åh gud! Godt, at en anden trykkede på pauseknappen.« Vi er nødt til at trykke på pauseknappen; vi er nødt til at trykke på løsningsknappen. Hver eneste person her er nødt til at komme ud og være aktiv. Vi har meget lidt tid til rådighed, og det gælder især om at udvide omfanget og rækkevidden af dette opkald og de diskussioner, der præsenteres her, og hvad Helgas præsentation af de ti principper er, især som et løsningsforslag. Det er ikke det sidste ord. Der er ikke noget endeligt ord; der er kun en diskussionsproces.

Sandheden ligger ikke i påstande. Sandheden ligger i en diskussionsproces for at opdage menneskets evne til at finde stadig højere løsninger. Det er det, vi skal sørge for faktisk udvikler sig her.

Invitation til Den Internationale Fredskoalitions møde fredag den 20. september 2024 kl. 17:

Endelig trænger virkeligheden om faren for atomkrig ind i amerikansk valgpolitik

Deltag i Den internationale
Fredskoalitions møde
20. september 2024, kl. 17
Via Zoom

Tilmeld dig her for at modtage et Zoom link

Talerlisten:

Join us with former **Scott Ritter**, former UN Weapons Inspector;

Jonathan Kuttab, Co-Founder of Non-violence International and Executive Director of the Palestinian Christian Friends of Sabeel North America;

Mossi Raz, former Member of the Knesset, and former Director General of Peace Now;

Fernando Garzon, writer, UN consultant, and professor at 5

universities in Ecuador. "From Hiroshima to Gaza."

Invitation skrevet af DENNIS SMALL

Den 18 september 2024, EIRNS

I 67 uger i træk har Den Internationale Fredskoalition (IPC) advaret, organiseret og holdt møder om den altoverskyggende og umiddelbare fare for atomkrig, som hele planeten står over for – en fare, der er mest smerteligt åbenlys i områderne Ukraine og Sydvestasien. I 67 uger har IPC-initiativtager Helga Zepp-LaRouche peget på sammenbruddet af det »unipolære« system i City of London og Wall Street som den underliggende årsag til denne krigsfare og systematisk udarbejdet en løsning på den eksistentielle krise: en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur baseret på de principper, der ligger til grund for Den Westfalske Fred i 1648.

Det centrale spørgsmål om atomkrig eller fred, som med al tydelighed gør det klart, at vi er én menneskehed med fælles interesser, er endelig brudt markant ud på den amerikanske politiske scene i slutspurten af præsidentvalgkampen – og ikke et øjeblik for tidligt.

Tidligere præsident Donald Trump sagde ved et valgmøde i Flint, Michigan, den 17. september: »For mig har vi én stor trussel: den hedder atomvåben... Det er den største enkeltstående trussel mod verden, ikke kun Michigan, [men] mod verden, og du vil ikke være så interesseret i at lave biler, hvis det begynder at ske.«

Det er *tredje gang* på en uge, at Trump har understreget faren for atomkrig. Den 10. september advarede Trump i sin debat med Kamala Harris om, at Rusland »har atomvåben, (men) det er der aldrig nogen, der tænker på.« Tre dage senere, den 13. september, ved et valgmøde i Las Vegas, advarede Trump igen publikum: »I kommer til at ende i tredje verdenskrig. I får et atomart Holocaust, hvis vi ikke er forsigtige.«

Prøv ikke at feje disse advarsler til side som parti- og

valgpolitik.

Det er ikke kun Trump, der er begyndt at slå alarm. Den 13. september udtalte det tidligere demokratiske kongresmedlem og nuværende uafhængige kongreskandidat Dennis Kucinich:

Ingen regering, hverken demokratisk eller republikansk, har ret til at føre os ind i en krig, som har kapacitet til at ødelægge ikke bare vores land, men hele verden.«

Også den 13. september advarede det tidligere demokratiske kongresmedlem Tulsi Gabbard, da hun talte ved Trumps kampagnemøde i Las Vegas: »Vi er tættere på kanten af tredje verdenskrig og atomkrig i dag, end vi nogensinde har været før, og det skyldes direkte Harris-Biden-regeringens udenrigspolitik.«

Og den tidligere præsidentkandidat Robert F. Kennedy, Jr. udsendte en kort video den 13. september, hvor han var bekymret over »glidebanen mod atomkrig... [De neokonservative] presser på for maksimal konfrontation med Rusland. Har du nogen idé om, hvor farligt det er? Rusland er verdens største atommagt... Hvis Rusland bliver desperat, vil de bruge atomvåben.«

Hvorfor dækker de store medier ikke disse vigtige udsagn – med nogle få hæderlige undtagelser? Enten fordi de er direkte ejet af de samme globale finansielle interesser, som bevidst forsøger at provokere Rusland til en atomar udveksling; eller fordi de bliver terroriseret til tavshed og underdanighed af Gestapo-lignende censur og trusler om fængsling – eller det, der er værre – af enhver, der vover at sige sin mening.

Udenrigsministeriets meddelelse den 13. september om, at RT, Sputnik og andre russiske medier – og alle, der arbejder med dem – er underlagt nye sanktioner; efterfulgt af Meta og YouTube's udelukkelse af disse medier fra alle deres platforme internationalt, er kun toppen af isbjerget. Bagved ligger etableringens politik om at lukke munden på alle afvigende

stemmer, der protesterer mod atomkrigskampagnen – ved hjælp af alle metoder, uanset om de er retfærdige eller ej.

Nogle bliver udset til at blive myrdet, selv når de angiveligt har Secret Service-beskyttelse. Andre, som Scott Ritter, får deres hus ransaget af FBI under »mistanke« for at være agent for russisk misinformation. Atter andre, herunder Schiller Instituttet, bliver sat på den ukrainske CCD-Molfar-Myrotvoret-hitliste og udråbt som »informationsterrorister«, der burde »likvideres«.

Så sent som i denne uge rejste souschefen for Ruslandskontoret i det britiske udenrigsministerium til Kiev den 17. september og mødtes med lederen af CCD (Center for Countering Disinformation), Andriy Kovalenko, for at kortlægge en »fælles indsats« for at håndtere »informationsterrorister«. Og Hillary Clinton gik i æteren hos Rachel Maddow den 16. september for at argumentere for, at amerikanere, der »efterplaprer Kreml-propaganda«, ikke bare bør retsforfølges civilt, men »endda i nogle tilfælde anklages strafferetligt«, fordi »det ville være en bedre afskrækkelse«.

Hvor hurtigt skal vi handle for at stoppe galskaben og faren for atomkrig?

Den 14. september rapporterede Bloomberg, at Det Hvide Hus' nationale sikkerhedsrådgiver, Jake Sullivan, via et videolink til den årlige Yalta European Strategy-konference i Kiev, sagde: »Jeg mener, at vi befinder os i et afgørende øjeblik, ved en korsvej.« Der er kun lidt mere end fire måneder til, at en ny amerikansk præsident bliver taget i ed. »Vi vil behandle hver eneste af disse dage med stor omhu, når det drejer sig om at støtte Ukraine,« svor Sullivan. Biden og Ukraines Zelenskyj skal mødes på FN's generalforsamling i New York, som begynder den 22. september, og britiske diplomater har officielt udtalt, at de forventer, at USA og Storbritannien på generalforsamlingen vil bekendtgøre en beslutning om at begynde at affyre NATO's langtrækkende præcisionsstyrede

missiler fra Ukraine dybt ind på russisk territorium. Det vil, har Ruslands Putin advaret om, » betyde, at NATO-landene – USA og de europæiske lande – er i krig med Rusland. Og hvis det er tilfældet, vil vi i betragtning af ændringen i konfliktens karakter træffe passende beslutninger som svar på de trusler, der vil blive fremsat mod os.”

Så uanset om du har deltaget i nogle eller alle de sidste 67 IPC-møder eller ej, må du være enig i, at det giver rigtig god mening for dig at deltage i IPC #68.

Foto: Former Congressman Dennis Kucinich said the Biden administration is using Ukraine for a WWII proxy. Credit: Sare for Senate Campaign

The Schiller Institute NYC Chorus' 9/11 Memorial Concert: Restore the Classical Tradition in America

The Schiller Institute NYC Chorus was back in the historic Little Italy district in the Bronx on September 15, 2024, to present the
9/11 Memorial Concert

Tragedy & Hope- Restoring the Classical Tradition in America.

The inspiring commemoration of the tragedy of September 11, 2001, Tragedy & Hope, took place at Our Lady of Mt Carmel RC

Church, and was addressed by FDNY Chaplain Msgr. Jamie Gigantiello with the FDNY Ceremonial Unit Color Guard. Please take a look at the concert program attached below as you watch this phenomenal event which presented the world dialogue of cultures that formed the American Classical Tradition.

Links:

https://www.sinyccchorus.com/past_events

YouTube

PROGRAM (PDF)

American music itself is very much what people brought to these shores from diverse circumstances around the world. Alongside native melodies, it was all brought together into a new classical school of music by the courageous efforts of Jeanette Thurber who created the National Conservatory of Music of America with the crucial role of Antonín Dvořák as director in the early 1890s and his collaboration with H.T. Burleigh.

You'll hear for the first time a new arrangement for America's anthem, *My Country 'Tis of Thee*, by Schiller Institute music historian Fred Haight, originally composed by Dvořák to replace the music for the American anthem from the British anthem, *God Save the King*.

You'll also see the theme for another anthem, *Battle Hymn of the Republic*, which made its way from an early 19th century Slavonic church composition of the 26th Psalm by Ukrainian-Russian composer Dmitry Bortniansky, to the tune of abolitionist camp song, *John Brown's Body*, and finally to the words of Julia Ward Howe during the Civil War.

The program includes the works of Brahms, Dvořák, H.T. Burleigh, Hall Johnson, Verdi & more.

Special guest artists:

The NEO String Quartet, led by Jungwon Yoon

Elvira Green, soprano

Everett Suttle, tenor

Linda Childs, contralto

Michelle Erin, soprano

Dura Jun, pianist

Program

Greetings Jennifer Pearl, Chair, Schiller Institute NYC
Chorus

Opening narrative Dennis Speed, International Schiller
Institute

FDNY Ceremonial Unit Color Guard Invocation and remarks:

FDNY Chaplain Msgr. Gigantiello

Litanei Linda Childs, alto; Dura Jun, piano Franz Schubert
(1797-1828)

Narrative: Elvira Green

African-American Spirituals ~ Schiller Institute Chorus,
Diane Sare conducting

My Lord What a Mornin'

Lord, I Don't Feel No-Ways Tired Everett Suttle, tenor arr. H.
T. Burleigh (1866-1949)

African American Spiritual, arr. Hall Johnson (1888-1970)

Narrative: Elvira Green

Concerto No. 22, The Lord is my Light and my Savior Dmitry
Bortniansky (1751-1825) Schiller Institute Chorus; Megan
Dobrodt conducting

Luleborë: Traditional Albanian Folk Song Michelle Erin,
soprano; Dura Jun, piano

Dem dunkeln Schoß Simon Gjoni (1925-1991) Johannes Brahms
(1833-1897) Schiller Institute Chorus; Megan Dobrodt
conducting

Narrative: Elvira Green

Soon Ah Will Be Done arr. William L. Dawson (1899-1990)

Schiller Institute Chorus; Diane Sare conducting

-- Intermission --

Part 2

Narrative: Dennis Speed String Quartet No. 12, "American", Op. 96, B. 179: Antonín Dvořák (1841-1904) 1st movement: Allegro ma non troppo; 4th movement: Finale, Vivace ma non troppo NEO String Quartet ~

Traditional American Folk Songs ~

Poor Wayfarin' Stranger: Traditional Linda Childs, Alto;

At the River: Aaron Copland (1900-1990): Old American Songs, Set II, No. 4 Everett Suttle, tenor

Long Time Ago: Aaron Copland: Old American Songs, Set I, No. 3 Everett Suttle, tenor

Narrative: Elvira

Green Goin' Home: arranged by William Arms Fisher (1861-1948), from Antonín Dvořák: Symphony No. 9, From the New World, Opus 95, B. 178 – Largo Schiller Institute Chorus; Dura Jun, piano; Megan Dobrodt conducting

Va, Pensiero: from the Opera Nabucco by Giuseppe Verdi (1813-1901) Schiller Institute Chorus; Megan Dobrodt conducting

Narrative: Elvira Green

My Country 'Tis of Thee: arranged by Schiller Institute music historian Frederick Haight from Antonín Dvořák: String Quintet, Op. 97, Burghauser 180- Larghetto (A flat minor/B flat Major) NEO String Quartet; Schiller Institute Chorus, Nancy Guice conducting

Foto; SI

Et stævnemøde med sandheden

af Dennis Speed (EIRNS) – 17. september 2024

»Kaptajn Ahab! Det er den hvide hval! Moby Dick! Han har kurs direkte mod os!«

»Forkert, hr. Starbuck! Jeg er på vej lige mod ham – og det er De også, sir!«

Hverken styrmand Starbuck eller det skib af tåber, der havde påmønstreret for at sejle ud på det, der skulle blive deres sidste rejse med kaptajn Ahab, var klar over, at et andet navn for Moby Dick var Helvede, og et andet navn for Ahab var Satan – tåbernes såvel som mørkets fyrste. I dag er den vildledte Starbucks åndelige efterkommere, hvoraf mange selvtilfredse nipper til specialfremstillede drikkevarer til fem dollars i de kirker, der i dag bærer hans navn, uvidende om, at de i dette øjeblik er på vej mod et atomart helvede som tilhængere af et fiktivt »kollektivt Biden«-præsidentskab, som Kaptajn Ahabs wanna-be, Dick Cheney, »vicepræsidenten for mørkets fyrste«, nu entusiastisk støtter.

Findes der noget sted en fornuftig stemme?

Den tidligere præsidentkandidat Robert F. Kennedy, Jr. har sammen med Donald Trump, Jr. skrevet en kronik: »Forhandl med Moskva for at afslutte Ukraine-krigen og forhindre atomar ødelæggelse.« Den begynder således: » *New York Times* rapporterede torsdag, at Biden-administrationen overvejer at tillade Ukraine at bruge NATO-leverede langtrækkende præcisionsvåben mod mål dybt inde i Rusland. En sådan beslutning vil udsætte verden for større risiko for atomar ødelæggelse end på noget tidspunkt siden Cuba-krisen.« Kronikken påpeger nyttigt, at: »Det er på høje tid at nedtrappe denne konflikt. Det er vigtigere end nogen af de politiske spørgsmål, som vores nation diskuterer. Atomkrig

ville betyde enden på civilisationen, som vi kender den, måske endda enden på den menneskelige art.«

Et glimt af fornuft? Ja, men endnu ikke en ændring af politikken. Der også, lige på rette tidspunkt, dukket en Mefistofeles-lignende skabning op fra den sorte lagune i det perfide Albion (England –red.) ved navn Lord Ashcroft for at formane de amerikanske kolonister. Ashcroft, livslangt medlem af Overhuset, medlem af den fornemste orden af St. Michael og St. George, og med en personlig formue på 1,6 milliarder dollars, har som repræsentant for Hans Sataniske Majestæt og kongerigets interesser nedladt sig til at tale. Han har proklameret, at »Vesten endelig må finde modet til at stå fast over for tyranni«. Ukraine bliver »tragisk nok holdt tilbage af de selvsamme partnere, som erklærer deres støtte til landets sag. Det mest grelle eksempel på denne tilbageholdenhed kommer fra USA, et land, der kalder sig selv 'de modiges hjemland'. Alligevel har Washington vedvarende tøvet, når det gælder om at give Ukraine lov til at angribe mål dybt inde i Rusland... Putins regime kan affyre missiler, bombe byer og terrorisere ukrainske civile, men når Ukraine forsøger at gøre gengæld mod de ansvarlige, får det at vide, at det skal holde sig tilbage. Det er ikke sådan, man vinder krige, og det er ærligt talt skammeligt.«

»Hvide Hus, vis noget mod! Gå direkte mod den hvide hval!« Dette er det britisk-babylonske præsteskabs krav til sin nuværende politiske vasal, USA. Det kan være sandt, at der faktisk har været et midlertidigt stop for amerikansk udstationering af langtrækkende missiler på området mellem NATO og Rusland. Det kan også være sandt, at det vrag, der kaldes det »britiske militærindustrielle kompleks«, producerer missiler af tvivlsom effektivitet. Den større sandhed er imidlertid, at NATO's verdenskrig mod »resten«, herunder det Globale Syd, BRIKS-Plus-nationerne, Bælte- og Vej-Initiativet, den Eurasiske Økonomiske Union osv. er en tvangsmæssig, malthusiansk befolkningskrig, som i Gaza, baseret på et

håbløst selvdestruktivt menneskesyn. Den er drevet af en ubetalelig gæld med et uholdbart monetært system, som skulle have været afsluttet sammen med Den kolde Krig i 1989. I stedet overlevede det, ikke som et reelt økonomisk system, men som en fælles folkelig massevildfarelse, der stadig forekommer virkelig – som Moby Dick.

Hvad er »følgeskaderne« af NATO's dødsmerkede bestræbelser? I en præsentation mandag aften for tilhængerne af de uafhængige kandidater til USA's senat og kongres, Diane Sare og Jose Vega, beskrev Dr. Mark Perlmutter, tidligere præsident for International College of Surgeons(<https://icsglobal.org/>) og nuværende præsident for World Surgical Foundation(<https://worldsurgicalfoundation.org/about-wsf/>), sin nylige mission til Gaza, sponsoreret af Palestinian American Medical Association i samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen. Dr. Perlmutter, som var på Manhattans Ground Zero i 2001, i Louisiana under orkanen Katrina i 2005 og i Haiti under jordskælvet i 2010, sagde, at ingen af disse oplevelser eller noget andet i hans mere end 36 år lange praksis forberedte ham på det, han mødte i de uger, han tog til Gaza. En kvart million døde, sagde han, vil være tættere på skønnet over, hvor mange mennesker der faktisk blev dræbt, når sandheden endelig bliver fortalt.

Hvorfor vil Linda Thomas-Greenfield, USA's FN-ambassadør, ikke tale med ham? I dag skal »FN's Generalforsamling efter planen debattere og stemme om en resolution om, at Israel skal afslutte »sin ulovlige tilstedeværelse i de besatte palæstinensiske områder« inden for seks måneder,« rapporterer medlem af Den Internationale Fredskoalition, forfatter og akademiker Oliver Boyd-Barrett. »Hvis vi antager, at Israel vil ignorere et sådant krav, og at USA nedlægger veto mod en resolution i Sikkerhedsrådet om at håndhæve ICJ's (Den internationale Domstols) afgørelse af 19. juli, som fastslår, at israelske bosættelser opretholdes i strid med international lov, og at Israel skal betale erstatning til alle dem, som den

ulovlige besættelse har skadet, kan Generalforsamlingen indkalde til et hastemøde for at tage en såkaldt Uniting for Peace-resolution op«, kendt som resolution 377, som Schiller Instituttet og IPC har ført kampagne for i nogen tid.

USA, den transatlantiske verden, har et stævnemøde med sandheden, som de ikke kan undgå længe. Det vil enten være vores utrættelige stræben efter en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der vil sejre, eller NATO's utrættelige stræben efter selvdestruktion vil kaste menneskeheden ud i et utænkeligt hav af blodbad, som Gaza og Ukraine blot er optakten til.

Foto: Sgt. Bill Boecker/U.S. Army

Hvordan forsvarer man sig mod en hær af snigmordere?

af Jason Ross (EIRNS) – 16. september 2024

Hvorfor nøjes med én snigmorder, når man kan have snesevis eller hundredvis?

Det overdrevne, følelsesladede, dobbelttydige sprog, der angriber os fra regeringer, førende medier, tænketanke, den akademiske verden, NGO'er og andre kilder, skaber et miljø, der giver grobund for terrorister og nidkære særlinge, der er villige til at begå vold for at nå deres mål. Sagen om Ryan Routh – den besynderligt inkompetente, men berejste og bredt ambitiøse aktivist for Ukraine og andre sager, som lurede i buskene uden for Donald Trumps golfbane i 12 timer, før han blev fanget af en opmærksom Secret Service-agent – er kommet op til overfladen.

Hvor mange lurer stadig nedenunder?

Er han den eneste person, der er modtagelig for (eller fremmer) de fordærvede synspunkter hos ... [dem], der er fast besluttet på at give det atombevæbnede Rusland et sviende nederlag?

Situationen er alvorlig og nærmer sig et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Det britiske etablissement fortsætter sin ledende rolle i at fremme en optrapning af direkte NATO-fjendtligheder mod Rusland, i form af et halvt dusin tidligere udenrigsministre og en tidligere premierminister der kræver, at premierminister Keir Starmer straks sender langtrækkende Storm Shadow-missiler mod Rusland. Selv hvis et sådant missil blev affyret fra Ukraines territorium, ville NATO helt klart selv være aggressoren, fordi våbnene ikke kan bruges uden satellit- og anden løbende teknisk støtte fra deres leverandører, hvilket den russiske ledelse har udtalt ganske klart. (Rusland har også meddelt, at de øger størrelsen på deres hær).

General Harald Kujat («pensioneret») fra Tyskland, tidligere stabschef for landets væbnede styrker og formand for NATO's militærkomité, og nu en førende kritiker af vestlige strategier for optrapning, siger: »Hvis der leveres vidtrækkende våben nu, vil Ukraines evne til at angribe mål, der er af eksistentiel betydning for Rusland, øges – og dermed risikoen for, at denne krig vil sprede sig.« Angreb på militære anlæg dybt inde i Rusland kan ved at ramme russiske advarselsradarer og relaterede systemer udløse et ødelæggende atomart modsvar.

Hvordan får man støtte til en politik, der er så vanvittig som at lægge madding ud til den russiske bjørn? At terrorisere politiske og sociale modstandere er en teknik, som har været velkendt siden 1960'erne. At forbyde udbredelsen af alternative synspunkter er populært i dag, som det ses i den lovgivning, der nu foreslås i Australien. Det er

også effektivt at drive folk til vanvid ved at ødelægge den klassiske kultur og fremme et »kritisk« syn, der vender op og ned på selve idéen om en erkendelig sandhed til fordel for alle mulige identiteter, ved at afskære tænkningen, mens man stimulerer følelserne. Vi bør ikke blive overraskede over at høre nærmere om, hvordan de mange undersøgelser i New York City mod borgmester Eric Adams og hans administration er et udtryk for en form for kontrol.

Men denne kontrol er ved at blive svækket. Indien, eksempelvis, ignorerer de indtrængende krav fra USA og Storbritannien om sammen med dem at undertrykke rapporteringen fra Russia Today, sådan som disse såkaldte frihedsbastioner har gjort det. Og Chile har tilsluttet sig Sydafrikas sag mod Israel ved FN's Internationale Domstol.

Det stærkeste redskab til at overvinde de angloamerikanske kræfter, der driver menneskeheden mod dens potentielle udslettelse, er skabelsen af et nyt paradigme for internationale og sociale relationer, baseret på vores smukke menneskearts unikke kreative evner.

Denne tilgang er blevet demonstreret i mange måneder på møderne i Den Internationale Fredskoalition. Den er blevet omsat til handling i koncentreret form i Schiller Instituttets NYC Community Chorus' 9/11-mindekoncert »Restoring America's Classical Tradition«.

Foto: Schiller Institute NYC Community Chorus 9/11 memorial concert "Restoring the Classical Tradition in American."

London sætter alle sejl til for at lade langdistanceraketterne flyve ind i Rusland

London sætter alle sejl til for at lade langdistanceraketterne flyve ind i Rusland

DENNIS SMALL

Den 15. september 2024

Den britiske udenrigsminister David Lammy vendte tilbage fra sine møder med den amerikanske udenrigsminister Tony Blinken for at gå i æteren den 15. september og opfordre begge lande til at begynde at affyre NATO-våben dybt ind i Rusland fra ukrainsk territorium. Over for BBC nægtede Lammy »at bekræfte, om Storbritannien og dets allierede planlagde at tillade, at missiler blev brugt mod mål i Rusland. Men han tilføjede: »Dette er under nøje drøftelse med ukrainerne, da vi vurderer, hvad de har brug for, når de går vinteren i møde. Lammy sagde, at Storbritannien og andre allierede ville møde præsident Zelenskyj ved FN's generalforsamling i New York om mindre end 12 dage, og foreslog at spørgsmålet ville blive diskuteret da.«

Lammy afviste også præsident Putins skarpe advarsel den 12. september om konsekvenserne af en direkte krig mellem NATO og Rusland. Han beskyldte Putin for at » kaste støv op i luften« og tilføjede: »Der er en masse brovten – det er hans *modus operandi*.«

Ifølge Londons *Sunday Times* opfordrede fem tidligere britiske konservative forsvarsministre – Grant Shapps, Ben Wallace, Gavin Williamson, Penny Mordaunt og Liam Fox – samt tidligere

premierminister Boris Johnson alle premierminister Keir Starmer til at »tillade Ukraine at bruge langtrækkende missiler på russisk territorium, selv uden USA's støtte«, ifølge en Reuters-tråd, og advarede Starmer om, at »enhver yderligere forsinkelse vil opmuntre præsident Putin. «

Den tidligere premierminister Boris Johnson rejste sågar til Kiev i weekenden for at sætte trumf på, mødtes med Zelenskyj og krævede, at Storbritannien og USA lod Ukraine bruge begge nationers langdistancemissiler, Storm Shadow, SCALP og ATACMS, mod mål på russisk territorium.

Tysklands Scholz om at sende Taurus-missiler til Ukraine: Nej, og »sådan vil det forblive

CARL OSGOOD

Den 15. september 2024 . Den tyske kansler Olaf Scholz, som næppe er kendt for sin politiske rygrad, nægter at rokke sig fra sin offentlige holdning om, at Tyskland ikke vil sende Taurus-missiler til Ukraine. I en tale til en forsamling den 14. september i byen Prenzlau i Brandenburg, gentog han sit afslag om at forsyne Ukraine med langtrækkende Taurus-missiler, på grund af bekymring for at det kunne føre til en alvorlig optrapning af situationen. »Det sagde jeg nej til,« sagde Scholz ifølge TASS, som citerer det tyske nyhedsbureau DPA. Brandenburg er den tredje østtyske delstat, der afholder lokalvalg i denne måned, og det sker den 22. september.

Ifølge kansleren ville det være et problem, hvis Ukraine fik tilladelse til at angribe dybt inde i Rusland, og det vil han ikke tillade. »Det gælder også andre våben, hvis vi skulle levere dem, som kunne ramme på så lang afstand,« sagde Scholz. »Sådan vil det blive ved med at være... Derfor holder jeg fast i min holdning, selv om andre lande beslutter noget andet. Jeg vil ikke gøre det, fordi jeg anser det for at være et problem.«

Foto: Wikimedia Commons

NATO-vampyrerne hylér: Helga Zepp-LaRouche taler til Den Internationale Fredskoalitions møde

NATO-vampyrerne hylér: Helga Zepp-LaRouche taler til Den Internationale Fredskoalitions møde

Ikke korrekturlæst

13. september 2024 (EIRNS) – Her er bemærkningerne fra Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, der taler til det ugentlige fredagsmøde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 67, den 13. september 2024:

ANASTASIA BATTLE: Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 67. møde i træk. Vi bringer alle de forskellige fredsorganisationer sammen så meget som muligt fra hele verden for at opnå ægte fred; på tværs af vores ideologier, på tværs af vores forskellige kulturelle baggrunde. Vi bringer alle sammen om denne meget vigtige mission i dag.

Mit navn er Anastasia Battle, jeg har to medordstyrere i dag – Dennis Small og Dennis Speed. Vi har en redegørelse til jer i dag, fordi vi har nået et alvorligt niveau af stress og fare for atomkrig. Vi samler en række eksperter i dag for at gennemgå, hvordan den fare ser ud. Derefter vil vi have en dialog om, hvad vi kan gøre med alle vores forskellige fredsorganisationer; vi har en række demonstrationer på vej,

som vi vil tale mere om. I chatten kan du se dagsordenen og de forskellige personer, som vi har samlet i dag. Vi byder velkommen til alle de nye mennesker, der er med for første gang. Du bedes præsentere dig selv i løbet af diskussionsperioden, hvilken organisation du tilhører, og hvor du kommer fra. Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Tak, fordi du kom, og værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Velkommen til jer alle sammen. Det berømte dommedagsur tikker tydeligvis, og det er et godt spørgsmål, hvor mange sekunder der er tilbage til midnat. I dag, mens vi mødes her på IPC, mødes Storbritanniens premierminister Starmer med præsident Biden i Washington i løbet af dagen. Det formodes, at de måske eller måske ikke vil annoncere den »tilladelse«, som Ukraine vil få til at bruge amerikanske og britiske langdistancemissiler til angreb dybt inde på russisk territorium. Den beslutning kan allerede være truffet, den kan være annonceret eller ej; men under alle omstændigheder kom præsident Putin allerede med en ekstremt skarpt respons og sagde, at Vesten allerede bruger droner inde på russisk territorium og andre våben, men hvis denne beslutning træffes vedrørende langdistancemissiler, som har høj præcision og meget stor rækkevidde, vil det være en helt, helt anden sag. Han sagde, at fordi langdistancemissilerne ikke kan bruges af ukrainerne, fordi de ikke har den satellitrekognoscering, som kun USA og NATO-landene har, har de også brug for NATO-uddannede specialister til målretning, fordi ukrainerne ikke har den kapacitet, og derfor er det ikke et spørgsmål om, at NATO skal give Ukraine »tilladelse«, men at dette vil være en beslutning, hvis NATO direkte kommer i en militær konflikt åbent med Rusland. Putin sagde, at det ville betyde en ændring i selve konfliktens karakter, og at Rusland ville reagere på passende vis.

Det er klart, at det summer i alle verdens hovedstæder, og

Sergey Karaganov, som ikke er den samme som Putin og ikke den samme som den russiske regering, men han er en talsmand, som nærmest er citeret som en slags advarsel om, hvad der kan komme til at ske. Han sagde, at Rusland nu helt sikkert skal signalere sin vilje til at bruge sine atomvåben meget tydeligt, for med den stadig eksisterende russiske atomdoktrin – nemlig at Rusland kun vil bruge atomvåben, hvis Den Russiske Føderations territorium er direkte truet – ville det tydeligvis ikke afskrække Ruslands fjender tilstrækkeligt, og derfor ville det være selvmorderisk at holde fast i det. Med andre ord, at Rusland skulle bruge et taktisk atomvåben mod et NATO-land som en besked til verden om, at de mener det alvorligt.

Den russiske senator Aleksej Pusjkov sagde, at han tror, at denne beslutning allerede er truffet; at der vil være for mange antydninger og for mange diskussioner, og derfor tror han, at det er et spørgsmål om dage, før det vil stå klart. At den offentlige mening er ved at blive forberedt på en sådan ændring.

Udenrigsminister Blinken holdt en pressekonference, hvor han blev spurgt af Michael Birnbaum fra *Washington Post*, om dette ikke repræsenterer en meget farlig optrapning. Blinken sagde i et helt uhørt ordvalg: Ja, men det er ikke en afgørende faktor. Bag denne mærkelige formulering er budskabet meget klart, at det er værd at tage risikoen for en generel atomkrig, hvis det forbedrer udsigten til at give Rusland et strategisk nederlag.

Nu sagde Karaganov også, at det er klart for alle, at USA aldrig ville risikere New York eller Washington for Paris eller Berlin. Tanken er, at hvis der bliver brugt atomvåben, vil det altid være begrænset til Europa. Udenrigsminister Lavrov sagde, at han er overbevist om, at beslutningen om at bruge disse langdistancemissiler blev truffet for længe siden, og at allerede ukrainernes nylige angreb på civile mål i Rusland, som Kursk og andre områder, var styret af vestlig

militær assistance. Alexander Bartov fra Academy of Military Science sagde, at hvis de træffer en sådan beslutning om brug af langdistancemissiler, vil det ikke ændre begivenhedernes gang. De har allerede brugt ATACMS, og det har ikke givet dem nogen væsentlig fordel. Men han sagde også, at de har flere mål: For det første at studere det russiske luftforsvars funktion, hvilket giver dem mange data, som senere kan analyseres med henblik på et mere generelt angreb; og for det andet, at de forsøger at forårsage så meget skade som muligt, og det er meget tydeligt, at Moskva vil stoppe denne taktik.

Generalløjtnant Koshkin fra Plekhanov-universitetet latterliggjorde grundlæggende ideen om, at Storbritannien og USA skulle give Ukraine tilladelse til at gøre det. Det ville være som at lade halen logre med hunden. Den russiske FN-ambassadør Vassily Nebenzia talte til et møde i FN's Sikkerhedsråd den 10. september, hvor han bekræftede, at angrebet på Poltava faktisk var rettet mod Ukraines kritiske infrastruktur i forbindelse med ukrainske militære kapaciteter, og at det ramte specialiserede folk inden for radar og elektronik, et træningssted for sådanne folk, et hotel i nærheden, hvor disse folk boede, brændstofdepoter, arsenaler med vestlige fly, lagerpladser osv. Og specialister fra det amerikanske, britiske, franske, polske og svenske militær blev også ramt. Det var alle mennesker, som den russiske analyse tidligere havde kvalificeret som legitime mål, da de er aktivt og direkte involveret i den militære konflikt.

Jeg synes desværre, at det er en ekstremt alarmerende situation. Jeg tror, vi er nået til et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Jeg synes, det er en helt anden sag end alt det, vi har set indtil nu. Det bringer faren for en atomar optrapning så tæt på som muligvis dage derfra. Det bekræfter, hvad vi sagde på tidligere IPC-møder, hvor vi på en eller anden måde fremsatte den påstand, at perioden mellem nu og det amerikanske valg i november, og i sidste ende, hvis den næste

præsident tiltræder i januar, er den farligste periode i menneskehedens historie nogensinde: For det, der er på spil, er kampen mellem en unipolær verden eller foregivelsen af at opretholde den unipolære verden over for flere lande i det Globale Syd, som repræsenterer den Globale Majoritet, der forsøger at etablere et nyt system, som ikke er eksklusivt. Faktisk kunne Vesten meget nemt beslutte at slutte sig til den Globale Majoritet, men de ønsker tydeligvis at opretholde ordenen, som den har været indtil nu.

Det betyder, at vi er nødt til at mobilisere, advare folk, advare offentligheden. For problemet er, at den almindelige befolkning ikke har nogen anelse om, hvor tæt vi i værste fald er på at udrydde hele menneskeheden og alt liv på planeten. Så jeg synes, at det er noget, folk skal spørges om, for jeg finder, at den politiske ledelse slet ikke har ret til at foretage handlinger, som potentielt truer alt liv på jorden!

I det lys ligger selv kansler Scholz' beslutning om at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026 og fremefter langt ude i fremtiden, men den skal også blokeres. Heldigvis er der nogle grupper af mennesker, fredsbevægelsesgrupper af forskellig art, der er ved at få øjnene op for denne fare i Tyskland. Det ville naturligvis skabe en permanent, akut fare, fordi advarselstiden ville være ekstremt kort, og det ville gøre Tyskland til et hovedmål i enhver konflikt, som Tyskland ikke kunne overleve som nation. Der er også en større diskussion i baggrunden om, at uanset hvem der bliver den næste præsident, vil USA trække sig ud af Europa, enten med et ordentligt brag, med en isolationistisk MAGA-politik, eller på en mere underfundig måde, hvor man trækker sig ud af Europa og lader Europa betale meget mere for deres forsvar. Vicepræsidentkandidat J.D. Vance har netop sagt i et interview, at Tyskland under alle omstændigheder skal betale for genopbygningen af Ukraine, efter at Trump angiveligt har opnået fred. Så det er en helt utrolig situation.

Hvad angår de langtrækkende missiler, tror jeg, at vi er nødt til at få folk, enkeltpersoner og grupper til at sige »Nej!« til det og gå på gaden. Der er planlagt flere demonstrationer den 28. og 29. september i USA og den 3. oktober i Tyskland, og den 21. september er det den internationale fredsdag. Alt dette skal absolut bruges til at mobilisere folk til at gå på gaden og gøre opmærksom på deres hensigt: at de fuldstændig afviser det, og dermed de regeringer, der presser sådanne beslutninger igennem. Men jeg tror, at vi har brug for noget meget mere påtrængende og endda grundlæggende, og det er, at vi er nødt til at komme med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som løser denne konflikt. Den geopolitiske konflikt mellem Vesten og Rusland og Kina skal overvindes ved at etablere en ny sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til hvert enkelt lands interesser, ellers vil den ikke fungere.

Jeg tror, at det er emnerne for i dag. Jeg har ikke nævnt krisen i Mellemøsten, men det er der en anden taler, der vil komme ind på. Det var, hvad jeg ville sige indledningsvis.

Ved afslutningen af præsentationerne:

Jeg vil gerne takke alle talerne for at have bidraget til denne diskussion. Jeg vil især gerne takke professor Postol for denne meget skræmmende, men ekstremt vigtige præsentation, som jeg lover, at vi med alle midler vil forsøge at få ud til så mange mennesker som muligt – især i Tyskland – så folk vågner op. Jeg takker dig mange gange. Hvis Tyskland skal overleve, vil du spille en stor rolle i at få det til at ske. Det vil jeg gerne takke jer for.

Under diskussionen:

Meget kort mener jeg, at der ikke må være en modsætning mellem fornuft og følelser; det er hele pointen med Schillers uddannelse af følelserne gennem æstetisk uddannelse; at man kan uddanne sine følelser til at være på niveau med fornuften.

Jeg synes, at det, professor Postol gjorde i sin præsentation, var præcis det. For på den ene side var han meget rationel og på niveau med fornuften, men enhver, der ikke er en følelsesmæssig idiot, vil få en meget stærk følelsesmæssig reaktion på det, han skildrede. Så jeg er ikke enig i, at følelser alene vil virke, for det kan også meget hurtigt blive meget irrationelt.

Og med hensyn til spørgsmålet om krig vil jeg gerne sige, at det ikke er sociale spændinger, der opbygges og derefter fører til krig, som om det skulle være en slags historisk materialistisk automatisme. Det er altid oligarkiet, der skaber krige og får folk til at blive brugt som kanonføde, som det sker i Ukraine lige nu. Men det er aldrig folket; hvis man på noget tidspunkt i historien spurgte folket som folk: »Vil I i krig?«, ville de sige: »Nej.« Det er altid nogle oligarkiske interesser, som instrumentaliserer [manipulerer?] folket til at gøre det beskidte arbejde for dem. Og for det meste er soldaterne i alle krige, som de værnepligtige i Ukraine; folk, der er 18, 19 år gamle – eller andre krige – hvis du spørger dem: »Ved du, hvem der gør det, hvad er det strategiske formål? Hvorfor sker det her?« De fleste af dem ville være fuldstændig uvidende. For ikke så længe siden talte jeg med en ung soldat fra den tyske Bundeswehr-hær, som sad i toget, og jeg faldt i snak med ham. Jeg spurgte ham: »Hvilken slags uddannelse får du? Hvad er din udstationering?« Han var helt uforstående. Han sagde: »Jeg får bare en lille smule mere i løn, end jeg ellers ville få.« Det er derfor, han er i hæren. Jeg siger ikke, at det er sådan for alle soldater, men det er en god del af det.

Jeg vil gerne understrege, at krig kommer fra oligarki og ikke fra spændinger blandt soldaterne. Stop oligarkiet, hvis du vil stoppe krigen.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, ligesom Anastasia Battle, at man heller ikke kan

opfinde den dybe tallerken. »*Nomen est omen.*« [»Dit navn er din skæbne.«] Jeg vil gerne takke Ted Postol for, at du hjælper Tyskland. Jeg vil forsøge at sætte noget sammen så hurtigt som muligt, og jeg tror, vi har en chance for at vække folk. Især når amerikanerne taler ud, er tyskerne så vant til at lytte til mesteren, at de straks vil lytte. Og hvis de hører ægte amerikanske patrioter, vil det være ekstremt vigtigt. Så hold øje med alle jer, der ser med, for vi annoncerer det sandsynligvis ret snart – for tiden er afgørende. Og Ray, du har i meget lang tid sagt, at Tyskland kunne gøre en forskel. For hvis Tyskland sagde »nej«, ville det få det hele til at tippe. Så jeg er meget glad for, at du også allerede er gået med til at være en del af dette. Det går jeg ud fra.

Nu, hvor jeg har rost dig så meget, vil jeg bare være uenig med dig i din optimisme med hensyn til holdbarheden af den beslutning, du nævnte, og som blev annonceret af Reuters. For jeg tror, at de af tekniske årsager føler, at det ikke er det rigtige tidspunkt at gøre det på. Men årsagen til denne konflikt er den underliggende årsag, og det er forsøget på at bevare en unipolær verden, når den verden ikke længere eksisterer. Verden har allerede bevæget sig ind i multipolaritet, og jeg har altid sagt, at jeg heller ikke bryder mig om multipolaritet, fordi den stadig har kimen til geopolitik i sig. Men jeg tror, at de problemer, der er, stadig er bestræbelserne på at opbygge et Globalt Nord, at opbygge en blok mod Rusland og Kina, at have en ny ondskabens akse bestående af Rusland, Kina, Iran og Nordkorea. Og at bevæge sig meget hurtigt for at opdele verden i blokke, som bare vil tage en anden form.

Jeg tror ikke, at folkedrabet i Gaza vil blive påvirket en tøddel af udsættelsen af disse langtrækkende missiler, eller aflysningen, hvis du har ret; hvis jeg har ret, vil de forsøge at udsætte det. Jeg tror, det er derfor, vi virkelig skal arbejde på at overvinde den underliggende aksiomatiske

modsigelse og bevæge os fra geopolitik til et nyt paradigme, hvor menneskeheden kommer først. Nationale interesser, civilisatoriske interesser er gode; de har en plads. Nationale kulturer er vidunderlige. Men jeg tror, vi er nødt til at flytte menneskeheden fra et historisk synspunkt til ideen om, at vi skal være én menneskehed. Jeg tror ikke, at det er en utopi. Hvis vi skal overleve som menneskeart på denne planet, bliver det nødt til at være sådan. Hvis man tænker på historiens lange bue, vil vi ikke engang nå dertil, hvis vi om 100 år er som små drenge, der sparker hinanden imod knæet.

Jeg tror, vi er nødt til at have menneskehedens fælles mål; vi er nødt til at sætte vores identitet som den eneste art i universet, der indtil videre er kendt for at være i stand til at tænke – det må være det samlende element. Vi er nødt til at have et system, der er baseret på FN's charter, de fem principper for fredelig sameksistens.

I næste måned afholder BRIKS deres årlige topmøde i Kazan. En masse nye medlemmer vil blive annonceret, og hvis vi tillader os selv at være modstandere af det nye økonomiske system, der er ved at opstå, så er krig uundgåelig. Derfor mener jeg, at vi skal gøre alt, hvad der er muligt, for at den idé om, at vi skal have fjender bare for at gøre det militærindustrielle kompleks og deres profitrater glade, skal forsvinde. Vi er nødt til at omstille den industrielle kapacitet, som lige nu går til spildevand i den militære produktion, ellers overlever vi ikke. Jeg tror, det kræver et mentalt spring. Vi er nødt til at tænke på menneskeheden og menneskehedens historie i universet på en helt anden måde. Det er et emne, som vi sandsynligvis bør tage op på et af de næste IPC-møder på en meget mere dybtgående måde om, hvordan et sådant nyt økonomisk og verdenssystem kunne se ud, baseret på freden i Westfalen, alles sikkerhedsinteresser, behovet for udvikling for alle.

Så jeg takker jer alle sammen. Hold øje med det snart annoncerede arrangement om især den tyske situation. Hjælp os med at udbrede IPC hver uge. Vi har de vigtigste to måneder

foran os i menneskehedens historie. Det er min dybeste overbevisning, så endnu en gang tak til jer alle for jeres deltagelse. [hzl/ssu]

Den Internationale Fredskoalition: Fornuften må sejre over krigsgalskaben

13. september 2024 (EIRNS) – På det 67. ugentlige møde i træk i Den Internationale Fredskoalition (IPC) var der i dag over 1.000 mennesker fra næsten 40 lande, som advarede om den alvorlige krise, menneskeheden står over for. Helga Zepp-LaRouche åbnede diskussionen med at sige, at vi er ved »et punkt uden tilbagevenden«, at beslutningen om at give Ukraine »tilladelse« til at bruge USA's og NATO's langtrækkende missiler til at ramme Rusland, og Putins klare erklæring om, at hvis dette gøres, vil Rusland vide, at det ikke er Ukraine, men USA og NATO, der angriber Rusland, og vil »reagere passende«, viser, at vi er i det farligste øjeblik i historien, muligvis dage eller uger væk fra atomar krigsførelse.

Dr. Ted Postol, MIT-professor emeritus og en af verdens førende eksperter i atomvåben, sagde, at det faktum, at udenrigsminister Antony Blinken overhovedet ville foreslå at overveje »brugen af taktiske atomvåben«, betyder, at han ikke ved, hvad det er. Blinkens »letsindige« holdning til den »overvældende sandsynlighed for ødelæggelse af den moderne civilisation, som vi kender den«, viser hans uvidenhed og næsten utrolige hensynsløshed. »Jeg er klar over, at det er et meget stærkt sprog, men det er bare svært at forstå, at nogen kan være så hensynsløs, især en person, der er i en position, hvor de beslutninger, han træffer, har alvorlige konsekvenser for sikkerheden i – faktisk i den moderne verden. Så slemt er det.«

Ukraines krig mod Rusland er tabt, sagde Postol, og invasionen af Kursk, som mislykkedes, har gjort det endnu værre for

Ukraine. At trække deres elitetropper og luftforsvar væk fra frontlinjen i Donbas for at invadere Kursk har resulteret i, at de russiske styrker rykker frem efter forgodtbefindende, da de ukrainske styrker, der er tilbage, »for det meste er uvillige og utrænede«, og mange af dem »flygter eller overgiver sig og er tæt på at bryde sammen«.

Dr. Postol viste derefter en række kort og grafer, som han sagde, at han »havde udarbejdet på opfordring af Helga Zepp-LaRouche«, og som viste størrelsen på de radioaktive paddehatteskyer fra atomvåben, der bliver blæst af vinden og taber deres radioaktive affald undervejs. Han viste et kort over Tyskland, der viste virkningen af 10 (et tilfældigt valgt antal) russiske atomvåben på 75 kiloton og deres potentielle effekt, hvis Tyskland fortsætter med den vanvittige amerikanske politik om at opstille langtrækkende atommissiler i Tyskland i 2026, som det i øjeblikket er planlagt. Denne underkastelse af den amerikanske plan er en »bjørnetjeneste for det tyske folk og den tyske økonomi«, sagde Dr. Postol, som allerede er ved at kollapse, primært på grund af ødelæggelsen af Nord Stream-rørledningerne. Det tyske folk »har ret til at forhindre dette«, konkluderede han og opfordrede dem til at vise ledelsen, hvad de mener om denne vanvittige politik.

Larry Johnson, pensioneret CIA-agent og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), sagde, at to positive skridt i denne ekstremt farlige tid for det første var, at Putins klare udtalelse havde fjernet enhver tvivl om den russiske holdning, og at den i det mindste var nået ud til nogle i Vesten. En anden udvikling var det falske opkald den 12. september fra to russiske spøgefugle, Vovan og Lexus, som udgav sig for at være den tidligere ukrainske præsident Petro Poroshenko i et opkald til den rabiate krigshøne Radoslaw Sikorski, Polens udenrigsminister, som indrømmede, at al hans bravado om at besejre Rusland og sabelraslen til krig var til pynt, at Europa ikke virkelig ønsker en krig med Rusland, og

da slet ikke en atomkrig. Johnson tilføjede, at Vesten fejlberegner, når de »tolker Putins tålmodighed som svaghed.«

Dr. Mubarak Awad, grundlægger af Nonviolence International og adjungeret professor ved American University, sagde, at de mennesker, der taler afslappet om atomvåben, »ikke har nogen viden om virkningen af disse våben.« Han sagde, at mange mennesker hævder, at demokrati er en bedre styreform, men mindede om, at det var USA, der kastede atomvåben over civilbefolkningen i Japan, og som har undermineret enhver våbenkontrolaftale. Ud over de milliarder af dollars, der er spildt på at opbygge atomarsenalerne, bemærkede Dr. Awad de svagheder, der blev vist i vores sundhedssystemer under pandemien, og at verden ville være helt uforberedt på den sundhedskatastrofe, der ville blive resultatet af en atomar udveksling. Han fordømte USA's afvisning af at overveje aftaler om våbenkontrol og opfordrede kirker og andre institutioner til ikke at tie stille, og til at folk mobiliserer sig og handler, så krigsgalskaben stoppes.

Ray McGovern, en tidligere CIA-embedsmand og medstifter af VIPS, var enig med Putin i, at USA's »tilladelse« til Ukraine til at bruge amerikanske våben til at angribe Rusland er et bedrageri, da sådanne fremføringssystemer ville blive styret af NATO-styrker og i realiteten ville være en NATO-krig mod Rusland. På spørgsmålet om, hvorvidt Blinken og Sullivan rent faktisk ville bruge atomvåben, sagde han, at deres primære bekymring var at »ikke tabe« – ikke tabe krigen, ikke tabe valget og ikke miste deres egen frihed. De er helt klart skyldige i alvorlige forbrydelser, og hvis de taber krigen og valget, kan de meget vel også miste deres frihed. Han gennemgik USA's og Storbritanniens løgne, som blev brugt til at starte krigen mod Irak i 2002, og advarede om muligheden for et »falsk flag«-angreb nu, selv før valget i november.

Tony Chaitkin, historiker og forfatter til bogen *Who We Are: America's Fight for Universal Progress*, gennemgik den historiske kamp i USA mellem fortalere for industriel og

videnskabelig udvikling på den ene side og de finansielle klasser på den anden, helt tilbage til de slavegængere og tory-bankierer, som forsøgte at knuse den amerikanske revolution. Han pegede på John F. Kennedy, som havde haft modet til at sætte sig op mod Wall Street og krigspartierne og forsvare udvikling og videnskab for USA og for verden. Han sagde, at »Wall Street ikke byggede nogen industrier« og stadig i dag modarbejder andre nationers fremgang, mens de forgifter vores egen udvikling. Det er USA's ældgamle fjender, sagde han, som nu vil stoppe Ruslands, Kinas og den Globale Majoritets fremgang.

Carl Osgood, en *EIR-analytiker* og militærhistoriker, præsenterede historien og udviklingen af den militære forsvarsaftale (MDA) fra 1958 mellem USA og Storbritannien, som Biden og premierminister Starmer nu forsøger at ændre, så den ikke behøver at blive fornyet hvert tiende år. Osgood advarede om, at dette ville forhindre enhver fremtidig præsident eller politisk bevægelse i at ændre den – kendt som »Trump-sikring« af nogle i den britiske efterretningstjeneste, men mere præcist beskrevet som »nationalstatssikring«, der sætter alt under overnational kontrol.

Diskussionsperioden omfattede forskellige ideer om, hvordan FN's Generalforsamling, som begynder sin debatperiode i 2024 i næste uge, kan gribe ind over for faren for atomkrig og over for folkemordet i Palæstina. En deltager sagde, at vi skal tage fat i følelserne, da mange mennesker ikke reagerer på fornuft, og advarede om, at social uro fører til krig. Zepp-LaRouche svarede, at der »ikke er nogen modsætning mellem fornuft og følelser«, og at Friedrich Schiller viste, at følelserne kan løftes op på niveau med fornuften. Hun bemærkede også, at krige skabes af oligarkiet, ikke af spændinger i befolkningen, som drives til at udkæmpe krige normalt mod deres egne bedste intentioner.

Zepp-LaRouche takkede alle talerne, »især Ted Postol«, og tilføjede, at hvis Tyskland overlever, vil det have stor

indflydelse på den globale krise, og at Postols indgriben, med fornuft og følelser, vil fortjene betydelig kredit for det.

Foto: EIRNS

Hvem vil stoppe nedstigningen til MAD-ness?

Ikke korrekturlæst

af Dennis Small (EIRNS) – 12. september 2024

Mens du læser disse ord, er pistolen ved at blive spændt for at starte en direkte atomkrig mellem NATO og Rusland før valget den 5. november i USA. Hvis det får lov til at ske, vil verden være et øjeblikks afstand fra en global atomkrig.

Måske er tiden inde til endelig at lytte til LaRouche og handle nu, før missilerne begynder at flyve.

Tror du, at vi overdriver eller måske er lidt apokalyptiske? Tror du på mediernes vrøvl om, at LaRouche er en »ekstremist«, som trygt kan fejes til side, i hvert fald i øjeblikket? Så tænk dig om en ekstra gang og bliv aktiv – mens du stadig kan.

Læs venligst følgende rapporter fra de sidste 24 timer:

Den amerikanske udenrigsminister Blinken og den britiske udenrigsminister Lammy mødtes med Ukraines Zelenskyj i Kiev den 11. september og brugte derefter Londons The Guardian til at lække, at de havde fået USA's »godkendelse« på plads til opstilling af langtrækkende NATO-missiler med høj præcision i Ukraine for at kunne ramme dybt ind på russisk territorium. Aftalen skal besegles, hvis ikke annonceres, på præsident

Bidens møde med den britiske premierminister Starmer i Det Hvide Hus den 13. september. Blinken indrømmede, at dette indebar en risiko, men proklamerede, at risikoen – eksempelvis for en atomkrig – “ikke nødvendigvis er en dispositiv faktor”, et juristudtryk for udslagsgivende eller afgørende. Med andre ord: Fanden tage torpedoerne, vi fortsætter for fuld kraft.

Den russiske præsident Putin svarede, at det ukrainske militær hverken kan tildele missioner eller styre så raffinerede præcisionsvåben på egen hånd, og derfor, hvis det besluttes at bruge dem, “vil det betyde deres [USA’s og NATO’s] direkte involvering i konflikten, og det vil helt klart ændre selve kernen, selve karakteren af konflikten dramatisk. Det vil betyde, at NATO-landene – USA og de europæiske lande – er i krig med Rusland. Og hvis det er tilfældet, vil vi i betragtning af ændringen i konfliktens væsen træffe passende beslutninger som svar på de trusler, der vil blive stillet os.”

Samtidig med at den vanvittige London-Washington-akse forsøger at få Putin til at kaste sig ud i et nukleart skræmmespil, rejser der sig stemmer i Rusland, som kræver, at Putin bruger atomvåben som den eneste måde at overbevise Vesten om, at Rusland mener det alvorligt. »Det er på høje tid, at vi erklærer, at ethvert massivt angreb på vores territorium giver os ret til at svare igen med et angreb med atomvåben,« udtalte veteranstrategen Sergey Karaganov til bladet Kommersant. Den meget læste Karaganov er æresformand for Præsidiets Råd for Udenrigs- og Forsvarspolitik, og han har gentagne gange opfordret til at vende tilbage til den uansvarlige Kissingerske doktrin om Mutually Assured Destruction (MAD) ved at true med at anvende en atombombe og endda rent faktisk bruge den, hvis Vesten tror, at Rusland bluffer.

Modstanden mod den vanvittige London-Washington-krigspolitik vokser i både USA og Europa – som det fremgår af fremskridtene på de ugentlige møder i Den Internationale Fredskoalition (IPC), der organiseres af Schiller Institutets Helga Zepp-

LaRouche – men det er stadig for lidt og for langsomt. Rusland, Kina og den Globale Majoritet i almindelighed, herunder dem, der samles omkring BRIKS-processen på vej mod topmødet i Kazan den 22.-24. oktober, overvejer, hvordan de kan gribe ind for at stoppe marchen mod global krig. De kigger nøje på USA og Europa for at finde tegn på fornuft og vilje til at drøfte en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur med dem.

IPC holder sit 67. ugentlige møde fredag den 13. september kl. 17

Tilmeld dig her for at deltage.

Foto: Flickr/Kelly Michals

Invitation til Den Internationale Fredskoalitions Zoom-møde den 13. september 2024 kl. 17-19: NATO-vampyrer hylér; Schiller Instituttet øger indsatsen

Deltage i Den Internationale Fredskoalitions Zoom-møde fredag den 13. september kl. 17-19

Talerlisten:

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale formand

Larry C. Johnson – former CIA analyst,

**Dr. Mubarak Awad, Co-Founder of Nonviolence International,
and others.**

Tilmeld dig her for at modtage et Zoom link.

af DENNIS SPEED

Den 10. september 2024 – EIRNS

Hvad har fået en obskur franskbaseret publikation, *Intelligence Online*, til pludselig ikke bare at angribe Schiller Instituttet, men også at opfordre det amerikanske justitsministerium til at »lukke munden på instituttet«? (Se nedenfor.) Var det noget, Schiller Instituttet sagde? Ikke helt, men tæt på.

Schiller Instituttets offentliggørelse den 3. september af ambassadør Jack Matlocks sandfærdige vurdering af det absurde i USA's nuværende udenrigs- og (selvdestruktive) militærpolitik over for Rusland, Kina og Sydvestasien – som fra marts i år omfatter en forpligtelse til en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea – bliver nu taget op af andre nyhedsformidlere. Det har skabt et lille jordskælv blandt de engang så kompetente transatlantiske »eliter«, som i modsætning til »Madeleine Albrights børn« – Antony Blinken, Victoria Nuland, Samantha Power og andre – ved, at det, Jack Matlock har sagt, er sandt. Matlock var præsident Ronald Reagans ambassadør i Sovjetunionen fra 1987 til 1991 og et ægte vidne til, deltager i og formgiver af vores nuværende historie, en anden støbning end nutidens »førsteholdsstuderende« i udenrigsministeriet.

»Det forekommer mig, at det er ekstremt farligt at forsøge, hvad der i realiteten er en uerklæret krig mod en atomart bevæbnet magt, som med rette eller urette opfatter, at dens suverænitet og endda dens politiske eksistens er truet,« rapporterede Sputnik, at Matlock sagde fra sit interview den 3. september. Matlock bemærkede nogle dage senere, på Den Internationale Fredskoalitions møde den 6. september, at »jeg

tror hvad vi er nødt til at forstå, er, at udvidelsen af NATO og især baserne – og i dette tilfælde var det baserne, der var planlagt i Polen og Rumænien til anti-ballistiske missiler – viste sig, selv om det var defensive våben, let kunne omstilles til offensive våben. Så det var forståeligt, at den russiske leder (Putin) ville være meget imod. Alligevel fortsatte vi, og efter gradvist at have trukket os fra stort set alle våbenkontrolaftaler, som vi havde forhandlet os frem til i 1980'erne og begyndelsen af 90'erne, begyndte vi at forsøge at påvirke den ukrainske regering og tilbyde NATO-medlemskab. Så jeg mener, at det var en fuldstændig omvendning af det diplomati, vi brugte under Den kolde Krig...«

Hans Sataniske Majestæts NATO var dog ikke tilfreds, hverken med Matlocks oprigtighed eller hans timing. Hans bemærkninger kommer trods alt lige før den nyvalgte britiske premierminister Keir Starmer fra Labour-partiet ankommer til USA. Han kommer delvis for at bekræfte, at Joe »Being There« Biden gennem et brev sendt til Kongressen den 29. juli sørger for, at amerikanske atomvåben bliver fuldt tilgængelige gennem en ændring af den britisk-amerikanske gensidige forsvarsaftale fra 1958, så de rent faktisk kan anvendes af »britiske hjerner«. Hverken en fremtidig præsident eller Kongressen vil, i åbenlys strid med USA's forfatning, være i stand til at udfordre dette arrangement. Nogle kalder det »det særlige forhold«. Andre siger sandheden og kalder det forræderi mod USA's forfatning.

I London i går sagde Tony Blinken sammen med den britiske udenrigsminister David Lammy: »Vi taler om det særlige forhold. Jeg vil gerne kalde det essentielt – essentielt for vores nationer, essentielt for vores folk, essentielt for folk langt ud over vores kyster.« Ligesom det babylonske præsteskab overvågende »rådgivende« rolle over for den persiske militærstat, er det i City of London og Wall Street at beslutningerne nu centraliseres. Washington D.C. og dets præsidentskab bliver blot et gennemgangssted. Vil atomkrig,

enten på grund af fejlregning eller planlægning, blive resultatet?

Men, hvad nu hvis hele skakbrættet simpelthen bliver vendt om? Hvad nu, hvis fornuftige stemmer som Jack Matlocks, eller Veterans Intelligence Professionals for Sanitys medstifter Ray McGovern, eller oberst Larry Wilkerson fra Eisenhower Media Network, bliver forstærket og hørt i USA og gentaget af lignende stemmer i Tyskland, Frankrig, Italien, Sverige og mange andre lande? Det er den proces, der nu sker gennem Den Internationale Fredskoalition. Det er forudsætningen for en ægte sokratiske dialog om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Det er der hårdt brug for, fordi den nuværende diplomatiske situation er i et dødvande. Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov gjorde det i går klart, at efter hans mening »handler problemet endnu en gang ikke om territorier, men om folks rettigheder, som er blevet tilsidesat – og alle de politiske initiativer, der florerer, nævner dem ikke.«

Det er Helga Zepp-LaRouche og Schiller Instituttets forslag om Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig Arkitektur, der faktisk tager hensyn til alles interesser. Muligheden for, at instituttets forslag med succes kan katalysere et »Fornuftens Råd« blandt de transatlantiske nationer, som vil vælte de »gale hunde og englændere«, der fremprovokerer atomkrig, har skræmt NATO's tankepoliti. De har gennem det, der hedder Intelligence Online, udgivet en historie, »USA's Washington-baserede non-profit-organisation fortsætter med at sprede Kremles budskab«, som begynder med: »Schiller Instituttet har vedvarende samarbejdet med russiske medier, selv mens USA slår ned på udenlandsk indflydelse.« Selv om det er den samme taktik, der blev brugt i 1982, da Præsidentens Rådgivende Udvalg for Udenlandske Efterretninger (PFIAB) blev aktiveret mod økonomien, statsmanden og Schiller Instituttets medstifter Lyndon LaRouche, er der en forskel.

Nu, i 2024, 42 år senere, er dette »beskidte trick« dømt til at mislykkes – ligesom forsøgene på at splitte Rusland ad, inddæmme Kina eller udrydde palæstinenserne. Dengang eksisterede BRIKS-Plus ikke, Kinas Bælte- og Vej-Initiativ eksisterede ikke; Indiens, Kinas og selv USA's avancerede rumprogrammer eksisterede ikke. Den voksende bølge af regeringsbaseret censur af journalister er et forgæves forsøg på at skabe en kølende effekt mod en vulkan af utilfredshed, en utilfredshed, som vokser med hvert forsøg på at mindske dens stemme og magt. Tulsi Gabbard, som engang var næstformand for Demokraternes Nationale Komité, er (med hendes egne ord) »på en hemmelig terrorliste...«. Nu kalder regeringen mig en terrortrussel.« Er det et fantastisk udtryk for magt – eller for svaghed?

I et overmættet miljø kan et enkelt molekyle, en »svag kraft«, fremkalde krystallisering, den pludselige fremkomst af en veldefineret, ordnet struktur, »som ud af ingenting«. På samme måde kan en idé, der er baseret på et princip, som kun få måneder tidligere blev afvist som »upraktisk«, blive den dominerende intellektuelle valuta i en krisetid. Den idé, som repræsenterer et dybere, usynligt, højere, »poetisk« princip, kan tage form af en effektiv politik, som omfavnes af en stor del af, ja hele menneskeheden, så ufuldkomne mennesker og ledere, »selv om de fornægter og afsværger, alligevel tvinges til at tjene den magt, som sidder på tronen i deres egen sjæl.« Det er derfor, at Percy Shelleys ofte citerede bemærkning om, at »digtere er verdens uerkendte lovgivere«, på trods af alle vores fejl og mangler fortæller os, hvilken metode vi og menneskeheden kan håbe på at sejre med. Det er i lyset af denne sandhed, udtrykt af ambassadør Matlock og andre, at den falske autoritet, som i øjeblikket udøves af den totale og evige krigs vampyrer, fordamper, ligesom en vampyr selvdestruerer i sollys.

Foto: Ambassadør Jack Matlock during a Sep. 3 interview with *EIR*'s Mike Billington

At forvandle 'de mange' til 'den Ene' – kampen for en ny strategisk arkitektur

Schiller Instituttets webcast med grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 11. september 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 11. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål til Helga via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chat-siden.

Helga, vi har mange spørgsmål, hvoraf flere handler om de igangværende krige og militariseringen af verden. Men jeg vil gerne begynde med et spørgsmål om, hvordan det går med at opbygge en alternativ arkitektur. Shirley skriver: »Tak til Helga og Harley for jeres indsats for at genoplive den Alliancefrie Bevægelses antikoloniale program. Jeg voksede op i Indonesien, og min familie var stolt af den rolle, vores ledere spillede i kampen for at gøre en ende på den koloniale udnyttelse. Overgangen til et nyt system har taget mange år, men ser ud til at være tilbage på dagsordenen, især med de seneste konferencer som Eurasian Economic Forum (EAEU) og

Forum on Africa-China Cooperation (FOCAC). Kan du opdatere om fremskridtene med disse to begivenheder for at erstatte det imperiale system med et retfærdigt, fredeligt og fremgangsrigt system?"

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, det går godt, for situationen har ændret sig dramatisk i forhold til dengang, den Alliancefrie Bevægelse startede i 1950'erne og 60'erne. På det tidspunkt var de alle sammen stadig udviklingslande, og de kræfter, der forsøgte at forhindre det, var stærke. Nu har vi praktisk talt, især på grund af Kinas fremgang, en meget stærk økonomi, som i mange henseender allerede er den stærkeste økonomi i verden. Der er faktisk en motor i udviklingen, og mange udviklingslande som Indonesien er inde i en god udvikling. Indonesien vil sandsynligvis overhale Tyskland som den tredjestørste økonomi i løbet af meget kort tid. Jeg tænker på FOCAC-mødet i Beijing den 4.-6. september, hvor mere end 50 statsoverhoveder fra de 54 afrikanske nationer var til stede. Mange af dem havde bilaterale møder med præsident Xi Jinping. Jeg synes, der var en meget klar idé om, at fremtiden tilhører det Globale Syd, og at der vil blive gennemført mange udviklingsprojekter.

Jeg siger ikke, at det bliver en let vej, for vi kan også se, at kampen for at forhindre det er meget hård. Der er bestræbelser på at destabilisere flere lande, både af objektive grunde, men også ved at bruge indenlandske sårbarheder. Så det er ikke en let kamp, men jeg synes, at den overordnede tendens er meget lovende. Jeg tror, vi vil se en betydelig konsolidering af bestræbelserne på at opbygge et nyt system på BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober i Kazan i Rusland i næste måned, hvor flere nye medlemmer sandsynligvis vil slutte sig til, og flere andre lande er blevet inviteret som særlige gæster. Jeg tror generelt, at det er en tendens, som ikke kan vendes, medmindre der kommer en tredje verdenskrig. Så stopper alt naturligvis, men jeg tror, at hvis man ikke får tredje verdenskrig – hvilket lige nu er et meget usikkert

spørgsmål – så tror jeg, at det Globale Syd; det er lande, som allerede repræsenterer 85 % af verdens befolkning og omkring 70 % af BNP. Jeg tror, det er ustoppeligt, så med al forsigtighed er jeg meget optimistisk.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål om FN's rolle. Vi begynder med et fra Harry i Colombia, som skrev: »Helga, verdens borgere kræver, at magthaverne stopper aktionerne mod deres borgere. Men FN er en forældet organisation til fordel for den højestbydende, som finansierer dem. Hvorfor sendte FN ikke Blåhjelme som en barriere til Palæstina, hvilket kunne have undgået det nuværende kolossale folkemord?»

Det andet spørgsmål om FN er et spørgsmål om, hvorvidt du forventer, at der vil blive gjort noget ved opfordringen fra Den Arabiske Liga, Organisationen for Islamisk Samarbejde og Den Alliancefrie Bevægelse, som opfordrer formanden for FN's Generalforsamling til at handle inden for rammerne af Enhed for Fred for at imødegå Israels manglende opfyldelse af mandaterne mod folkedrab fra Den Internationale Domstol? Personen bemærker, at de hørte dig tale om dette forslag i sidste uge ved IPC-opkaldet.

ZEPP-LAROUICHE: Problemet er, at FN stadig afspejler efterkrigstidens situation med de fem permanente medlemmer i FN's Sikkerhedsråd. Det er et meget vanskeligt spørgsmål at løse, fordi man ikke ønsker at opgive en vis grad af intervention. Det er klart, at de nuværende fem permanente medlemmer ikke er repræsentative for det Globale Syd. Afrika er ikke repræsenteret; Asien undtagen i form af Rusland og Kina, men ikke set fra den udviklende del af det Globale Syds synspunkt. Så det er et problem, og jeg tror, at grunden til, at blåhjelme ikke engang blev taget i betragtning, er, at USA's permanente veto, som nogle gange blev støttet af briterne, eller at briterne undlod at stemme, grundlæggende blokerede for enhver handling. Det er præcis derfor, at denne »uniting for peace«-resolution nu bliver aktiveret. Det er den klausul, der siger, at hvis FN's Sikkerhedsråd ikke er i stand

til – af en eller anden grund som et permanent veto fra et af medlemmerne – at handle, så er der mulighed for at bringe hele spørgsmålet op i FN's Generalforsamling. Det vil ske i næste uge, jeg tror den 17. og 18., hvor forslaget vil blive diskuteret. Jeg kan kun håbe, at dynamikken bliver sådan – og det er der en god chance for, at den bliver – og at uretfærdigheden kan blive taget op og afhjulpet. Jeg tror, at den første dag er en diskussion, og så er det meningen, at den anden dag skal være en beslutning om en eller anden handling.

Jeg synes, det understreger behovet for en seriøs reform af FN. Jeg tror, at minimumskravet vil være, at det Globale Syd er repræsenteret i forhold til deres antal og betydning. Det vil naturligvis møde hård modstand fra de mennesker, som troede, at de var de dominerende indtil nu. Men jeg tror, det er en proces, der er i gang, og som skal være i gang. Jeg tror, at hovedproblemet er, at den eneste måde, man kan få en reel forbedring af FN på, så man forhindrer, at den, der har den største pengesæk, udnytter den, er at gøre præcis det, jeg foreslog i Ti principper for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Det ville i bund og grund betyde, at man skulle give det lovgrundlag, som er fremragende; hvis man ser på FN's charter, bør det ikke ændres. Hele ideen med de fem principper for fredelig sameksistens bør aldrig ændres. Men jeg tror, at det stadig ville kræve noget, jeg ville kalde en metafysisk understøttelse; noget, der placerer disse love eller principper mere i det fysiske univers' evige love. Det er naturligvis noget, der skal diskuteres, så mange repræsentanter for de forskellige kulturer og civilisationer kan finde et fælles sprog; for sådanne principper findes i alle kulturer og på alle sprog, det er bare sådan, at folk giver dem forskellige navne. Men mange gange betyder de præcis det samme; nogle gange kalder man det »naturlov« som i Europa eller »kosmisk orden« som i Indien. Men ideen om, at vi skal bringe forholdene på Jorden i overensstemmelse med de evige love i universet, tror jeg er noget, der helt sikkert ville forbedre FN's situation enormt.

SCHLANGER: OK, for at blive ved Gaza, så har vi dette fra Patricia i Vancouver, Canada. Hun siger »Jeg så med raseri på, at udenrigsminister Blinken gav en forsinket {proforma} fordømmelse af IDF [Israels forsvarsstyrker], efter at de havde indrømmet, at de havde dræbt Aysenur Eygi, en 26-årig amerikansk statsborger, under en protest på Vestbredden. Jeg råbte til fjernsynet: "Dit hjerteløse skarn, hvornår vil du stoppe de våben, du sender, og som bruges til at dræbe i Palæstina?" Så spørger hun dig, Helga: »Hvornår vågner amerikanerne op til den umoral, der foregår i deres navn?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror helt sikkert, at der kommer bevægelse fra de unge mennesker, de studerende, som lige er vendt tilbage til universiteterne. Jeg synes, jeg har hørt mange rapporter om, at spørgsmålet om folkedrab er mere varmt i debatterne end nogensinde før. Men jeg vil gerne give folk i almindelighed noget at tænke over, for taberne er helt klart først og fremmest det palæstinensiske folk, som udsættes for dette rædselsfulde show, der foregår i Gaza og i stigende grad på Vestbredden. Der er en anden taber, og det er Vesten, eller de lande, der ser gennem fingre med det, der foregår, og lader, som om de er på Israels side, eller er på den israelske regerings side, som ikke er identisk med Israel som sådan. Jeg tror, at tabet af omdømme og følelsen af integritet er så enormt. Den første forsmag på det får man, når man ser på den nylige pressekonference mellem den jordanske udenrigsminister Ayman Safadi og Annalena Baerbock, den tyske udenrigsminister. Hun stod der som en lille pige, der får skældud i skolen for at have dummet sig totalt. Den jordanske udenrigsminister sagde, at man begår den fejl, at man ikke skelner mellem at forsvare Israels interesser og den nuværende israelske regeringsleders interesser, og at man peger på Vestens tab af omdømme, men også på hele systemets integritet. Verdenssystemet er ved at gå i opløsning som følge af dette tab af moral hos dem, der tolererer dette. Og jeg tror ikke, at det kan repareres hurtigt; det ville virkelig kræve en fuldstændig omvending på 100 %. For eksempel hvis landene i

Vesteuropa eller Europa nu ville sige, at vi fortryder, hvad vi gjorde, dette skulle ikke være sket, og vi forpligter os nu fuldstændigt til at genopbygge ikke bare Palæstina, men hele den krigshærgede region, herunder Syrien, Yemen, Irak, Afghanistan. Og vi vil hjælpe med at realisere Oase-planen ved at foretage investeringer i infrastruktur, kunstvanding, bygge byer, opbygge skovbrug, skabe nyt, ferskvand med Oase-planen. Hvis det kom som et budskab fra FN's generalforsamling, tror jeg, at verden ville være villig til at tilgive. Men jeg tror ikke, at chancen for, at det sker, er særlig stor.

Jeg forudser, at Vesten vil – hvis vi ikke tager os sammen i Europa og USA i verdensoffentlighedens og historiens øjne, har vi på ingen måde gjort os selv en tjeneste ved at lade dette ske. Der er stadig tid til at ændre det; derfor bør vi mobilisere for Oase-planen og et nyt paradigme og ideen om, at det nye navn for fred er udvikling. Det ville afhjælpe situationen. Hvis vi nu opbygger en ny økonomisk verdensorden og begynder at samarbejde med det Globale Syd i forsøget på at overvinde fattigdom og underudvikling, ville det være grundlaget for sjælens forløsning og også en vis orden i verden.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche. Hun er drivkraften bag Den Internationale Fredskoalition, som mødes via Zoom hver fredag. Du kan deltage i det, hvis du vil; bare gå til schillerinstitute.com for at finde ud af, hvordan du logger på for at se det. Der er endnu et møde på fredag kl. 11 østlig tid.

Her er et spørgsmål fra Ali i London, som er meget aktiv i fredsbevægelsen der, »Nej til NATO«-bevægelsen. Han skriver: »Blinken er her; Starmer tager til Washington for at mødes med Biden. Jeg frygter, at de vil offentliggøre en beslutning om at give Ukraine grønt lys til at bruge langtrækkende missiler til at ramme Rusland. Hvad tror du, de vil gøre?«

ZEPP-LAROUCHE: Præcis det, du lige sagde. Alt er parat til at

kunne gøre det. Starmer vil tale med Biden på fredag, og Blinken vil være i London i flere dage og tale med Lammy, hans håndlanger, og så vil de sammen tage til Kiev og give Ukraine tilladelse til at bruge ATACMS til dybe angreb ind på russisk territorium. Dette bringer os skridt for skridt tættere på tredje verdenskrig; ideen om, at der ikke er nogen røde linjer, er tåbelig. Disse mennesker spiller hasard med verdens skæbne. På en måde er jeg overrasket over, hvor tålmodig Rusland har været, men jeg er bange for, at den tålmodighed er ved at slippe op. Jeg tror, vi er nødt til at øge fredsbevægelsens aktiviteter. På kort sigt tror jeg, at det er en helt uundværlig ingrediens, for problemet er, at vi stadig har en situation, hvor der i alle lande er et mindretal af mennesker, som er – jeg vil sige – virkelig bange. Hvis man tænker over, hvad der er på spil, så er det eksistensen af alt, hvad vi kender til, af millioner af år på jorden. Titusinder af år med registreret civilisation, alt, hvad der nogensinde er blevet produceret af mennesker med hensyn til videnskab, teknologi, kultur, kunst; alt det vil forsvinde. Ingen vil have en erindring om det. Der vil ikke være noget efter en atomkrig. Det er det, der står på spil, og jeg tror, at den bedste eller en af de absolut nødvendige forudsætninger er, at vi har demonstrationer den 21. september, hvor der er international fredsdag. Jeg tror, der vil være mange aktiviteter i mange lande; hjælp med at opbygge dem. Den 28. og 29. september er der begivenheder i USA, som Scott Ritter og Rage against the War Machine har opfordret til. Og den 3. oktober vil der forhåbentlig være store demonstrationer i Tyskland, især i Berlin. Jeg mener, at det skal manifesteres på samme måde, som fredsbevægelsen gik på gaden i begyndelsen af 1980'erne, hvor hundredtusinder og til sidst en million mennesker gik på gaden. Det skabte et miljø, hvor INF-traktaten måske ikke blev opfundet og udformet, men den var med til at skabe det miljø. Det er det, vi er nødt til at gøre mere påtrængende end nogensinde.

Men det er ikke nok; vi er også nødt til at have en ny

international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. For jeg tror ikke, at hvis man udelader det ene eller det andet land, fordi man har overbevist sig selv om, at det er et diktatur eller et autokrati eller et dårligt land, så tror jeg ikke, at det vil fungere. Vi sidder alle i samme båd på grund af atomvåben, på grund af internettet, på grund af pandemier. Du kan udløse en pandemi på én dag ved at rejse med et fly, og du kan inficere næsten et helt kontinent. Vi er forbundet; vi sidder i samme båd. Hvis det går galt, går det galt for alle. Derfor mener jeg, at vi er nødt til at have et nyt system, hvor man siger, at sikkerheden er udelelig; at det bedste princip, der kom ud af den Westfalske Fred, var, at man skal tage hensyn til den andens interesser, ellers skaber man kimen til den næste krig.

Jeg tror, vi er nødt til påtrængende at diskutere, hvad der er hvert lands sikkerhedsdoktrin; er det i det lands interesse at have en sådan doktrin? For det, der er sket nu, er, at der træffes vidtrækkende beslutninger hen over hovedet på de mennesker, der ikke engang ved, hvad der foregår; som opstillingen, den amerikanske regerings beslutning – hvem det så end er på dette tidspunkt – om at placere langtrækkende missiler i Tyskland. Som Scholz så fåret sagde, at USA traf beslutningen, og at det er en god beslutning. Denne fyr er virkelig – jeg vil ikke gå ind i en lang beskrivelse af, hvad jeg synes, men du kan forestille dig det. Vi er nødt til at have folkets deltagelse i sådanne beslutninger. Regeringens legitimitet kommer fra de regeredes samtykke; det er et af de principper, som bør være normale. Det blev opdaget af Nicolaus af Cusa i det 15. århundrede, og det indgik i selve ideen om forfatninger og regeringens legitimitet. Lige nu er vi meget langt fra det, hvilket kommer til udtryk ved, at folk ikke længere stemmer på disse regeringer. Nu har Scholz opdaget, at han pludselig gerne vil have fred, fordi SPD lige har tabt to valg i Østtyskland. Man kan kun håbe, at den anerkendelse holder lidt længere end til næste valg, som er om en uges tid.

SCHLANGER: Med hensyn til Europas forhold til USA har vi et spørgsmål fra professor Larafi. Han spørger: »Tror du, at en afkobling af forholdet mellem USA og NATO kan bidrage positivt til en ændring af den europæiske sikkerhedsarkitektur og dermed til båndene mellem Rusland og EU?« Jeg tror, at dette til dels afspejler diskussionen om at »Trump-sikre« NATO af frygt for, at Trump vil tilbageholde midler fra NATO, hvis han bliver valgt. Men det har også noget at gøre med hele spørgsmålet om Europa og Rusland. Ville en afkobling fra USA gøre en forskel?

ZEPP-LAROUICHE: Lige nu er der et stort pres på alle for at gøre Europa »Trump-sikkert«, for hvis Trump vinder valget, forventes det, at han vil kræve flere betalinger fra europæerne til deres eget forsvar og muligvis ikke bakke op om NATO på samme måde. Men problemet er, at jeg går ind for mere suverænitet til nationalstaterne i Europa, og sammen kan de arbejde som en enhed, ligesom de Gaulle foreslog ideen om en alliance af suveræne fædrelande. Man er ikke nødt til at have en overnational struktur som EU-Kommissionen til det. Men det ville kræve en fuldstændig holdningsændring; den ændring er synlig blandt nogle kræfter i Europa. Viktor Orbán har bevist, at selv et lille land kan handle på en suveræn måde. Da han overtog EU-formandskabet, tog han straks til Kiev, til Moskva, til Beijing, til Washington, til Mar-a-Lago og foreslog en anden tilgang til Ukraine-krisen. Det blev fuldstændig afvist af EU-Kommissionen, og det er de ikke kommet sig over endnu.

Det ville kræve en anden måde at tænke på. Lige nu er der en enorm debat, hvor parlamentsmedlem Sahra Wagenknecht i det seneste tv-talkshow kaldte Scholz for en vasalkansler. Der er en enorm debat om, hvorvidt man kan bruge sådan et ord om kansler Scholz? Alle europæiske nationer, med få undtagelser, opfører sig som komplette vasaller for USA og briterne. Så det skal brydes, og jeg tror, at hvis de europæiske nationer ville tage en uafhængig tilgang og sige, at vi ønsker at samarbejde med BRIKS, med det Globale Syd, med Rusland, med Kina, med de

andre lande i det Globale Syd, så tror jeg, at det sandsynligvis ville være et sundt chok for USA. På den anden side er jeg ikke sikker på, at idéen om at gå i en uafhængig retning uden at forsøge at få USA med om bord ville løse problemet. For hvis verden deler sig i to blokke, er der stadig en absolut fare for, at det kan gå grueligt galt. Man er nødt til at bryde med den nuværende vilje til at bevare NATO's, Vestens og briternes hegemoni, som i virkeligheden ikke længere eksisterer. Jeg tror, at vi befinder os i det farligste øjeblik, for hvis vi ikke finder en fredelig tilgang, en bevidst beslutning om at stoppe konfrontationen og gå i retning af samarbejde, tror jeg, at vi er i fare for at miste hele civilisationen. Det er derfor, jeg skubber på denne idé om en sikkerhedsarkitektur, som tager hensyn til alle nationers interesser. Det inkluderer naturligvis alle nationer; det inkluderer Rusland, Kina, Nordkorea, Iran, USA og mange andre nationer. Jeg tror, det kræver en anden tilgang, men jeg er af den dybeste overbevisning, at hvis man ikke løser det problem, vil det ikke ende fredeligt.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Hendrik fra Tyskland. Han siger »Når jeg hører dig tale om den forfærdelige koalitionsregering i Tyskland, er jeg enig med dig i, at det er den værste regering i efterkrigstiden. Men jeg vil gerne vide, hvad du mener, der bør gøres. Er der mulighed for et tidligt valg? En mistillidsafstemning? Eller skal vi holde ud indtil det næste planlagte nationale valg i september 2025?«

ZEPP-LAROUICHE: Lad os se, hvad der sker med lokalvalget i Brandenburg den 22. september. Hvis disse mennesker ville bekymre sig om landets udvikling, ville de allerede have trukket sig tilbage. De får den ene afvisning af vælgerne efter den anden. Koalitionen har mindre end 30 % på nuværende tidspunkt. De er den mest upopulære, forhadte og afviste regering, den tyske forbundsrepublik nogensinde har haft siden Anden Verdenskrig. Jeg tror, de forsøger at blive siddende uanset hvad. Lige nu havde de f.eks. et topmøde om migration;

koalitionsregeringen og CDU, CSU-oppositionen. Det eksploderede, fordi de ikke kunne nå frem til en aftale; ingen, nul. De kan heller ikke blive enige om budgettet for næste år. Det er u håndterligt.

Jeg tror, de vil undgå et mistillidsvotum, for de kan bedre lide deres position og de privilegier, der følger med den, end noget andet. Derfor tror jeg, at de vil forsøge at holde fast i den til den bitre ende, uanset hvad der sker strategisk i mellemtiden. Jeg tror, at det eneste, man kan gøre under disse omstændigheder, er at organisere befolkningen, så de begynder at tage ansvar for, hvad der sker med Tyskland. Tyskland er lige nu et skrækscenarie; økonomien er i frit fald. Nu, endelig, efter lang tid, begynder selv brancheforeningerne at advare om, at det er ved at ske. Men de foreslår ikke en ændring, for de foreslår ikke et brud på den grønne aftale; de taler stadig om overgangen til den grønne økonomi, som er en af hovedårsagerne til, at vi er ved at tabe Tyskland på så mange måder. Se på, hvad der sker i sundhedssektoren; den utrolige nedskæring af – Lauterbach har netop foreslået en reform, som vil lukke mange små hospitaler rundt omkring på landet – er allerede forsvundet. I visse områder er forsyningen af mennesker ikke længere sikret; man skal vente otte til ni måneder på at komme til en specialist, selv hvis man har akutte problemer. Det tyske sundhedssystem er ved at falde fra hinanden, bunden er ved at gå ud. Jeg kan kun forestille mig, hvad der vil ske, hvis det bliver værre. De værste ting kan gentage sig med hensyn til vold; det er allerede ret slemt, men den måde, regeringen forsøger at orkestrere det på, er at skyde skylden på alt andet end deres forkerte politik.

Jeg tror, at det eneste middel er at uddanne borgerne. Se på, hvad vi gør – Schiller Institutet og vores internationale bevægelse, IPC. Der er andre kræfter i Tyskland, som er ved at vågne op, men jeg tror, vi er nødt til at forene os, for jeg kan kun sige, at krisen er ved at nå et kogepunkt, og vi har

ikke nok borgere, som har modet under disse omstændigheder, eller forpligtelsen til at kvalificere sig til at finde en bedre løsning end den nuværende regering. Jeg kan kun bede jer om at slutte jer til os, og lad os gøre det bedste, vi kan.

SCHLANGER: Her er et sidste spørgsmål til dig fra en mangeårig tilhænger, som sagde, at han var meget taknemmelig for markeringen forleden af Lyndon LaRouches 102-års fødselsdag. Han sagde, at han i den forbindelse gerne ville komme med et forslag. »Det er i dag 23 år siden, den 11. september 2001, at operationen med at fremme den nationale sikkerhedsstat blev fremmet af de såkaldte 'terroristers' angreb på New York City og Washington. Lyndon LaRouche forudsagde i januar samme år, at der ville komme en rigsdagsbrand, som ville give de neokonservative en begrundelse for at gå videre med den nationale sikkerhedsstat til dataindsamling, overvågning, censur og så videre. Nu ser vi, at dette angreb på det første forfatningstillæg er ved at tage fart, så det truer forfatningens beskyttelse af ytringsfriheden. Kunne du udgive en pamflet om LaRouches advarsel i januar 2001 om truslen om rigsdagsbrand og spore konsolideringen af en fascistisk stat fra dengang til i dag for at give folk en mulighed for at kæmpe tilbage?«

ZEPP-LAROUCHE: Tak for dette forslag; jeg synes, det er et fremragende forslag. Det gør mig meget glad, for du har lige svaret på det, jeg sagde før, nemlig at vi er nødt til at lade borgerne tage ansvar for tingenes tilstand. Det, du lige har foreslået, synes jeg er et glimrende eksempel på netop det. Jeg vil stadig i dag diskutere det med mine kolleger, for det er helt på sin plads. Da min afdøde mand Lyndon LaRouche lavede denne video, og du kan se den på internettet. Jeg tror, det var den 3. januar 2001, tre uger før Bush-regeringen tiltrådte. Han sagde, at denne regering vil stå over for så enorme finansielle vanskeligheder i det finansielle system, som de ikke er forberedt på at håndtere. Derfor vil de have en tendens til at gå efter et påskud med en ny rigsdagsbrand for

derefter at gennemføre præcis det, som rigsdagsbranden gjorde i første omgang; nemlig at gå over til fascistisk politik. Det var det, der skete præcis ni måneder senere den 11. september. En del af den dokumentation, du henviser til, er, at han ved et rent tilfælde gav et live-interview til radioen i Salt Lake City, Utah. Han havde ingen andre oplysninger; han tænkte bare på det. Det var omkring kl. 9, da de første fly ramte World Trade Center. Han sagde, at det kun kunne være sket i samarbejde med korrumperte kræfter i det amerikanske sikkerhedsapparat. Han havde viden om, hvordan flyforholdene var, og om sikkerheden under flyvningerne. Så det er præcis det, der stadig er spørgsmålet. Der var en indsats fra 9/11-kommissionen, men den blev undertrykt. Jeg tror, det ville være meget nyttigt, for under påskud af terrortrusler blev krigen mod terror, hele interventionskrigen, startende med Afghanistan og Irak og Libyen, resultatet af alt dette. Vi nåede frem til den nuværende katastrofe; i en vis forstand kan man sige, at det var Maidan-kuppet for USA. Jeg vil helt sikkert foreslå mine kolleger, hvad du lige har sagt.

SCHLANGER: Vi er nået til slutningen af spørgsmålene. Helga, kan du give os et hurtigt overblik over, hvad der vil blive diskuteret på Den Internationale Fredskoalitions møde på fredag?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg vil bede folk om at se på referatet af IPC-mødet fra sidste fredag, den 6. september, som var et absolut gennembrud. Vi havde ekstraordinære patrioter fra flere lande, men især fra USA. Ambassadør Jack Matlock; Ted Postol; oberst Larry Wilkerson; så havde vi en meget vigtig tysk professor, Wilfried Schreiber; vi havde oberst Ralph Bosshard fra Schweiz; tidligere præsident Donald Ramotar fra Guyana. Den diskussion er allerede et absolut must for alle, der ønsker at finde ud af, hvorfor vi befinder os i en så farlig situation, for det, som ambassadør Matlock sagde, var, at de løfter, der blev givet til Gorbatsjov i 1990 – han er en autoritet; han var et tidsvidne. Det, han siger, er i skarp

modstrid med mange af de fortællinger, der kommer ud i dag. Så gik professor Postol, en førende atomekspert, naturligvis ind i forfærdende detaljer om, hvorfor den nuværende situation med atomvåben er så farlig, og mange andre ekstremt vigtige bidrag. Så se venligst på det.

Jeg tror endda, der er en kort version af det nu som en teaser, så du kan få en fornemmelse af, hvad du kan forvente. Og vi har et separat interview med ambassadør Matlock, som han gav til Schiller Instituttet og {EIR}, som også kan findes på Schiller-siden, og som er et absolut must-foredrag om de sidste 30 års historie. Det har skabt en del røre; det er blevet genudgivet eller refereret til i interviews og artikler om det flere gange.

Så vi vil have en fortsættelse af diskussionen; jeg tror, at professor Postol er en af talerne igen. For folk er nødt til at vågne op og indse, hvilken fare vi befinder os i. Så vær med; hjælp os med at forene fredsbevægelsen internationalt. Kun hvis vi står sammen, vil vi forhåbentlig være stærke nok til at få vores stemme hørt.

SCHLANGER: Helga, tak fordi du er med os igen i dag, og vi ses fredag morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, til fredag.

Vigtige diplomatiske skift på vej, men der er brug for mere

JASON ROSS

Den 9. september 2024 – EIRNS

Er de igangværende, meningsfulde diplomatiske fremskridt mod fred tilstrækkelige til at ændre regeringerne i de angloamerikanske NATO-lande?

Der er store diplomatiske bestræbelser i gang i forbindelse med Israels overtrædelse af folkeretten i dets angreb på det palæstinensiske folk. For det første har Den Arabiske Liga, Organisationen for islamisk Samarbejde og Den Alliancefrie Bevægelse skrevet et fælles brev til den nuværende formand for FN's Generalforsamling og bedt ham om at genindkalde forsamlingen i næste uge inden for rammerne af Uniting for Peace, som blev etableret ved UNGA Resolution 377, for at tage fat på Israels manglende overholdelse af Den Internationale Domstols (ICJ) udtalelser. De kræver handling i næste uge med et hastemøde, der begynder tirsdag den 17. september, og handling onsdag den 18. september.

En rapporteret resolution, som Det Palæstinensiske Selvstyre har sendt i omløb, viser, hvordan denne handling kan udformes. Den minder om vigtigheden af international lov, Israels afvisning af at overholde ICJ, kræver, at Israel »straks afslutter sin ulovlige tilstedeværelse i de besatte palæstinensiske områder«, kræver ret til at vende tilbage for alle dem, der er blevet fordrevet siden grænserne i 1967, og opfordrer blandt andet FN's medlemslande til at ophøre med at støtte Israels militære aktiviteter i disse områder.

Som svar på dette initiativ har Israels udenrigsminister, Israel Katz, truet med at »knække og opløse« Det Palæstinensiske Selvstyre, hvis det ikke ophører med sine bestræbelser på at holde Israel ansvarlig over for international lov.

Hvad angår ICJ, har Sydafrika en deadline den 28. oktober til at indsende yderligere materiale for at opretholde sin sag mod Israel, hvis diplomater arbejder på overtid for at få USA til at lægge pres på Sydafrika for at få landet til at droppe sagen.

Det virker ikke sandsynligt, at det vil lykkes for Israels diplomater. I dagene op til Forum on China-Africa Cooperation mødtes Sydafrikas præsident Cyril Ramaphosa og Kinas præsident Xi Jinping og udsendte en fælles erklæring, som indeholdt nedenstående:

“De to parter er dybt bekymrede over den alvorlige humanitære katastrofe i Gazastriben, der er forårsaget af den israelsk-palæstinensiske konflikt og dens afsmittende følgevirkninger. ... Kina roste den positive rolle, som Sydafrika har spillet i at aktivere det internationale samfunds rolle i konflikten i Gaza, og er villig til at arbejde sammen mod en omfattende, retfærdig og varig løsning på et tidligt tidspunkt. Sydafrika udtrykte sin påskønnelse af Kina for med succes at have inviteret forskellige palæstinensiske fraktioner til at holde en forsoningsdialog i Kina og for at have underskrevet Beijing-erklæringen.»

(De roste også Kinas og Brasiliens samt Den Afrikanske Unions indsats for at afslutte konflikten i Ukraine).

I mellemtiden gav Jordans udenrigsminister sin tyske kollega en alvorlig opsang om, at ofrene for den nuværende israelske regering ikke kun er det palæstinensiske folk, men også selve folkeretten og anseelsen af nationer som Tyskland, der præsenterer sig selv som menneskerettighedsforkæmpere. »Hvornår vil Tyskland indføre sanktioner mod dem, der klart overtræder folkeretten og den humanitære folkeret?« spurgte han hende under deres fælles pressekonference.

Den tyske kansler Olaf Scholz, som gentagne gange har understreget sit ukuelige engagement i Ukraine, har måttet indrømme, at fremtidige fredsdiskussioner i Ukraine må omfatte Rusland, noget som han sagde, at selv Zelenskyj anerkender.

Selv CNN har ikke været i stand til at fremstille Ukraines militær i et positivt lys. Tv-stationen har måttet indrømme,

at moralen er lav, mens antallet af deserteringer og ulydighed er højt.

Så langt, så godt, men tro ikke et øjeblik, at nogen af disse udviklinger vil forhindre det angloamerikanske herredømme i at risikere alt, selv atomkrig, for at opretholde dets ubestridte forrang i verden!

Der er rapporter om endnu et kommende forsøg fra de ukrainske styrker i Kursk på at angribe atomkraftværket, hvilket ville være blandt de mest optrappende tiltag, man kunne forestille sig.

Den anden side af krigsførelsen er mental – herunder krigen mod tanke- og ytringsfrihed. Mens de fleste europæiske lande aldrig har nydt godt af den stærke beskyttelse, der er nedfældet i det første tillæg til den amerikanske forfatning og i flere højesteretssager, går situationen fra slemt til værre. I Storbritannien har ingen ringere end den tidligere ambassadør Craig Murray f.eks. besluttet at flygte fra sit hjemland på grund af risikoen for, at han (igen) bliver fængslet for sin politiske aktivitet. Den seneste, meget mærkelige rapport i USA om russiske agenter, der angiveligt betaler absurd store beløb til influencere på de sociale medier, peger på de igangværende og kommende forsøg på at kontrollere alle politiske budskaber under »Russiagate«-lignende undskyldninger. Betänk også anholdelsen af Pavel Durov fra Telegram i Paris, Frankrig.

Selv de gensidigt fordelagtige projekter, der vil bringe verden ud af fattigdom og menneskeheden til stjernerne, har deres modstandere. Energiprojekter i Afrika angribes som bekendt for deres angiveligt forfærdelige miljøeffekter, mens *hundredtusinder* af mennesker på hele kontinentet *hvert år* dør af indendørs luftforurening forårsaget af madlavning med træ, møg eller anden biomasse i stedet for elektricitet eller gas.

Hvor mange mennesker, som burde arbejde for at stoppe den

kommende verdenskrig, bruger i stedet deres tid på at fokusere på klimaforandringer? Hvilke andre undskyldninger – hvilke andre »problemer« – søger folk for at undgå at se det store billede?

LaRouche-bevægelsen har i årtier beskæftiget sig med verdens historiske retning fra højeste niveau, herunder den højere vision om udvikling, der gør det muligt at løse kriserne i Sydvestasien. Den Internationale Fredskoalition, indkaldt af Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, påtager sig opgaven med at forstærke indsatsen for at stoppe krig, samtidig med at den præsenterer parametrene for en *aktiv, energisk* fred, der sømmer sig for vores menneskelige arts iboende værdighed.

Foto: GovernmentZA

LaRouche og historiens ustoppelige kraft

STEWART BATTLE

Den 8. september 2024, EIRNS

Den 8. september markerede Lyndon LaRouches (1922 – 2019), 102-års fødselsdag – den verdenshistoriske statsmand og sin tids mest præcise økonomiske prognosemager. Der er ingen, hvis liv og bidrag står mere i centrum af den aktuelle verdenshistorie end LaRouche, og samtidig hvis fjender hårdere forsøgte at lukke munden på, bagtale og eliminere. Da det nuværende verdenssystem er i færd med at bryde sammen og skifte fra efterkrigstidens orden til en ny, post-kolonial arkitektur (hvis vi overlever en sådan overgang), er der

ingen, hvis arbejde vil spille en mere afgørende rolle for et nyt systems succes end Lyndon LaRouche – hvis arv i øjeblikket bæres videre af hans kone, Helga Zepp-LaRouche.

I et interview i 1976 insisterede LaRouche på, at »efterkrigstidens internationale monetære system er i færd med at kollapse«, og advarede om at hvis det ikke blev erstattet, var verden på vej mod en depression værre end i 1930'erne, og en atomkrig mellem supermagterne. Men han opstillede også forudsætningerne for en løsning på denne krise:

»Det er klart, at der ikke er noget problem mellem Sovjetblokken og NATO-landene som nationer, der ville berettige en atomkrig. Det er udelukkende den monetære krise, som har bragt os i denne situation. Så derfor, hvis vi får et nyt valutasystem, fjerner vi ikke kun faren for en generel depression – der behøver ikke at opstå en depression – men vi fjerner også den verdenssituation, der ville føre til atomkrig.»

Derfor, sagde LaRouche, »er den grundlæggende form for løsning i det væsentlige denne: OECD-landene er bankerotte, udviklingssektoren er bankerot. Men det behøver ikke at være en katastrofe... Man tager simpelthen denne masse af ubetalelige papirer, skubber dem til side til fremtidig genforhandling, opretter et nyt pengesystem for at skabe kredit til at holde basisproduktionen og landbruget og industrien i gang. På nuværende tidspunkt kan vi få, dvs. enhver i Det Hvide Hus, der ønsker det, kan få et nyt internationalt pengesystem, som ville formidle ca. 300 mia. dollars om året i langsigtet kredit, primært til eksport af industrivarer fra den avancerede sektor til udviklingssektoren, hvoraf USA's andel ville udgøre ca. 100 mia. dollars om året. Det ville få os ud af depressionen; det ville få verden ud af depressionen, og det ville tilvejebringe et stabilt pengesystem og et langsigtet perspektiv for vækst. Uden en sådan foranstaltning er der intet håb om at undgå depressionen, og jeg tror, der er meget lidt håb om at undgå

krig.«

I et senere spørgsmål uddybede LaRouche, hvordan dette ville fungere, herunder de vigtigste investeringsområder for global økonomisk vækst: »Vi har i udviklingssektoren en kapacitet i form af veldefinerede projekter ... landbrugsudvikling, udvikling af industricentre, byudvikling og udvikling af infrastruktur. Vi er i stand til at investere op mod en halv billion dollars om året i udviklingssektoren – det er verdens kapacitet. Det indebærer massiv landbrugsudvikling på det asiatiske subkontinent, vi kan gøre Rio de la Plata-regionen i Sydamerika, det vil sige det nordlige Argentina, det sydlige Brasilien og Uruguay, til et af verdens store landbrugs- og industriområder med hensyn til produktion; alt der kræves er traktorer, gødning og så videre. Sahel, som nu er et hjemsted for pest, sult og sygdom, kan i løbet af 15-20 år ikke kun på kort sigt bringes ud af sin nuværende elendighed, men kan blive den store brødkurv for hele Afrika. Derudover har Indien ... selv om det på den ene side er et fattigt land med hensyn til landbrug, har Indien den tredjestørste befolkning af videnskabsfolk og ingeniører i verden – et stort industrielt potentiale samt midlerne til at udvikle sit landbrug...

»Biproduktet af at øge verdens eksport til udviklingssektoren med 300 milliarder dollars til denne type arbejde ville betyde, at man ville opnå en yderligere vækst i de industrielle behov, en vækst i verdenshandlen, hvilket ville betyde, at vi ville være i gang med det største industrielle opsving i moderne historie.«

Med andre ord opfordrede LaRouche til at skabe en ny, win-win finansiel arkitektur, som ville fremme global økonomisk vækst. Det ironiske ved den nuværende situation, især i anledning af LaRouches 102-års fødselsdag i september, er, at LaRouches prognose fra 1976 på en måde er sammentrængt til den nuværende situation i verden i dag. Overvej følgende:

Det vestligt dominerede finanssystem er overbelånt og balancerer på randen af kollaps, kun holdt flydende af enorme

mængder af dollars, som er blevet pumpet ind i systemet i løbet af de seneste år på bekostning af drastisk faldende levestandarder for amerikanere og borgere over hele verden. Samtidig kaster nationerne i Vesten sig hovedkulds ud i en potentiel atomkrig mod Rusland, med Kina inden for rækkevidde, som følge af de to sidstnævntes afvisning af at indføre det stadig mere bankerotte og dysfunktionelle system, som LaRouche beskrev for næsten 50 år siden. Det er også ironisk, at både Rusland og Kina i sidste uge var værter for deres egne respektive topmøder, Eastern Economic Forum (EEF) i Vladivostok og Forum on China-Africa Cooperation (FOCAC), hvilket er et udtryk for, at voksende dele af verden netop tager spørgsmålet om fysisk økonomisk udvikling op som hjørnesteinen i en ny win-win økonomisk arkitektur til at erstatte det uddøende transatlantiske.

Det er netop et sådant truet nyt system, som angloamerikanerne har erklæret, at de vil gå til atomar verdenskrig for at stoppe.

Lørdag den 7. september blev cheferne for de amerikanske og britiske efterretningstjenester kørt i stilling foran et publikum i London for at advare verden om den »fare«, som Rusland og Kina udgør, og samtidig insistere på, at det »særlige forhold« mellem USA og Storbritannien vil understøtte verden »ind i det næste århundrede«. De undlod at nævne, at USA i øjeblikket er ved at revidere sin atomdoktrin, mens USA og Storbritannien er ved at afskaffe kravene om fornyelse af deres atomdelingsdoktrin som forberedelse til en potentiel forebyggende atomkrig mod Rusland. De undlod også at nævne, at der er en stadig større indsats i gang for at konfrontere Kina, herunder den potentielle udstationering af Tomahawk-missiler med mellemlang rækkevidde i Indo-Stillehavet.

Mens mange måske lader sig narre af den slags tegneserieagtige fortællinger, er sandhedens magt – som LaRouche udøvede den – langt stærkere. Historien kan ændres gennem en fælles indsats fra små, men intellektuelt overlegne grupper af organisatorer,

som er i stand til at formidle ovennævnte sandhed til andre – især i krisetider, hvor tidligere accepterede fortællinger bryder sammen. Sådan er det med den Internationale Fredskoalition, som netop har holdt et banebrydende møde i sidste uge. Fat mod i denne proces, og udbyg koalitionen i de kommende dage og uger.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Video: USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig: Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

Ikke korrekturlæst

USA's nye atomare doktrin: Grund til at verden bekymrer sig: Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 66, 6. september 2024

ANASTASIA BATTLE: Mit navn er Anastasia Battle. Tak, fordi I er kommet. Jeg vil være jeres ordstyrer. Dette er Den Internationale Fredskoalition, vi har folk fra over 50 lande, som er kommet til disse møder i løbet af de sidste 66 uger, som vi har gjort i træk for at koordinere alle vores bestræbelser som fredsbevægelse rundt om i verden. Jeg har mine to medordstyrere, Dennis Speed og Dennis Small. Bare for

at give jer en fornemmelse af, hvordan dette forum fungerer, så har vi en overordnet åbning med talere, relevante eksperter, embedsmænd, som vil holde en præsentation i dag, og så har vi en fælles diskussion.

Grunden til, at vi oprettede dette forum for 66 uger siden, var at forene den internationale fredsbevægelse; at bringe folk sammen over deres ideologier, over deres forskelle, og at sige, at vi er nødt til at skabe ægte fred nu, ellers står vi over for en atomar tredje verdenskrig. For et år siden troede jeg, at det var så tæt på, som vi overhovedet kunne være; jeg havde aldrig forestillet mig, hvor vi er i dag. Jeg giver ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Først og fremmest vil jeg gerne byde jer alle velkommen. Jeg er meget taknemmelig for, at vi i dag har en lang række ekstremt vigtige eksperter, fordi det er så påtrængende at bringe videnskabelig klarhed ind i den strategiske debat. Vi befinder os tydeligvis ikke kun midt i to egentlige regionale krige, men i en førkrigssituation, som er domineret af informationskrigsførelse i forsøget på at kontrollere fortællingen. Vi ser mange ekstremt bekymrende eksempler på, at ytringsfriheden og pressefriheden bliver undertrykt. Resultatet af alt dette er, at befolkningen for størstedelens vedkommende befinder sig i en tilstand af forvirring.

Vi er alle ekstremt bekymrede for, at situationen i Ukraine er ved at komme ud af kontrol. I dag er der møde i kontaktgruppen Ramstein-Ukraine. Præsident Zelenskyj er der, og han kræver, at Ukraine får flere langtrækkende missiler med tilladelse til at ramme dybt inde på Ruslands territorium, fordi målet angiveligt stadig er at »påføre Rusland et strategisk nederlag«, hvilket i betragtning af, at det er den største atommagt, er praktisk talt umuligt uden at forårsage ødelæggelse af hele verden. Forsvarsminister Austin svarede

straks Zelenskyj og sagde: "Jeg forstår, at det haster. Vi vil gøre alt, hvad vi kan.«

Mens situationen i Donbass ser ret dystert ud for ukrainerne – russerne vinder hurtigt kontrol – er situationen i Kursk heller ikke holdbar. Flere og flere droner og missiler bliver sendt ind i Rusland. I går kom det russiske udenrigsministeriums talskvinde Zakharova med et meget stærkt angreb og sagde, at London står bag droneangrebene inde i Rusland; og at det er London, der ubarmhjertigt stræber efter at optrappe konflikten. Derefter gav hun en lang liste med eksempler på, at det har været tilfældet i de sidste mange år. Hun mindede også om, at det russiske udenrigsministerium den 6. maj i år havde udsendt en advarsel om, at alle britiske militære anlæg og udstyr på ukrainsk territorium og udenfor vil blive ramt, hvis dette ikke stoppes. På sidelinjen af Eastern Economic Forum sagde Zakharova også, at europæerne ikke forstår, hvad de bliver trukket ind i af USA, af angelsakserne.

Den 29. juli underskrev Biden en ændring af den amerikansk-britiske gensidige forsvarsaftale fra 1958. Denne nye aftale fjerner udløbsdatoen, fordi der var en bestemmelse om, at denne aftale skulle fornyes hvert tiende år. Malcolm Chalmers, vicegeneraldirektør i den britiske tænketank RUSI, sagde, at det er meget godt, for nu behøver man ikke længere at bekymre sig om skiftende regeringer, for på denne måde er det åbenbart tanken at gøre aftalen permanent eller »Trump-sikker«.

Hvad er det, europæerne bliver trukket ind i? At finde sandheden er lidt som at skrælle et løg. Lad mig skrælle et lag: I slutningen af august rapporterede {New York Times}, at Biden allerede i marts havde underskrevet en ny amerikansk atomar doktrin, som er aldeles hemmelig og angiveligt ikke engang findes i elektronisk form; der er kun udleveret en håndfuld trykte eksemplarer til meget udsøgte personer. Ifølge {New York Times} står der, at USA skal forberede sig på en trefrontskonfrontation mod Rusland, Kina og Nordkorea. Et par

måneder senere, efter marts, i juli på NATO-topmødet, meddelte den tyske kansler Scholz bare nonchalant, at USA havde besluttet at placere amerikanske mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026, og at det var en god beslutning. Ingen debat i Forbundsdagen, ingen offentlig debat i Tyskland, ingen diskussion med europæiske allierede, i modsætning til i 1979, da beslutningen om at omstille NATO blev truffet, og der var en bred offentlig diskussion blandt de allierede. Fire allierede delte beslutningen sammen med Tyskland. Det er klart, at hvis USA placerer missiler i Tyskland, påvirker det alle de allieredes sikkerhedsinteresser.

I en diskussion med militære eksperter fandt jeg ud af, at beslutningen om at placere disse missiler i Tyskland i 2026 ikke blev truffet på sidelinjen af NATO-topmødet eller endda i bilaterale diskussioner før. Beslutningen blev allerede truffet i 2021, nemlig at det er en del af USA's avancerede nationale system, og derfor er der ikke behov for nogen diskussion med de allierede. Hvad dette gør, er meget indlysende: Det gør Tyskland til den strategiske scene for en konfrontation mellem de to mest magtfulde atommagter og nu for et potentielt sammenstød mellem det Globale Nord og Rusland, Kina og Nordkorea.

Lad mig hurtigt se på, hvordan vi er nået dertil. I december 2017 udgav USA den nationale sikkerhedsstrategi (NSS) under ledelse af H.R. McMaster, som på det tidspunkt var national sikkerhedsrådgiver. I dette dokument blev Rusland og Kina for første gang nævnt som geopolitiske rivaler. Det skete præcis fire år efter, at Xi Jinping i 2013 havde annonceret Den Nye Silkevej, som var begyndt at tage sig af udviklingsprojekter i mange udviklingslande. Dette dokument siger det ikke udtrykkeligt, men kræver en gentænkning af politikken og siger, at integrationen af Kina i WTO var en fejl, og at det var nødvendigt for USA at hævde sin militære dominans. Kort tid efter, den 19. januar 2018, udsendte Pentagon den nationale forsvarsstrategi (NDS), som jeg tror stadig er

klassificeret den dag i dag. Den kræver, at afskrækkelse opgraderes i tre regioner – Indo-Stillehavet, Europa og Nærøsten – og at alle våbensystemer, inklusive atomvåben, moderniseres. En måned senere, den 3. februar 2018, offentliggjorde de Nuclear Posture Review (NPR), som opfordrede til modernisering af triaden, herunder udstationering af atombomber med lavt energiindhold på Trident-ubåde og andre steder.

Nu, en måned senere, den 1. marts 2018, annoncerede præsident Putin de nye atomvåben, som Rusland havde udviklet – de hypersoniske missiler, Avangard, det hypersoniske krydsermissil Kinzhal, som kan gå Mach-20 og har meget høj manøvreedygtighed, og forskellige andre undervandsdroner og laservåben. Kort tid efter annoncerede USA den opdaterede amerikanske rumdoktrin, og den daværende chef for den amerikanske rumkommando, James Dickinson [faktisk først chef for den amerikanske rumkommando i 2020], sagde: »Vi vil forsøge at undgå konflikt, men hvis det mislykkes, vil vi vinde krigsførelse i rummet.«

Alt dette var tæt koordineret med briterne. Den britiske forsvarsminister Mark Lancaster sagde: »Politikken for NSS, NDS og NPR er også den britiske regerings politik.« Det omfattede Obamas drejning mod Asien, og for omkring tre år siden blev hele denne politik opgraderet ved at opfordre til et netværk af regionale partnere og allierede. AUKUS blev oprettet, som først kun var USA, Storbritannien og Australien, derefter Quad-systemet med Japan, Sydkorea og Indien, og nu tales der om, at New Zealand skal være med. Ideen om et globalt NATO kom mere og mere i forgrunden. Der var et møde mellem von der Leyen og Stoltenberg, hvor de sagde, at EU og NATO nu er fuldt integreret og vil arbejde sammen.

Så NATO er helt klart broen til, hvordan Europa bliver trukket ind i den kommende konflikt mellem USA og Kina – eller det skulle være planen. Og Tyskland deltog i en typisk forventningsfuld lydighed for flere uger siden i en

Stillehavsmanøvre. Den tyske forsvarsminister Pistorius løb rundt på Hawaii og proklamerede stolt, at Tyskland havde bidraget med to små skibe til disse krigsmanøvrer. Så dette er fuldt ud under forberedelse. For to dage siden besøgte kansler Scholz Todendorf, hvor luftforsvarssystemet IRIS-T blev vist frem; og han sagde offentligt – og det blev transmitteret af tysk tv – »Rusland har opsagt INF-traktaten.« Det er en del af fortællingen; det er absolut ikke sandt. INF-traktaten, som for en stor dels vedkommende var resultatet af de store demonstrationer i begyndelsen af 1980'erne, hvor en million mennesker til sidst gik på gaden for at protestere mod de mellemdistancemissiler, der blev udstationeret – SS-20 og Pershing II. Dette var effektivt, indtil INF-traktaten den 5. februar 2005 ødelagde alle amerikanske og russiske systemer, der tilhørte denne kategori. Det, der var nyttigt, var et unikt kontrolsystem, som ikke kun kunne kontrollere systemernes eksistens, men også deres konstruktion og endda designet på de kontorer, hvor ingeniørerne udarbejdede disse planer. Den traktat udløb i 2015. USA ventede fire år mere, og i februar 2019, med seks måneders varsel, opsagde USA INF-traktaten pr. 1. august 2019. En dag senere, den 2. august 2019, sagde Rusland, at hvis en traktat, som kun har to partnere, bliver opsagt af den ene part, er der ingen grund til at beholde den, men vi opretholder et moratorium, som jeg tror, de stadig holder den dag i dag, om ikke at opstille sådanne missiler lige siden.

Den anden fejltagelse eller løgn, som Scholz udtalte i Todendorf, var, at sådanne missiler også ville blive opstillet i Kaliningrad. Da Berlin kun ligger 530 km væk, kunne de ramme Berlin. Han talte tydeligvis om Iskander-missilerne, som har en rækkevidde på under 500 km. Hvordan de kunne ramme Berlin 530 km væk, skal man have et særligt regnestykke for at komme frem til. Det sker hele tiden.

Der er en meget enkel måde at løse det på. Begge sider bør genindføre det kontrolsystem, som fungerede så godt i hele

INF-traktatens løbetid.

Jeg vil gerne stoppe her, for jeg vil bare sige, at dette ikke er noget, der er sket på grund af krigen i Ukraine eller noget andet i den seneste tid. Planen om at dæmme op for Kinas fremgang tror jeg har været synlig i hvert fald siden 2017. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at have en påtrængende strategisk debat; en inkluderende debat om, hvilken slags sikkerhedssystem vi virkelig er nødt til at have for at bevare eksistensen af alle vores nationer. Tak for det.

{{Under diskussionen:}}

DENNIS SPEED: Vi har haft en omfattende diskussion om spørgsmålet om den nuværende fare, og hvordan vi er havnet her. Der har været mange forskellige præsentationer, forskellige aspekter. Og især vores europæiske gæster, professor Dr. Wilfried Schreiber fra Tyskland og oberstløjtnant Ralph Bosshard fra Schweiz, har givet et godt indblik i, hvordan det ser ud fra folk uden for USA's synspunkt, hvilket er et ekstremt vigtigt element. Jeg vil bare spørge dig, for at få os i gang, for vi havde en video fra dig, som vi ikke viste; vi ville vente og se, om vi fik fat i dig. Kan du ud fra din erfaring – for du var der; du var med, da muren faldt, og kom så ind under Reagan-administrationen og forhandlede om den situation. Hvorfor er det, at vi har forrådt den forståelse, og hvad har det betydet for verden, at USA ikke gjorde det, som du og andre forsøgte at gøre på det tidspunkt?

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Hvis du taler om løftet om ikke at udvide NATO mod øst, ja, så vil jeg sige, at min udenrigsminister, Baker, den tyske udenrigsminister og den britiske premierminister alle forsikrede Gorbatsjov om, at hvis han godkendte sammenlægningen af de to tyske stater – dvs. sammenlægningen af Den Tyske Demokratiske Republik og Vesttyskland – så ville der ikke ske nogen udvidelse af NATO. På et tidspunkt sagde udenrigsminister Baker faktisk, at hvis der ikke sker nogen udvidelse af NATO, ikke en tomme, ville

det så ikke være bedre at have et forenet Tyskland i NATO? Og Gorbatsjov svarede, at enhver udvidelse naturligvis ikke er tilladt. Men han fortsatte med at sige, at han godt kunne forstå, hvorfor vi måske ville beholde NATO, selv med et forenet Tyskland.

Da traktaterne skulle skrives, kom det ikke med i de formelle traktater. Det var, vil jeg sige, diplomatiske løfter. Jeg vil sige, at dette løfte blev givet på baggrund af en tidligere erklæring fra den første præsident Bush, som på sit møde med Gorbatsjov på Malta aftalte, at hvis Sovjetunionen lovede ikke at bruge magt i Østeuropa for at forhindre politiske forandringer – det vil sige demokratisering – og præsident Bush lovede, at vi ikke ville drage fordel af demokratiseringen. Så baggrunden var ret klar: Gorbatsjov følte, at han havde sikkerhed for, at der ikke ville ske flere udvidelser af NATO.

Da den formelle aftale blev indgået, blev der gjort en undtagelse for det tidligere Østtysklands territorium, idet det ganske vist fik lov til at være en del af NATO, men der måtte ikke være udenlandske tropper eller atomvåben stationeret der. Det stod formelt i traktaten.

Lad mig lige tilføje, at for Rusland har problemet ikke så meget været udvidelsen af NATO. Det vil sige det faktum, at USA i realiteten ville garantere sikkerheden. Det, de har været mest imod – og det blev påpeget over for os i 1990'erne – var udstationeringen af amerikanske eller andre vestlige baser i disse lande. Så vi skal huske, at præsident Putin faktisk ikke havde noget imod den første udvidelse af NATO – han var ikke premierminister dengang – men den yderligere udvidelse til de tre baltiske lande, da den blev foreslået, var han i New York til et møde i Council on Foreign Relations, tror jeg, det var. Jeg spurgte ham direkte, hvad han mente om udvidelsen af NATO til de tre baltiske lande. Han sagde, at han mente, det var unødvendigt, men så længe der ikke var nogen baser, havde han ingen indvendinger.

Så problemet har været kombinationen. Samtidig var det meget klart, at der ville være en forskel i Moskvas holdning til NATO; man kunne sige landene i Østeuropa og de baltiske stater og dem, der var tidligere sovjetrepublikker og anerkendt som sovjetrepublikker af USA og andre. Så tanken om at udvide NATO til for eksempel Georgien, Ukraine eller Hviderusland ville have været en rød linje for enhver russisk præsident, tror jeg. Og jeg må sige, at den russiske regering respekterede de grænser, der var aftalt, indtil spørgsmålet om NATO-udvidelse begyndte, og visse vestlige magters forsøg på at blande sig i Ukraines politik. Det var noget, som enhver, der forstår historien om dette, som er meget kompleks, ville forstå, at russerne ville modsætte sig.

Intet af dette betyder, at det, der er sket, har været godt, eller at jeg er enig i, at det burde være sket. Men jeg tror, at det, vi er nødt til at forstå, er, at udvidelsen af NATO og især baserne – og i dette tilfælde var det baserne, der var planlagt i Polen og Rumænien til antiballistiske missiler. Det viste sig, at selv om det var defensive våben, kunne de let omdannes til offensive våben. Så det var forståeligt, at den russiske leder var meget imod. Alligevel gik vi videre, og efter gradvist at have trukket os fra stort set alle våbenkontrolaftaler, som vi havde forhandlet i 1980'erne og begyndelsen af 90'erne, begyndte vi at forsøge at påvirke den ukrainske regering og tilbyde NATO-medlemskab. Så jeg mener, at dette var en fuldstændig omvending af det diplomati, vi brugte under den kolde krig, og for at afslutte atomtruslerne mod Europa....

JOSE VEGA: Først og fremmest vil jeg gerne sige tak til professor Postol og oberst Wilkerson. Jeg vil gerne takke jer begge for jeres præsentationer samt resten af panelet. Jeg vil også gerne anerkende, at mange af deltagerne i dette opkald ikke bare er tilskuere og lyttere, men aktivister og organisatorer. Jeg har selv gjort dette i ti år; jeg har været tilknyttet Schiller Instituttet i ti år, og nu er jeg kandidat

til Kongressen her i Bronx. Jeg er stolt over at kunne sige, at jeg ser mange navne på deltagerlisten, som jeg ved også er organisatorer og aktivister. Jeg beder til, at folk, der lytter til disse præsentationer, vil bevæge sig og handle på dette.

Jeg vil gerne bede panelet om at kommentere noget, men jeg vil især gerne høre fra professor Postol og oberst Wilkerson og selvfølgelig Helga. Da Daniel Ellsberg så, at USA truede med krig mod Kina over Taiwan i 2021, lagde han klassificerede dokumenter online, som oprindeligt var kopieret i 1970'erne, og som viste, at de amerikanske militærplanlæggere pressede på for atomkrig mod det kinesiske fastland så tidligt som i 1958. Det var planer, som Ellsberg selv var en del af, som han indrømmede i et interview med CBS]. Det skulle ikke kun gå ud over Kina; de ville ramme hver eneste by i Sovjetunionen og hver eneste by i Kina. Der var ingen plan, som ikke også indebar udslettelse af den kinesiske befolkning. De var klar til at begå 100 holocausts og slippe af med de dengang 600 millioner kinesere. Jeg vil gerne sætte det i kontrast til det, vi for nylig har fundet ud af, nemlig at Biden tilbage i marts havde beordret eller havde planer om at være klar til en atomar konfrontation mellem Kina og Rusland.

Men endnu vigtigere vil jeg gerne spørge, hvorfor vi kender til den slags planer, og hvorfor de bliver frigivet eller lækket til offentligheden? Er der nogen i udenrigsministeriet med samvittighed, som trygler den amerikanske befolkning om at gribe ind på en eller anden måde? Er der overhovedet nogen, der træffer den slags beslutninger om at gå i krig med en samvittighed? Og hvis vi antager, at der er nogen i Repræsentanternes Hus eller i Udenrigsministeriet med en samvittighed, hvad er det så, de forventer, at den amerikanske befolkning skal gøre?

COL. LARRY WILKERSON: I slutningen af Dans liv – og lad mig i parentes tilføje, at jeg synes, Dan var en af de største helte i anden del af det 20. århundrede og første del af det 21.

århundrede. Dan og jeg havde mange samtaler. Jeg var faktisk med til at arbejde sammen med Paul Jay i Canada, som er ved at lave den, tror jeg, definitive dokumentarfilm om Dan og atomvåben. Forhåbentlig udkommer den snart; den koster meget mere, end Paul havde forestillet sig. Men jeg tror, at den bliver ekstremt stærk, når den kommer ud.

Dan og jeg havde nogle samtaler om nogle af de afsløringer, du lige har nævnt. En af de ting, jeg forsøgte at dæmpe – hvis det er det rigtige ord – hans bekymringer med, var, at det amerikanske militær i sine krigsplanlægningsafdelinger planlægger for alle mulige eventualiteter. Det planlægger for ting, som du nok ikke ville tro på. For eksempel planlægger det krig med Storbritannien; det planlægger krig med Tyskland; det planlægger krig med næsten alle lande i verden, som har kapacitet til at gøre skade på USA. Disse planer er ikke faste planer, der – som vi siger i dag i moderne terminologi – er tip-fitted (data om tid, fase, styrke og indsættelse); med andre ord klar til udførelse. Det er bare de planer, som militær over hele verden formentlig har, men som USA helt sikkert har. Vi er det eneste land i verden, der deler verden op i territorier og sætter en firestjernet general eller admiral i spidsen for hvert territorium. Jeg tror ikke, der er noget imperium i menneskehedens historie, der har gjort det. Vi er også det eneste land i verden, der har 800 oversøiske baser. Kina og Rusland har f.eks. ikke engang 80 tilsammen. Al denne planlægning bliver nogle gange lækket, og det bliver lækket på forskellige måder. Det kan være en Julian Assange, det kan være en anden journalist. Og når det kommer ud, ser det dramatisk farligt ud. Det ser endda vanvittigt ud i forhold til imperiet. Og nogle gange vil jeg være den første til at indrømme, at det nok er sindssygt. Men mange af de ting, der sker med hensyn til krigsplanlægning i Kina og Rusland, som på en eller anden måde er sluppet ud bagefter, og som Dan henviste til, var ting, som ledelsen ikke overvejede at udføre. De blev simpelthen overvejet af de militære planlæggere til den eventualitet, at en af lederne

forhåbentlig begge ledere på det tidspunkt, for vi har to – forsvarsministeren og præsidenten – i den civile kommandokæde ville bede om at blive gennemført eller ville bede om at blive taget ned fra hylden og støvet af og muligvis gennemført.

Mange af de ting, som Dan kiggede på, og mange af de ting, som andre har kigget på siden, var af den karakter. Jeg tror ikke, der var andre end måske en general Curtis LeMay eller en anden fuldstændig sindssyg militærofficer, der overvejede at gennemføre dem; de gjorde bare deres arbejde. For eksempel var der en plan – og Dan og jeg har talt om det – der var en plan om at smide atomvåben over Korea, lige efter at kineserne havde grebet ind. Der var 400.000 frivillige, og vi blev kørt grundigt i sæk. Folk i Washington talte om at opgive halvøen; de talte seriøst om det. General MacArthur foreslog at smide atomvåben på tværs af hovedaksen fra øst til vest i Nordkorea, og derfor kunne der ikke komme flere styrker ned, fordi det ville være for radioaktivt. Det var en plan, det var et forslag fra den øverstbefalende for hele området. Det blev ikke engang taget alvorligt af de civile, i hvert fald fremgår det ikke af referatet, at de civile tog det alvorligt. Så det er noget af det, der kendetegner militær planlægning, især når man har et militær, der er så stort og dygtigt som imperiets. De civile, som senere opdager, hvad de »planlagde«. Det er ikke nødvendigvis så slemt, som det kan se ud, selv om man samlet set kan sige: »Jeg ville ønske, at jeg ikke var et imperium.« For det er det, imperier gør; de planlægger at bekæmpe alle i verden på et eller andet tidspunkt, eller alle med kapacitet og mulige intentioner om at gøre skade på dem hele tiden.

Det får sit eget liv. Og jeg tør godt sige, at folk som general Wes Clark, der fortalte mig – og jeg så selv nogle af tegnene på dette, før jeg fik forbud mod at tage til Pentagon af Donald Rumsfeld, den daværende forsvarsminister. Vi havde planer om at gå efter Syrien; vi havde planer om at gå efter Iran; vi havde planer om at gå ind i Libanon; vi havde planer

for hele Levanten. Jeg tror, og jeg tror, at general Clark ville bakke mig op i dette – tidligere NATO-kommandør – at vi ville gennemføre disse planer, hvis Irak gik virkelig let i 2003. Vi ville indtage Syrien, vi ville indtage Iran, vi ville indtage Libanon; vi ville indtage hele Levanten. Udførte vi de planer? Nej, for i dette tilfælde tror jeg, at den primære grund var, at Irak ikke var et let mål, og det er stadig fyldt med problemer på grund af det, vi gjorde. Som jeg tror, du sagde, var det en ulovlig krig. En af de første ting, Kofi Annan sagde, var, at det var en ulovlig krig. Det gør de kommentarer, som Tony Blinken kom med forleden om grænsers ukrænkelighed og alt muligt andet, til det rene hykleri. For vi startede kränkelsen af grænsernes ukrænkelighed i den moderne tidsalder med Irak i 2003.

Nå, men Dan var en fantastisk fyr: Han var en helt. Nogle af de historier, Dan fortalte mig om, hvad han gjorde, da situationen med atomvåben var på sit højeste, var, at han kørte en jeep ud gennem pigtråden i Nevada med en anden mand i jeepen sammen med ham. Han kørte en jeep gennem pigtråden og ud til Ground Zero for at forhindre Ronald Reagan i at foretage en atomprøvesprængning den dag. Han tog ud til testområdet i en jeep sammen med en anden person – det var alt, hvad der var. Og han stoppede demonstrationen: Han stoppede den atomare detonation. Han var en amerikansk helt {par excellence}.

PROF. TED POSTOL: Først og fremmest vil jeg gerne sige, at jeg er enig i alt, hvad oberst Wilkerson sagde. Men jeg har et lidt andet syn på det, fordi jeg ikke har fordelene af at være soldat. Men jeg har fordelene af at være uddannet som videnskabsmand. Jeg havde også det store privilegium at arbejde tæt sammen med en masse dygtige soldater, da jeg var i Pentagon, så jeg har et glimt af den verden, selv om jeg ikke vil påstå, at jeg har den samme ekspertise som de meget dygtige og kompetente soldater, jeg arbejdede sammen med.

Men en af de ting, jeg vil sige, der er anderledes ved

atomvåben og planlægning af atomvåben, er, at der er problemer med begrebsliggørelsen af disse våbens sande kapacitet og virkninger, hvis man ikke har en særlig uddannelse, og hvis man ikke gør en særlig indsats for at forstå, hvad der faktisk foregår; med andre ord de fysiske virkninger. Så jeg vil gerne gøre det klart, at der er mange mennesker, der siger: »Jeg er videnskabsmand, jeg ved det.« Det er noget vrøvl; de ved det ikke. Men hvis du er videnskabsmand, og du er uddannet som sådan, og du arbejder seriøst med det, bør du have en rimelig forståelse af virkningerne af disse våben. Jeg var involveret i planlægningen af atomart arbejde; jeg havde tilsynsansvar, så jeg kunne se, hvordan tingene blev gjort. Og det, der slog mig, var, at planlægningsprocessen var en meget ritualiseret proces. Folk havde de her små cirkulære nøgler, som man satte over et mål og flyttede lidt rundt på, og så kunne man måske justere punktet, hvor atombomben skulle detonere. Men de vidste virkelig ikke, hvad våbneens sande effekt var, for de var ikke uddannet til at kende disse effekter. De var soldater; de blev hentet ind fra at være højt kvalificerede kampvognsoperatører, piloter, navigatører, skibsførere. Men deres træning omfattede virkelig ikke nogen detaljer om atomvåben.

Jeg plejede at holde et foredrag, jeg plejede at joke, jeg vil give folk en fornemmelse af min sorte humor. Jeg plejede at holde et foredrag, jeg kaldte mit »Shake and Bake«-foredrag, som var en meget nøgtern, detaljeret beskrivelse af virkningerne af atomvåben. Jeg holdt det, da jeg var på Stanford. Det var en stor klasse, hvor jeg holdt nogle af forelæsningserne. Jeg fik studerende til at skrive til mig efter undervisningen, at de havde mareridt efter den time. Og for at være helt ærlig, så var jeg selvfølgelig glad for det. Jeg forsøgte ikke at overdrive, jeg forsøgte meget ærligt og på en måde, der var let at forstå, at vise folk, hvad virkningerne af atomvåben ville være, hvis de blev brugt. Det var et foredrag, jeg gjorde en stor indsats for. Men et af de fænomener, jeg oplevede flere gange, var, at unge soldater,

som tilfældigvis var blandt publikum – de var sandsynligvis på besøg i disse militære udvekslingsprogrammer – kom op efter foredraget og sagde til mig: »Jeg ville ikke gøre sådan noget. Det er kriminelt. Det er imod min ed som officer om ikke at myrde folk vilkårligt. Jeg er forfærdet over det, du viser. Jeg vil bare have, at du skal vide, at jeg aldrig bevidst ville være involveret i det her.« Og det var en interessant oplevelse for mig, for på dette tidspunkt var jeg allerede på Stanford, men jeg havde været involveret i planlægningen af atomkrigen og havde observeret, hvordan det blev gjort på denne rutineprægede måde, denne ritualiserede måde, det blev gjort på. Og jeg indså, at det var soldater, som bare gjorde, hvad de fik besked på, uden tilstrækkelig teknisk baggrund til at forklare dem de fulde konsekvenser af det, de gjorde. De var bare blevet sat til at gøre det. Og de havde meget stærke moralske og etiske standarder, som mange af de soldater, jeg har været så heldig at arbejde sammen med, havde. Men de havde ingen anelse om, hvad der virkelig foregik.

Og jeg tror, det er tilfældet med planlægning af atomkrig generelt. Jeg synes, at det var modigt af Dan at offentliggøre disse planer. Og jeg tror, at disse planer ville være blevet udført, som de var planlagt, hvis en række begivenheder skabte en situation, hvor der blev truffet en beslutning om at bruge atomvåben. Jeg skrev en artikel, som skabte en masse problemer – heldigvis – og det var det, jeg håbede på. Den blev holdt på et symposium på National Academy of Medicine i Washington, hvilket var et godt forum, fordi det blev dækket af den internationale presse. Jeg kaldte det "Ofre fra superbrande fra atomare angreb på byer". Hvad artiklen gjorde – den er stadig tilgængelig fra National Academy of Sciences for dem, der vil have den, eller jeg kan gøre den tilgængelig for jeres folk. Den viste, at brande, der opstår som følge af et atomvåben – atomvåben er ikke store eksplosive enheder. En eksplosion når aldrig en temperatur over ca. 5.000° Kelvin. Et atomvåben har oprindeligt en temperatur på 100 millioner grader Kelvin, og det skaber denne ildkugle, der er så varm,

at den er varmere end solens overflade i brøkdele af et sekund, og sætter ild til en enorm rækkevidde. Hvis du har en by på 200, 400 eller 500 kvadratkilometer, der brænder samtidig, vil du se et miljø som Dresden, men mere intenst. For al denne varme fra forbrændingen skaber en opadgående luftstrøm og en indadgående strøm af kølig luft fra omgivelserne. Og du har vindstød af orkanstyrke på gaden, som er over temperaturen på kogende vand. Ingen overlever det; intet overlever det. Så du ville have bybrande på hundredvis af kvadratkilometer ad gangen; og det er ikke inkluderet i krigsplanlægningen. Jeg havde en lang diskussion med Dan om dette engang, da jeg var i Tyskland, hvor dette fænomen ikke engang var inkluderet. Han var ikke klar over det, før jeg skrev denne artikel.

Det er stadig ikke inkluderet i amerikansk krigsplanlægning, så fire eller fem gange flere mennesker ville blive dræbt med det samme af disse atomvåben – ikke at det ville betyde noget, for der ville være sekundære effekter, som ville være enorme. Men de får ikke engang de grundlæggende fysiske virkninger med i planlægningen. Så det er en meget farlig situation. Og selvfølgelig er planlægningen af atomkrig meget hemmelig. Det er meget svært at få adgang til denne planlægningsproces. Civile får ikke rigtig noget af det. De civile, som har ansvaret i Pentagon, og som jeg mødte, var for det meste, hvad jeg vil kalde, ikke særligt raffinerede politologer, som var optaget af at gentage argumenter på en abelignende måde, som ikke gav nogen mening; som ikke havde noget at gøre med, hvad der rent faktisk ville ske, hvis man brugte atomvåben. Det er en skræmmende situation, i hvert fald set fra mit perspektiv, fordi de mennesker, der har ansvaret for hele denne planlægningsproces, ikke har nogen idé – slet ingen – om, hvad de laver.

Så der er denne ekstra funktion, som Lawrence ikke tog med i sin diskussion, fordi soldaterne ikke er klar over det, fordi systemet ikke er klar over det. Så det uddanner ikke

soldaterne i disse virkninger. Du tager en soldat og giver ham en ammunition. Den soldat ved, hvad ammunitionen vil og ikke vil gøre; de er trænet meget godt. De har en ekstraordinær raffineret forståelse af, hvad de gør. Med atomvåben kan man ikke gå ud fra noget som helst; så der er et lag af, jeg vil kalde det illusion, som er forbundet med hele planlægningsprocessen, og som er ekstraordinært farligt.

WILKERSON: Jeg vil bare sige én ting. Så vidt jeg ved, opererer vi stadig med princippet om civil kontrol med militæret. For det andet, og det siger jeg med en vis forsigtig kynisme, fordi jeg har set tingene anderledes i de sidste par år. Men min erfaring efter 31 år i militæret var, at jeg var mere bange for de civile ledere, end jeg var for mine militære chefer.

POSTOL: Det var jeg også. Jeg var aldrig bange for de soldater, jeg arbejdede sammen med.

WILKERSON: Og Joe Biden giver mig helt ærligt kuldegysninger.

POSTOL: Ja, jeg synes, han er en forbryder.

WILKERSON: Det er helt utroligt, at han gik fra den atomare position, der var, til det, der sker nu.

POSTOL: Den krig, han startede i Ukraine? Han startede den. Vi prøvede og dømte folk ved Nürnberg-processerne for bevidst at starte en krig efter eget valg; det var en del af anklagerne mod dem. Hvad er anderledes her?

WILKERSON: Jeg er enig.

ZEPP-LAROUICHE: Meget kort. Så vidt jeg ved, havde Daniel Ellsberg i et af de sidste interviews, han gav, før han døde, opfordret folk i Pentagon til at rapportere om, hvad den faktiske diskussion er om brugen af atomvåben. Jeg synes måske, vi skal gentage hans anmodning.

{{Slutbemærkning:}}

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan kun håbe, at det program, vi producerer i dag, vil blive distribueret bredt over hele verden. Jeg vil gerne appellere til jer alle om at hjælpe med at gøre det ved at bruge alle de lister, kanaler og platforme, I har. For jeg tror, at hvis vi kunne få et publikum på lad os sige ti millioner mennesker, så ville det gøre en forskel. Så jeg beder jer om at hjælpe med at gøre det.

Jeg tror også, at behovet for at gå hurtigt på gaden er vigtigt. Vi har den 26. september, som du sagde Anastasia, den 28. september Scott Ritter-rally, Rage Against the War-rally, den 3. oktober er der planlagt en stor demonstration i Berlin – det er den nationale genforeningsdag – og en masse grupper opfordrer til det. Men jeg tror bare, at vi virkelig er nødt til at organisere alle for at få regeringerne til at forstå, at de ikke kan gøre, hvad de vil hen over hovedet på folket. I 1980'erne bidrog dette i høj grad til et miljø, hvor INF-traktaten blev muliggjort.

Men jeg mener ikke, at det er godt nok. For den underliggende årsag til konflikten er på den ene side det truende sammenbrud af det transatlantiske system, der hviler på USA's gæld på 33 billioner dollars, men derudover er der 2 billioner dollars i udestående derivater, som kan detonere når som helst. For det andet, at den virkelige årsag og ændringen i de strategiske doktriner i USA, som derefter blev ledsaget af en ensartet beskydning af Rusland og Kina fra alle de transatlantiske tænketanke, som virkelig startede i 2017. Årsagen var Kinas fremgang og fremkomsten af BRI, hvor Kina udvidede den kinesiske økonomiske model til andre udviklingslande. I fire år lagde Vesten ikke mærke til det; vi fulgte det meget tydeligt. Som nogle af jer måske ved, var Den Eurasiske Landbro vores bud på en fredsorten i 1991, da Sovjetunionen brød sammen. Meget af det, Kina gør nu, er i familie med det, min afdøde mand og vores bevægelse gjorde i et halvt århundrede.

Derfor løser man ikke problemet ved bare at lave en ny

forsvarstraktat eller nedrustningstraktat eller noget lignende. Man er nødt til at tage fat på de grundlæggende årsager, hvilket betyder, at man er nødt til at ændre paradigmet. Jeg tror, vi kan blive venner igen med ikke bare russerne, men også alle andre lande eller mennesker i verden, hvis vi tænker på, at vi er én menneskehed. Uanset hvilke historiske, etniske og andre skel, der måtte adskille os, må vi tage springet og først tænke på menneskehedens interesser som helhed og derefter på vores nationale interesser. I en vis forstand er det det modsatte af America First. America second, eller American in line with humanity first. Jeg tror, at det mentale spring skal foretages.

Jeg tror, vi er nødt til at tage fat på den konflikt, som præsident Ramotar sagde, at verden er ved at falde i to blokke. Det bør ikke ske. Vi er nødt til at have en situation, hvor USA og de europæiske nationer stopper dette geopolitiske nonsens og siger, at vi samarbejder med den Globale Majoritet. Hvis landene i det Globale Syd nu endelig efter 600 års kolonialisme har tænkt sig at opbygge deres eget system, som giver mulighed for deres økonomiske udvikling, skal vi ikke bekæmpe det, vi skal støtte det. Hvis du vil håndtere migrantkrisen ved grænsen mellem Mexico og USA, eller hvis du ikke ønsker, at Middelhavet skal blive til en massegrav, så hjælp med at skabe 2-3 milliarder produktive jobs i Afrika, Latinamerika og Asien. Alle mennesker vil med glæde opbygge deres egen økonomi og overvinde fattigdommen, som er en krænkelse af menneskerettighederne, hvis jeg nogensinde har set en. Hvis man er fattig, hvis man forsøger at få et måltid om dagen, og man ikke ved, om man har et til i morgen, så er ens menneskerettigheder krænket, fordi man bliver frataget det vigtigste, der gør os til mennesker, nemlig vores kreative potentiale, som vi kun kan udfolde og udvikle, hvis vi har de grundlæggende materielle behov til at gøre det.

Derfor har jeg foreslået, at vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som varetager interesserne for alle

mennesker på planeten, alle nationer. Og jeg har foreslået ti principper, som kunne være udgangspunktet for en diskussion af, hvordan en sådan arkitektur kunne se ud. Det, Suzanne Schwartz sagde, passer perfekt ind her, og jeg synes virkelig, vi skal bevæge os i retning af løsninger. For hvis vi kun protesterer mod det negative, er det ikke nok. Vi er nødt til at komme med konstruktive løsninger. Hjælp os derfor med at opbygge IPC; kom med tre eller ti gange så mange mennesker i næste uge; og bliv ved med at organisere med dette program.

Mange tak.

USA's nye doktrin for atomkrig: Grund til bekymring for verden

**Møde på Zoom i Den Internationale Fredskoalition
6. september 2024, kl. 17.00**

Mød os sammen med:

- **Ted Postol**, professor emeritus ved MIT og en af verdens førende eksperter i atomvåben.
- **Ambassadør Jack Matlock**, en forsker i russisk historie og kultur, som var præsident Reagans valg til den vigtige post som ambassadør i Sovjetunionen.
- **Oberst (ret.) Prof. Dr. Wilfried Schreiber**, seniorforsker ved WeltTrends Institute for International

Politics i Potsdam, Tyskland.

- **Oberst a.D. Ralph Bosshard** fra de schweiziske væbnede styrker, konsulent i militærstrategiske anliggender
- **Helga Zepp-LaRouche**, grundlægger af Schiller Instituttet
- **Præsident Donald Ramotar**, tidligere præsident i Guyana

RSVP til zoom-linket

Tysk, spansk og fransk tolkning tilgængelig

Den 20. august rapporterede New York Times, at Biden-administrationen i marts sidste år i al stilhed havde godkendt en ny » vejledning i brug af atomvåben«, som gik ud på at forberede sig på at udkæmpe og »vinde« en tre-fronts atomkrig mod Rusland, Kina og Nordkorea.

Der er flere antydninger af, at en sådan krig skal omfatte forebyggende amerikanske atomare førsteangreb: den amerikanske beslutning om at placere langtrækkende missiler med atomkapacitet på tysk territorium; den NATO-støttede invasion af Ruslands Kursk-region for at skabe præcedens for direkte angreb på russisk territorium; den forestående tilladelse til at levere JASSM og andre raffinerede langtrækkende missiler til Ukraine for at udføre sådanne angreb; »super-sikring« og andre tekniske tilpasninger af amerikanske atomspræghoveder, hvis eneste formål er at øge » drabsraten« ved et forebyggende atomangreb.

Læg dertil rapporten fra 2. september i Londons *Financial*

Times om, at den amerikanske Biden-administration og Storbritannien er ved at revidere deres eksisterende aftale om gensidigt forsvar (MDA) – som forbinder de to landes programmer for atomvåben på kryds og tværs – for at forlænge den på ubestemt tid *uden at kræve fornyelse*. Med andre ord vil MDA de facto blive en amerikansk traktat – uden besværet med at skulle have den godkendt af Senatet, som forfatningen kræver.

Malcolm Chalmers, vicedirektør for Royal United Services Institute (RUSI, det Britiske Imperiums ældste og mest prestigefyldte tænketank), som i 2022 havde opfordret til at spille en atomart hvem-tør-blive-spil med Rusland over Krim, fejrede MDA-sejren: »Det er gode nyheder for Storbritannien, at det ikke behøver at bekymre sig om, at en fremtidig amerikansk regering bruger en fremtidig fornyelse som pressionsmiddel.«

Ligesom de aftaler, der blev indgået på NATO-topmødet i Washington den 9.-11. juli, er det, der præsenteres som en »Trump-sikring« af NATO's krigsstrategi mod Rusland, i virkeligheden beregnet på at »nationssikre« denne vanvittige politik og placere den uden for enhver regerings rækkevidde i ethvert land til enhver tid.

Det er derfor ikke underligt, at Kremls talsmand Dmitry Peskov den 4. september sammen med præsident Putin, udenrigsminister Lavrov, viceudenrigsminister Ryabkov og andre højtstående russiske talsmænd meddelte, at deres regering var i færd med at revidere deres egen doktrin om ikke-førsteangreb på atomart materiale »på baggrund af udfordringer og trusler fra lande i det såkaldte kollektive Vesten«.

Nogle af de mest respekterede statsmænd og eksperter i Vesten hæver stemmen mod det politiske vanvid, der nu præger Washington og de europæiske hovedstæder, og de vil tale på den 66. ugentlige konference i træk i Den Internationale Fredskoalition (IPC) på fredag den 6. september. De omfatter

Dr. Ted Postol, MIT-professor emeritus og en af verdens førende eksperter i atomvåben; ambassadør **Jack Matlock**, en forsker i russisk historie og kultur, som var præsident Reagans valg til den vigtige post som ambassadør i Sovjetunionen; og Schiller Instituttets grundlægger **Helga Zepp-LaRouche**.

I et interview den 29. august med den tyrkiske professor Dr. Hasan Ünal til **Haricis YouTube-kanal**, som blev vist under titlen »Risikoen for en tredje verdenskrig vokser! Vi står over for en atomar trussel, der kan ødelægge menneskeheden«, sagde Zepp-LaRouche:

»Jeg tror, at vi virkelig befinder os i et ekstremt farligt øjeblik i historien. For der findes et mindretal i alle lande, som er ekstremt bekymrede for, at vi kan ende i en atomkrig, hvilket ville være udslettelsen af hele menneskeheden...

»Problemet er, at det vestlige samfund er gået i den modsatte retning og ikke tænker på den fysiske økonomi, men tænker på penge. Det var en ændring, som faktisk fandt sted den 15. august 1971, så for bare et par dage siden var det 53 år siden, at præsident Nixon traf den skæbnesvangre beslutning, da han afkoblede dollaren fra guldstandard og erstattede faste valutakurser med flydende valutakurser. Og min mand Lyndon LaRouche var den eneste økonom, der på det tidspunkt profetisk sagde: Hvis I fortsætter på den monetaristiske vej, vil vi ende i en ny depression, i en ny fare for fascisme, en ny fare for en ny verden, medmindre vi går i retning af et helt andet økonomisk system.

»Og vi oplever lige nu præcis realiseringen af hans prognose: Vi er i en ny depression; vi er i fare for en ny fascisme; og vi er truet af en ny verdenskrig.«

Stop galskaben, mens vi stadig kan. Deltag i IPC's kommende 66. møde den 6. september.

Deltag i mødet på Zoom kl. 17

Biden-regimet forbereder sig på trefrontskrig, mens tyskerne stemmer for fred

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche, onsdag den 4. september 2024

Ikke korrekturlæst

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger af og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 4. september 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende os dine kommentarer og spørgsmål via e-mail til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chatten.

Under sidste fredags Zoom-opkald fra Den Internationale Fredskoalition talte du om den påtrængende nødvendighed af, at borgerne handler, så de kan få deres stemme hørt for at stoppe NATO's etablissemments stadige march mod en atomkrig. To bestanddele af denne march var NATO's indtrængen i det russiske Kursk-territorium og for det andet offentliggørelsen af det, der blev beskrevet som en ny, hemmelig atomdoktrin fra Biden-administrationen for at forberede USA på at udkæmpe en atomkrig på tre fronter. Men midt i denne NATO-optrapning var der tegn fra valgresultaterne i to tyske delstater på, at vælgerne afviser denne march mod Tredje Verdenskrig, da partierne i den regerende koalition i Tyskland blev kraftigt

svækket af vælgerne. Der er tegn på en genoplivning af fredsbevægelsen i Tyskland.

Vores første spørgsmål til dig kommer fra en tysk seer, som spørger: »Hvad er betydningen af afstemningen i Tyskland, og vil den ændre noget?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er ret betydningsfuldt, for først og fremmest har Berlin-regeringens evne til vedvarende at ignorere alt, hvad der foregår i folks hoveder, lidt et alvorligt slag. Jeg så valgprogrammet på de forskellige programmer søndag aften [1. september], og selv ordstyrerne var ret målløse. Det var ikke en uventet afstemning, meningsmålingerne havde stort set forudsagt et sådant resultat. Ikke desto mindre synker det ind, at vælgerne i sidste ende vil tage legitimiteten fra regeringen, hvis regeringen vedvarende krænker landets og folkets grundlæggende interesser. Så jeg tror, at dette er et klart advarselstegn; ikke kun i de to delstater – Sachsen og Thüringen – men også for regeringen i Berlin. Der kommer en anden afstemning i Brandenburg, som jeg tror vil gå i samme retning. Men jeg tror, det kræver meget mere, for vi har aldrig været i så stor risiko som lige nu.

Jeg er enig med dig, Harley, i, at fredsbevægelsen er ved at vågne op igen, og der er tegn på, at folk forbereder sig på demonstrationer, men den strategiske fare er så enorm. Og jeg kan ikke se en reel afspejling af det i debattens karakter. Det, du henviste til, denne opgradering af USA's atomare doktrin, skete ifølge *New York Times* allerede i marts. Biden skrev under på det i marts, og først i slutningen af august fandt vi ud af det fra *New York Times*. Det er helt utroligt. Jeg var ikke klar over, at det var et stort emne i det offentlige rum, i hvert fald ikke i forbindelse med NATO-topmødet. Og efter NATO-topmødet meddelte kansler Scholz, at USA havde besluttet at placere langdistancemissiler i Tyskland fra 2026. Scholz sagde: »Jeg synes, det var en god beslutning.« Hvad er det for noget? Det blev ikke diskuteret i

parlamentet; det blev ikke diskuteret blandt offentligheden i aviserne eller i noget andet forum, som ville betyde, at befolkningen kender til det. Hvis man tænker over det, hvis Biden underskrev denne opdaterede atomdoktrin i marts og forpligtede USA til at forberede sig på en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea, så overskyggede det helt sikkert og var årsag til rammerne for NATO-topmødet. Det betyder også, at »USA's beslutning« om at placere langtrækkende missiler i Tyskland fra 2026 – hvilket i øvrigt er præcis det samme tidspunkt, hvor den nye START-traktat [New Strategic Arms Reduction Treaty] udløber, og der er i øjeblikket ingen tegn på, at den vil blive opdateret – så det betyder, at beslutningen om at placere langtrækkende missiler i Tyskland er en del af denne opgraderede atomare doktrin. For når man forbereder sig på en potentiel krig mod Rusland, Kina og Nordkorea, betyder det Atlanterhavet og Indo-Stillehavet, og de amerikanske missiler i Tyskland er naturligvis en integreret del af en sådan opstilling. Men det var der ingen diskussion om.

Jeg tror derfor, at dette er et meget mere alvorligt problem, end de fleste mennesker har en anelse om, for jeg tror, at valget i Sachsen og Thüringen – jeg ved fra vores egen organisering i disse to delstater, at folk er meget bekymrede over krigen i Ukraine, forholdet til Rusland, den tyske økonomis kollaps som følge af sanktionerne og alle spørgsmålene omkring sabotagen af Nord Stream-rørledningen og så videre. Men jeg tror ikke, at befolkningen har en klar fornemmelse af, hvor stor faren egentlig er. Jeg tror, det kræver meget mere diskussion og meget mere klarhed. Jeg synes, vi skal kræve en debat i Bundestag, det tyske parlament, om konsekvenserne af dette. For ideen om at placere langtrækkende missiler i Tyskland gør Tyskland til et hovedmål. Hvis det nogensinde kommer til krig, vil Tyskland være det første sted, det går ud over. Sidste gang, der opstod en lignende situation, var i begyndelsen af 1980'erne med Pershing II og SS-20, som blev affyret med kun få minutters mellemrum. Der

var hundredtusindvis af mennesker på gaden og til sidst 1 million mennesker, som troede, at vi var på randen af tredje verdenskrig – og det var vi. Men denne mobilisering og demonstration skabte et miljø, som var med til at skabe INF-traktaten [Intermediate-Range Nuclear Forces Treaty], der begrænsede udstationeringen af sådanne missiler. Men den blev opgivet af Trump-administrationen, så nu har vi et åbent felt for en ny atomart våbenkapløb. Jeg synes, at situationen er superfarlig, og derfor har vi brug for meget mere diskussion og meget mere debat og demonstrationer.

SCHLANGER: Hvad har reaktionen været fra Rusland? For tilsyneladende var russerne klar over denne ændring, før den blev offentliggjort af *New York Times*.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, russerne har udsendt både viceudenrigsminister Sergey Ryabkov og Kremls talsmand Dmitry Peskov. De meddelte alle, at Rusland, som Peskov udtrykte det, på grund af Vestens kollektive destruktive handlinger føler sig tvunget til at opgradere sin egen atomare doktrin som svar på det. Jeg tror, at betydningen af dette er gigantisk. Der var en meget interessant artikel af Ted Postol, som nok er en af, hvis ikke den vigtigste ekspert på det atomare område. Han er tidligere MIT-professor; nu er han pensioneret. Han skrev en artikel i *Responsible Statecraft*, hvor han – ikke overraskende for alle, der studerer disse spørgsmål – sagde, at denne idé om et forebyggende atomart angreb de facto har eksisteret i over to årtier. Derfor er denne nuværende afsløring – ganske vist er Nordkorea et nyt fænomen – men dybest set er den eneste forskel, at den blev offentliggjort. Fordi Biden i valgkampen, da han stillede op som præsident, havde lovet, at han ville afskaffe ideen om et potentielt amerikansk forebyggende angreb, eller at han ville sørge for, at USA ville have en politik om ikke at angribe først, men det kom han aldrig igennem med.

Så Rusland havde indtil nu den doktrin, at de kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands eksistens og Den Russiske Føderations

territoriale integritet var på spil. Det er det, de nu tilsyneladende er i færd med at ændre. Kina har en politik om ikke at bruge dem først under nogen omstændigheder. Men det skaber en utrolig ubalance i den strategiske situation, og jeg tror, at hvis folk bare ville tænke over, hvor tæt vi er på en potentiel fejltagelse, en eller anden hændelse, som på meget kort tid kunne føre til en global atomkrig, hvorefter der absolut intet ville være: en atomvinter og afslutningen på alt liv på planeten.

Jeg tror, vi har påtrængende brug for at tænke over det, og vi er nødt til at ændre det, for det er tydeligt, at nogle magter har til hensigt at bevare dette regime af de facto atomterror. De forsøger at ændre den gensidigt garanterede ødelæggelse, men ikke i retning af at slippe af med atomvåben, men i retning af at gøre atomkrig tænkelig igen. Det er noget, som offentligheden slet ikke er tilstrækkeligt opmærksom på.

SCHLANGER: Helga, vi har et par spørgsmål mere om denne såkaldte nye strategiske doktrin. Fra Martin, som er fra Virginia: »Jeg så en omtale på jeres hjemmeside af den nye atomare doktrin i USA, og jeg hørte også dommer Napolitano tale om det. Er der nogen i Kongressen, der har reageret på det? Har du forsøgt at få Robert F. Kennedy Jr. til at tale om det, eller Trump? De advarer om muligheden for atomkrig. Burde de ikke tage det op?«

ZEPP-LAROUICHE: Ja, helt sikkert. Jeg tror, at mine amerikanske venner helt sikkert vil gøre alt, hvad de kan, for at få fat i både Robert Kennedy Jr. og Tulsi Gabbard, Donald Trump og alle de andre. Jeg tror, at de allerede har talt om faren for atomkrig, og det betyder, at der er en vis opfattelse af det. Men jeg kan kun sige, at vi meget hurtigt har brug for en bred inkluderende debat; især også om konsekvenserne af, hvad det vil sige at bevæge sig i retning af en tænkelig atomkrig, der skal udkæmpes. For nylig har flere russere gjort det meget klart, at ideen om, at en sådan krig ville være begrænset til Europa, og at man kunne have en regional atomkrig, som

derefter ville stoppe, at det er en fuldstændig illusion, og at en sådan krig ville nå amerikanske byer. Tulsi Gabbard nævnte allerede for nogle år siden alle de forskellige amerikanske byer, som ville blive ramt. Der er så mange faktorer. For eksempel den russiske dommedagsforsikring, hvor de har Poseidon-ubåde, der ville befinde sig ud for nogle af USA's byer. Jeg husker en præsentation af en af de atomare eksperter, som sagde, at disse missiler ville nå Washington hurtigere, end præsidenten ville have tid til at nå Air Force One. Jeg tror, det er det, folk skal vide, når de leger med tanken om en atomkrig, der kan vindes og udkæmpes.

SCHLANGER: Vi har endnu et spørgsmål om dette generelle emne fra en aktivist i antikrigsbevægelsen fra London. Hun skriver: »Den britiske presse bliver ved med at skrive, at NATO bør levere de våben, som Zelenskyj beder om« – han har i øvrigt bedt om flere og flere våben – »uden at bekymre sig om et russisk svar, da Putins røde linjer er blevet overskredet gentagne gange, og hans manglende svar viser, at han bluffer.« Hun siger, at det er, hvad den britiske presse siger. »Er det meningen, at sådanne historier skal provokere Putin? Eller er det britiske etablissement så skørt, at de tror på, hvad de siger?«

Og om samme emne har vi et spørgsmål fra Charles: »Tror du, at USA vil give Zelenskyj de langdistancemissiler, han beder om?«

ZEPP-LAROUCHE: Mange af spørgsmålene indebærer desværre, at svaret er ja. Det kollektive Vesten, etablissementet, fremfører igen og igen, at eftersom Putin endnu ikke har reageret, da Vesten overskred de røde linjer, betyder det, at han bluffer. Det er efter min mening den farligste løgn, eller fake news, eller hvad man nu skal kalde det, for det er meget hurtigt ved at nå et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Jeg vil sige, at folk i hele verden kan være taknemmelige for Putins tålmodighed, for han kunne have reageret meget kraftigere, meget tidligere. Folk glemmer, at den helt særlige militære operation i Ukraine var en reaktion

på, at Vesten havde overskredet en rød linje, ikke mindst Putins krav fra december 2021, hvor han havde krævet ultimative sikkerhedsgarantier fra USA og NATO, juridisk bindende sikkerhedsgarantier for, at Ukraine ikke ville blive en del af NATO, og at der ikke ville være nogen offensive våben ved den russiske grænse. Og disse krav blev ignoreret.

Så den særlige militæroperation var helt klart en reaktion fra Putin på, at de røde linjer blev overskredet. Og hele denne snak om, at formålet med det er, at folk bare skal blive enige, det er ligesom det, briterne har sagt: Malcolm Chalmers, vicechef for Royal United Services Institute (RUSI), havde for et par år siden i maj 2022 sagt, at man skulle »koge den russiske frø« ved at øge niveauet af flere våben, flere langdistancevåben. Og nu har ukrainerne præsenteret en liste over mål, over byer i Rusland, som de mener bør rammes. Og lige nu er USA meget tæt på at godkende udstationeringen og afsendelsen af langtrækkende missiler til Ukraine: AGM-158 Joint Air to Surface Standoff Missiles, de såkaldte JASSM'er. Det er missiler, som kan nå meget dybt ind på russisk territorium, og det ville betyde, at Ruslands opmarchområde ville blive skubbet flere hundrede kilometer tilbage. Det ville gøre det meget vanskeligt for Rusland at opretholde offensive operationer. Det kunne potentielt give ukrainerne en strategisk fordel, især fordi der er snak om, at USA ønsker at producere et stort lager af sådanne missiler og give Ukraine hundredvis af dem. Der tales endda om, at der er en lagerordre på 12.000 sådanne missiler. Det er ret massivt. Jeg tror ikke, at ukrainerne har piloter nok – i hvert fald ikke på kort sigt, medmindre man leverer NATO-piloter. Men det er klart, at vi kommer tættere og tættere på point of no return, for der vil komme et endeligt svar fra Rusland: Det er der ingen tvivl om.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål, som handler om den anden aktive krigszone, som lige nu er i Sydvestasien, fra en person i Bristol, Storbritannien, som skriver som svar på de

titusinder, måske hundredtusinder af israelere, som har demonstreret mod Netanyahu de sidste par dage, at Histadrut [den overordnede organisation for arbejdere i Israel] opfordrede til en generalstrejke, som var delvist vellykket. Denne person skriver: »Jeg er ikke så imponeret over de israelske borgere, der marcherer mod Netanyahu, for de siger ikke noget om at stoppe folkemordet eller afslutte besættelsen. Og selv hvis Den Internationale Straffedomstol rejser tiltale mod Netanyahu, hvem skal så sørge for, at han kommer for retten?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg synes, spørgsmålet er helt rigtigt, for de seneste rapporter om det folkemord, der foregår i Gaza, er ubeskrivelige! Mere end 20 % af befolkningen dør af sult og lignende. Det samlede antal ofre er sandsynligvis allerede langt over 200.000, ifølge tal fra det britiske lægetidsskrift *The Lancet*, og så tæller man sandsynligvis ikke alle de mennesker, der ligger under murbrokkerne i forskellige udbombede områder.

Så situationen er helt utrolig. Jeg har ikke noget klart billede af, hvad der vil ske, men der er forskellige forslag om at bringe hele sagen op i FN's Generalforsamling, og der er faktisk en bestemmelse om, at hvis FN's Sikkerhedsråd bliver blokeret af den ene eller den anden grund, og det er USA's vedvarende veto, der blokerer for enhver handling fra FN's Sikkerhedsråds side.

Jeg tror ikke, at folk overvejer den langsigtede erosion, det har. Vestens samlede troværdighed er på et nulpunkt! Jeg tror, at hvis man ser på situationen, så bevæger det Globale Syd sig i en helt anden retning. Der er Eastern Economic Forum i gang i Vladivostok med 6.000 deltagere. Der bliver indgået masser af økonomiske aftaler. Der bliver indgået rigtig mange udviklingsprojekter i det store område i Fjernøsten i Rusland, som mange udviklingslande eller lande i det Globale Syd deltager i. Rusland er fuldstændig orienteret mod øst, de har forladt Vesten.

Så er der topmødet i Forum for Kina-Afrika-samarbejde, FOAC, i Beijing, hvor 50 ud af 54 afrikanske statsoverhoveder er til stede. Xi Jinping havde flere bilaterale møder. Der bliver indgået meget vigtige bilaterale og multilaterale traktater om atomart samarbejde og om alle mulige udviklingsplaner.

Så hvis man ser på verden, har man langt størstedelen af menneskeheden, der bevæger sig i en anden retning og forsøger at skabe et økonomisk system til gensidig fordel for alle. Du kan være sikker på, at der er masser af diskussioner blandt alle disse mennesker. Og så ser de på Vesten, og de ser, at Vesten ikke gør noget for at stoppe dette! Tværtimod fortsætter man med at sende våben, uden at gøre noget som helst for at bremse folkedrabet. Bortset fra den tragedie, det betyder for det palæstinensiske folk, som bliver slagtet, har det en nedbrydende effekt på Vestens troværdighed og moralske status, som jeg ikke tror, der kan rådes bod på i meget lang tid. Hvad det gør ved den globale orden, ved hele verdens sikkerhed, tror jeg er noget, som de vestlige etableringer fuldstændig overser, fordi de er så optaget af at holde fast i deres særlige privilegier og magt, at jeg tror, de er fuldstændig blinde og tragisk nok ude af stand til at forstå konsekvenserne af det, de gør.

Så jeg har ikke nogen god prognose for, hvordan det her vil udvikle sig. Men jeg tror, at der kan ske et skred i FN's Generalforsamling, hvor emnet kommer på bordet på en måde, som ikke kan undertrykkes. Så derfor tror jeg, at alle, der er bekymrede for verdensfreden og verdens tilstand, kun kan bede jer om at slutte jer til vores bestræbelser på at få en bred diskussion om behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for hele verden . For jeg tror, at menneskeheden sidder i samme båd på grund af atomvåben, på grund af pandemier og på grund af internettet: Man kan ikke lade dele af verden gå under, mens andre dele af verden trives og lever i fred. Derfor har min tilgang i flere år været, at vi absolut er nødt til at bevæge os i retning af en ny global

sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Jeg tror, det er i de fleste menneskers interesse, og jeg er ikke helt afvisende over for, at det kan lade sig gøre.

SCHLANGER: Jeg synes, det er en vigtig pointe at understrege, som du har gjort fra begyndelsen: Ideen om, at fred afhænger af en gensidig fordelagtig økonomisk aftale, en ny arkitektur. Jeg vil opfordre folk til at afsætte tid på fredag kl. 11 østlig tid til at deltage i den Internationale Fredskoalitions Zoom-opkald for at høre den diskussion, der er blevet fremprovokeret af det arbejde, som især Helga har udført.

Jeg har et spørgsmål. Du nævnte Eastern Economic Forum for et minut siden. Vi har et spørgsmål fra en pensioneret FN-medarbejder, menneskerettighedsaktivist, som nu bor i Australien. Han skriver: »Der er så mange møder i gang om et nyt økonomisk system, Eastern Economic Forum, Forum of China-Africa Cooperation, BRIKS og så videre. Alt dette er godt, men burde der ikke være en fælles indsats bag en opfordring til en global forsamling for at etablere et nyt system, ligesom den oprindelige Bretton Woods-konference i 1944?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja! Helt klart ja! For på den ene side har du bestræbelserne på at opbygge et nyt økonomisk system, en ny kreditfacilitet – især med den nye udviklingsbank. Du har forsøget på at give kredit til udvikling, så hvis du ser på det i sig selv, kan du sige, at det er godt og fint. Det eneste problem er, at det neoliberale, transatlantiske system er i en ekstremt skrøbelig situation. Hvis man fik en gentagelse af 2008 og Lehman Brothers-krisen på steroider, fordi alle centralbankernes såkaldte værktøjer er blevet brugt op i mellemtiden, kunne man få et sammenbrud, der fik en masse strukturer til at bryde sammen. Hvis man ser på verdenshandlen, er den stadig meget blandet; en stor del af den er i dollars, så enhver bankkrise i Vesten, som kan påvirke de nye markeder, kan skabe kaos og få mange mennesker til at dø som følge heraf.

Så jeg synes, at ideen om en ny Bretton Woods-konference er ekstremt vigtig. Jeg synes, det er ret interessant, at Robert Kennedy Jr. bragte det på bane den 15. august, jeg tror, det var for to uger siden. Det var før, han trak sig fra præsidentvalget. Han sagde, at han ville tage behovet for en sådan Ny Bretton Woods-konference op, med den absolut vigtige forskel, at denne gang skulle behovet for at overvinde underudviklingen i det Globale Syd være et centralt element i et sådant Nyt Bretton Woods-system. Det kan jeg kun være helt enig i.

Ideen om et nyt Bretton Woods-system var et af Lyndon LaRouches hovedkrav, da han udformede de fire love, som er ideen om at genindføre Glass-Steagall for at håndtere den udestående derivatboble på 2 billioner dollars, som er et utroligt damoklessværd, der hænger over verden. Men så skal vi have nationalbanker og give kredit til et nødprogram for fusionskraft, rumsamarbejde og øge produktiviteten i verdensøkonomien: Alt det skal være en del af en sådan tilgang. Jeg indarbejdede denne idé om et nyt Bretton Woods-system i mine ti principper, som var og er tænkt som inspiration til en sådan ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur: Fordi man er nødt til at tage sig af alle aspekter. Man er nødt til at gå til absolut suverænitæt for alle nationer, til at få udryddet fattigdom, til at give universel sundhedspleje til alle på planeten, til at have universel uddannelse, til at have et sikkerhedssystem. Alt dette er elementer, som jeg mener virkelig er nødt til at blive gennemført som en helhed. Jeg tror, at modellen efter min mening kan være freden i Westfalen, hvor folk i løbet af fire år sad sammen og udarbejdede ikke bare grundlæggende principper for fred – nemlig at man skal forfølge den andens interesser, og at man for fredens skyld skal tilgive alle forbrydelser begået på begge sider; og at staten skal spille en vigtig rolle i genopbygningen af den ødelagte økonomi, hvilket var begyndelsen på kameralismen. Men ud over disse principper diskuterede konferencedeltagerne også en masse

detaljerede spørgsmål, som f.eks. territoriale udfordringer og alle mulige andre spørgsmål.

Så jeg tror, at når man først har forpligtet sig til at have sådan en ny sikkerhedsarkitektur, kan man sætte sig ned på en konference og løse alle disse problemer, men som en helhed med den idé, at slutresultatet skal være at skabe et økonomisk system, som er i den menneskelige arts interesse som helhed og i overensstemmelse med universets love.

Så alle, der er bekymrede, bør hjælpe. Kom i kontakt med os; hjælp os med at mobilisere og kontakte alle relevante grupper. Vi forsøger at forene fredsbevægelsen internationalt, for der er mange mennesker, der nu er ved at vågne op til faren, men jeg tror, at hvis man sammenligner katastrofens nærhed med graden af mobilisering, så er der en enorm kløft. Så kontakt os, eller hvis du allerede har gjort det, så arbejd sammen med os om at gennemføre disse tiltag for at finde en løsning.

SCHLANGER: Mens du talte, fik vi lige et andet spørgsmål. Nogen skriver: »Jeg har haft svært ved at se sammenhængen mellem den økonomiske krise og krigsfaren. Kan du tale om forholdet mellem den økonomiske krise, afindustrialiseringen, den knusende gæld, infrastrukturens sammenbrud og så videre: Forholdet mellem det og det vestlige etablissemments lancering af disse permanente krige?«

ZEPP-LAROCHE: Se på det militær-industrielle kompleks, eller som Ray McGovern kalder det, MICIMATT, det militær-industrielle-kongres-intelligens-medie-akademi-tænketank-kompleks. Problemet er, at med det skift, som Nixon startede i 1971, og som min afdøde mand profetisk erkendte som startskuddet til en vej, der ville ende med krigsfaren – det er nu mere end 50 år siden – er vi nået til det punkt. Det, man ser, er, at udskiftningen af produktionskapaciteten, den økonomiske kapacitet, som var helliget befolkningens velfærd, er blevet erstattet mere og mere til fordel for den militære sektor, mens en stor del af produktionen – især i USA – er

blevet outsourcet til såkaldte billige arbejdsmarkeder. Den industrielle produktionskæde er ikke komplet i USA. Den er komplet med hensyn til den militære kapacitet, og det bliver en selvforstærkende proces. Du ser helt sikkert den samme tendens i Storbritannien.

Man ser EU's bestræbelser på at militarisere den europæiske økonomi. Det er vanvittigt! Tyskland er lige nu ved at kollapse – økonomien er ved at falde gennem gulvet. VW, den mest berømte bilproducent i Tyskland, meddeler, at de vil lukke fabrikker; de vil afskedige et stort antal arbejdere. Alt sammen på grund af en idiotisk kombination af en grøn politik, Green Deal og sanktioner. Men det er ved at kollapse, og det eneste, der bliver skubbet på, er militariseringen af økonomien. Man producerer ikke våben til at pynte sit hus med, man producerer våben til at blive brugt, og det er derfor, vi har haft den ene såkaldte interventionskrig efter den anden: Afghanistan, Irak, Libyen, Syrien, og jeg tror, at det samlede antal krige ligger et sted omkring 50 mindre eller større krige, og det er en selvfodrende maskine. En af vores venner sagde, at hvis USA alene havde brugt 2.000 milliarder dollars i de 20 år, NATO var i Afghanistan: Hvis bare 3 % af de penge var blevet brugt til at opbygge Afghanistans økonomi, ville det være et blomstrende land lige nu. Det blev naturligvis ikke gjort, og en lignende ligning kan opstilles hvor som helst: Militærproduktion, krige, er ødelæggelse af faktisk fysisk kapacitet! Ting, som kunne bruges til sundhedspleje, til skoler, til udforskning af nye teknologier og videnskaber.

Jeg tror, vi er nødt til at have en generel forståelse af, at dette er en afvigelse. Det er en forkert måde at være menneske på. Jeg tror, vi er nødt til at gå i den anden retning og få folkelig opbakning til at omstille disse militærindustrielle kapaciteter til at genopbygge økonomien. USA har brug for en masse infrastruktur. USA har nul hurtige tog! Nul. Kina har mere end 40.000 km hurtigtogssystemer, som kører 350 km/t. De bygger nu testbaner til 600 mph og maglev-tog, som kører endnu

hurtigere, og også andre teknologier. USA har brug for at reparere sine broer, veje og nye byer. Og ellers, sikke et spild! Men så længe befolkningen går med til det og ikke kræver en sådan ændring, vil det ikke ske. Så derfor har vi brug for en uddannet befolkning, der kræver, at en sådan ændring sker, før det er for sent.

SCHLANGER: Jeg har et sidste spørgsmål til dig, Helga. Nogen skriver: »Vil du sige noget om betydningen af, at Tyrkiet, som er medlem af NATO, ansøger om BRIKS-medlemskab?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er meget interessant, for det er klart, at Tyrkiet i mange år var frustreret over EU. De havde ansøgt om EU-medlemskab. Tanken i de interne EU-kredse var aldrig rigtig seriøst at tage Tyrkiet ind, bare at holde dem i snor, fordi de har en vis nytteværdi for NATO. Men nu, hvor BRIKS, Den Eurasiske Økonomiske Union, ASEAN [Sammenslutningen af Sydøstasiatiske Nationer] og SCO [Shanghai Cooperation Organization] er opstået, er der naturligvis meget mere interessante muligheder.

I den erklæring, som Tyrkiet udsendte for at annoncere deres hensigt om at blive en del af BRIKS, sagde de, at vi vil forblive i NATO, men vi kan også være en bro mellem BRIKS og den asiatiske udvikling og Europa. Det vil naturligvis ikke fungere, for så længe NATO forbliver i det Globale Nord og kæmper en trefrontskrig mod Rusland, Kina og Nordkorea – for ikke at glemme Iran – hvordan kan man så være med i både BRIKS og NATO? Men jeg tror, at Tyrkiet tilbyder en måde, hvorpå Vesten kan se anderledes på det, for hvis de ville gå med til at opgive denne konfrontation og forsøge at bevare en dominerende position i verden, som under alle omstændigheder ikke længere er mulig, fordi magtcentret allerede er flyttet. Det er bare det, at de vestlige eliter ikke har forliget sig med den kendsgerning. Det kunne være en model til at ændre hele verden og gå fra konfrontation til samarbejde. Det er *den* absolutte forudsætning for, at menneskeheden kan overleve. Så jeg tror, vi er nødt til at få det skift. Hvis USA og de

europæiske nationer ville sige: »Vi vil gerne være en del af det; vi insisterer ikke på at dominere det længere, for det er alligevel væk, men vi vil gerne samarbejde,« ville det være så absolut nemt at nå frem til en aftale. Jeg giver dig mit ord, og jeg tror på, at det med al min viden ville være virkelig nemt. Så lad os gøre det.

SCHLANGER: Helga, hvorfor fortæller du os ikke lidt om, hvad du forventer af den Internationale Fredskoalitions Zoom-opkald på fredag?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan fortælle dig, at det nok bliver det vigtigste opkald, vi nogensinde har haft, fordi emnet er den ændrede atomare doktrin; Ruslands ændrede atomare doktrin, og hvad det betyder for alle nationers sikkerhed. Vi får meget vigtige talere. En af dem bliver professor Ted Postol, som er – og jeg har studeret dette emne en hel del – jeg tror, han er den bedste ekspert i atomvåben og atomkrig. Så han vil ud fra sin ekspertise give en baggrundsdiskussion om det. Du bør få alle, der er bekymrede for verdens tilstand med hensyn til krig og fred, til at deltage. Gør dette kommende opkald til det punkt, hvor du inddrager alle dine naboer, dine kolleger. Lad os virkelig få gang i en mobilisering, der gør det klart, at verden ønsker fred og ikke at blive ødelagt af krig.

SCHLANGER: Du kan finde mere information om det på schillerinstitute.com. Helga, tak fordi du kom, og forhåbentlig er der mange af os, der ser dig på fredag.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, indtil fredag.

**Vesten har tabt krigen i
Ukraine. Faren for atomkrig
vokser**

**Politisk orientering den 4.
september 2024 med formand
Tom Gillesberg**

Politisk orientering den 4. september 2024 med formand Tom
Gillesberg

Vær med til Den Internationale Fredskoalitions Zoom møde hver
fredag kl. 17 dansk tid.

Ring venligst 53 57 00 51 for at modtage et link